

GROOVE

Nummer 5 • 2004 Sveriges största musiktidning

Beastie Boys

The Hives
Sonic Youth
Di Leva
Korn

Skinny Puppy • The (International) Noise Conspiracy • Niccokick • Safari
Ebon Tale • Kristoffer Jonzon • Quant • Slagsmålsklubben • Wendy

Groove 5 • 2004

Niccokick	sidan 6
Tre frågor till Safari	sidan 6
Språklig jämställdhet	sidan 6
Skinny Puppy	sidan 8
Tacka Bush för det	sidan 8
Ett subjektivt alfabet	sidan 10
Di Leva	sidan 10
Ebon Tale	sidan 12
Kristoffer Janzon	sidan 12
Quant	sidan 13
Slagsmålsklubben	sidan 13
Wendy	sidan 13
The (International) Noise Conspiracy	sidan 15
The Hives	sidan 16
Korn	sidan 18
Beastie Boys	sidan 20
Sonic Youth	sidan 25
Albumrecensioner	sidan 26
Egenrecensioner	sidan 28
Vinylrecensioner	sidan 30
Groove CD 5 • 2004	sidan 39

Iedare

Att brinna är enda alternativet

I en tv-sänd Nick Cave-dokumentär nyligen pratade Blixia Bargeld om hur man gör för att inte ätas upp av myten om att vara rockstjärna. Det finns två val: antingen så inser man att det finns annat som kan vara lika viktigt i livet eller så slutar man brinna. Det senare förutsätter självklart att man någon gång brunnit för det man gör, men att man inte längre orkar bry sig. Men visst är det skönt med artister som fortsätter att bry sig! Få lyckas para ihop ett galet rockstjärneliv med familj och vänner samtidigt som de inte släpper taget om sin konstnärliga ambition, men Nick Cave får väl sägas vara ett av undantagen.

När det gäller artister som är engagerade i sin konst och verkligen söker nya musikaliska utmaningar blir jag alltid extra nyfiken. Hur är deras vardag, när skriver de låtar och hur hittar de sin inspiration? Vad Britney Spears, Danni Minogue eller andra bubbelgum

gör på sina hotellrum känns i sammanhanget helt ointressant. Men hur Sonic Youth, Beastie Boys och Di Leva uppfattar sin situation och hur de formulerar sitt uppdrag vill jag gärna få reda på. Därför kan du läsa om dem i detta nummer av Groove. Men det är även intressant att uppmärksamma artister i början av sin karriär. Därför är jag alltid spänd över vad som ska hamna under vår vinjett Blågult Guld. Genrebredden är rejäl när vi presenterar spännande nya svenska artister. Och detta nummer är inget undantag.

Detta sommarnummer följs av ett tillbaka-efter-sommaren/festivaler/semester-nummer i början av september. Vi syns då. Tills dess kan du alltid kolla in vad som händer på www.groove.se.

Gary Andersson
chefred@groove.se

Omslag
Tsuyoshi Ando

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
<http://www.groove.se>

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B., per@groove.se
0706-44 13 79

Groove-CD & web
Ann-Sofie Henriksson, ash@groove.se
031-13 91 70

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

ISSN 1401-7091

Groovearbetare
Kristofer Ahlström Johan Joelsson
Mats Almegård Robert Lagerström
Gary Andersson Jonas Liveröd
Daniel Axelsson Per Lundberg G.B.
Mikael Barani Martin Lundmark
Roger Bengtsson Kalle Malmstedt
Jonas Elgemark Thomas Nilson
Andreas Eriksson Mia Olsson
Fredrik Eriksson Daniel Severinsson
Moa Eriksson Niklas Simonsson
Sandra Fogel Magnus Sjöberg
Johannes Giotas Mathias Skeppstedt
Torbjörn Hallgren Moa Stridde
Annica Henriksson Henrik Strömberg

Groove görs i samarbete med:

Bostream

GROUND CONTROL

CMM GROUP

Tävla på groove.se!

Nu i sommar kan du
tävla om skivor med

**Beastie Boys,
Sonic Youth,
Vision System
och Nina Ramsby &
Martin Hederos.**

Du kan vinna en t-shirt och en bildtiotummare med **Dropkick Murphys**, eller en bok med texter av och med **Latin Kings!** Dessutom: biljetter till **Arvikafestivalen** och **Kalas!**

Dessutom på www.groove.se:

Rea på Groovekläder!

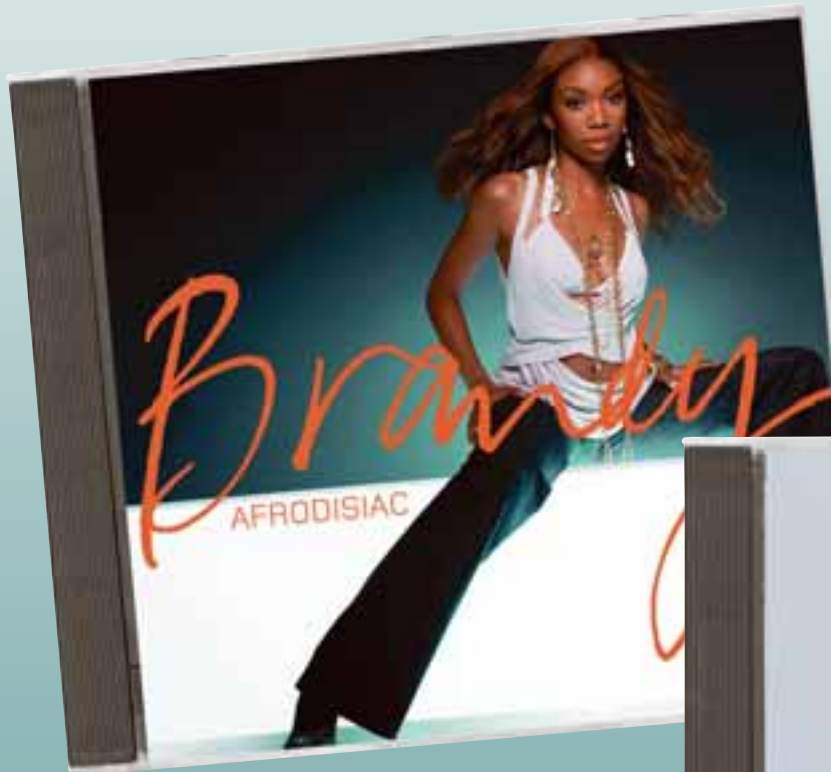
I vår exklusiva webshop kan du skaffa snygga t-shirts och jackor med Groove-tryck i bästa Ground Control-kvalitet.

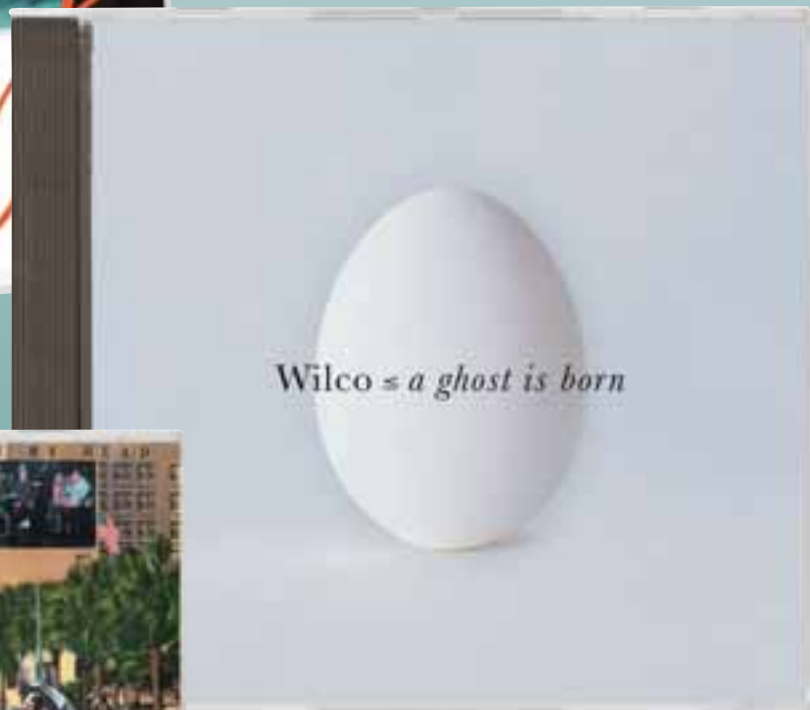
T-shirt

99:-- +frakt

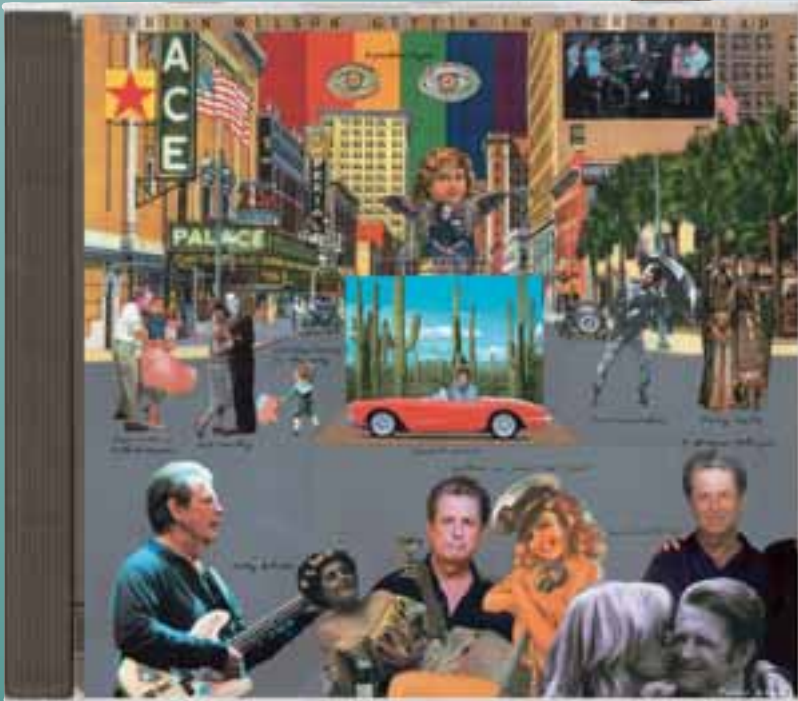
finns i flera färger

Brandy
Afrodisiac. CD **175:-**
Släpps 30 juni.

Wilco
A Ghost Is Born. CD **175:-**
Släpps 23 juni.

Brian Wilson
Gettin' Over My Head. CD **175:-** Släpps 23 juni.

Just nu på Åhléns! Välkommen in.

Julian Red Jeans

www.julianredjeans.com jeans model California wash V-boys CA14516w
hood jacket Donnie color Sunred/Lazy Yellow/Grey Melange HJ22014

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

**WASHDOWN
YES TO EVERYTHING**

I en kombination av punk, disco, no-wave och soul, skapar Washdown fängslande refränger och feta melodier som inte släpper ur skallen och en grym rytm som skakar om hela kroppen.

Missa INTE på årets Hultsfredsfestival !!!

LOOKOUT RECORDS

**EDDIE SPAGHETTI
THE SAUCE**

Supersucker's sångaren tolkar sina, och världens, country favoriter (Steve Earle, Willie Nelson, Khris Kristofferson m.fl.) Plus att plattan innehåller två helt nya egna låtar

ABSTRACT RECORDS

**THE ACKERMANS
SONG IN YOUR STREET**

Sveriges i särklass hetaste debutband! I en mix av härligt 60-tal och The Hives kommer The Ackermans att bli ett av sommarens mest omtalade och eftersökta band.

PLUGGED RECORDS

GEMYNER - MY ANGEL

Irya från bandet Urga har tagit steget vidare tillsammans med några musikaliska vänner skapat underbart skön och laid back pop musik. "My Angel" är ett smakprov från det kommande albumet.

Klara för årets Kalas turné !

BYKER WALL

**THE SOLUTION
COMMUNICATE!**

Scott Morgan (Rationals, Hydromatics) och Nick Royale (The Hellcopters) har tillsammans gjort en soul doftande platta som träffar rakt in i hjärtat.

WILD KINGDOM

**SARA BERG
SAY HELLO TO THE.....**

En respektlös mix av vackra popharmonier, svängig reggaebas, och ettriga hi-hats. Skulle kunna varit elecktro om de inte varit så mycket soul...

GAY MONKEY RECORDS

**GUSTAV & THE SEASICK
SAILORS - NIGHTLIFE**

Ny singel från Gustav's kritikerrosade album "Vagabonds Polka".

Enastående och snygg "singer/songwriter" av högsta klass.

MARILYN RECORDS

**PINEBALD - ALL EARS,
ALL EYES, ALL THE TIME**

Influerat av The Beatles, Rolling Stones, Hendrix, Tom Petty och indie-rock så som Weezer, Pixies och Dinosaur Jr. Power-indie-pop som bäst !

SIDE ONE DUMMY

**ACHORDIAN
MY DEAR LISTENER**

Tidlöst debutalbum från ett av Sveriges i särklass intressantaste band. Det är pop, det är rock, det är musik !

MARILYN RECORDS

NIGHTWISH - NEMO

Äntligen är Nightwish tillbaka ! Nya singeln "Nemo" från albumet "Once" finns nu ute i två versioner. Headline på Sweden Rock Festival.

NUCLEAR BLAST

**SAMTLIGA SKIVOR FINNS I VÄLSORTERADE SKIVBUTIKER
OCH VIA POSTORDER: WWW.SOUNDPOLLUTION.SE**

Niccokick "Demostadiet är magiskt"

Andreas Söderlund har precis varit ute på en joggingrunda. Det är lite stressigt nu tycker han. Förutom löpningen finns det många rockband som pockar på uppmärksamheten – utöver Niccokick, som släppt en ny EP, spelar Andreas i det tyngre Sounds Like Violence som ska på turné i England. Som om inte det vore nog vill det akustiska lamuse få sin beskärda del av hans uppmärksamhet.

– Jag lägger krutet på det band som har mest att göra för tillfället.

Niccokick bildades som ett popprojekt för att Andreas hade svårt att lägga alla sina idéer i ett band.

– Låtarna blev för splittrade. Men jag kände redan från början att Niccokick skulle bli bra.

Låten *Rum, Rum, Rum* från Niccokicks nya EP är faktiskt den första låten bandet gjorde någonsin.

– Det känns mäktigt att den kommer ut nu.

Andreas talar varmt om demostadiet. Utan att för den skull vara ledsen över att det har börjat gå bra för Niccokick.

– Demostadiet är magiskt. Man lever i en helt ostörd värld. Nu har vi ju producent och hela faderullan. Men det är viktigt att kunna behålla den tidiga känslan.

Hur behåller ni den känslan i Niccokick?

– En låt på den nya EP:n är en gammal demoinspelning som vi bara mixat om. Och sen så har vi ju inte börjat använda enhetliga kläder och leta efter en image bara för att vi har börjat släppa skivor.

På förra EP:n *Turn 27* gjorde Niccokick en snygg duett med José González. Ett samarbete som gett mersmak. Andreas är inte främmande för fler.

Emma Svensson

– Greg Dulli är på första plats, sen hade ju inte Neil Young eller Robert Pollard varit fel. I Sverige skulle det blivit The Nooners.

Blir det någon fullängdare eller ska ni bara släppa en massa EP:s?

– Jodå, i september ska det komma en fullängdare. Men EP:s är ett fantastiskt format. Det visar upp många sidor av

ett band, men det kan samtidigt bli lite väl mycket presentation.

Du lär ha sagt att Kurt Cobain hade gillat Niccokick. Varför tror du det?

– Jag kan tycka att det är lite likt. Inte för att vi alltid låter som Nirvana, men hittigheten finns där, och rockigheten i mitt sätt att sjunga. Jag tror att Kurt hade tänt på våra låtar.

Johan Joelsson

4 frågor till...

...Cesar Vidal som är aktuell som sångare i elektroniska kvartetten Safari och debut-singeln *Crazy Dream Crazy Days*.

Vad händer?

– Vi jobbar hemma hos Mattias Holmlund, i hans studio i källaren. Den består av två datorer och en sångmick. Det finns en keyboard också, men den används väldigt sällan.

Er förstasingel *Crazy Dream Crazy Days* är ju nästan kriminellt bra.

– Fan va kul att höra! Tack så mycket. Det är ju en väldigt enkel poplåt, förmodligen är den bland det snällaste som kommer på skivan. Vi håller på i studio just nu, jag höll som sagt på precis när du ringde. Vi jobbar på bra, för Safari har egentligen bara funnits sen i januari i år. Jag, Mattias och Johan Elmros började göra låtar tillsammans då. Johan har jobbat mycket med elektronisk musik till skillnad från mig. Men det är bra att upptäcka nu, för det är en skön musikalisk värld att jobba i. Vi fick kontakt med bolag ganska omgående, och fullängdsplattan kommer att släppas i augusti.

Finns det risk att Safari kommer att krocka med Caesars Palace?

– Nej, just nu håller ju dom på med Teddybears, så det är lugnt. Caesars kommer inte att släppa något förrän nästa år, så det är planerat för att inte krocka med varandra.

Du har väl ett förflutet som smörsångare?

– Nja, jag var med i en Elvis-tävling på en klubb som hette Vegas för några år sedan och vann. Och vid ett par tillfällen har jag imiterat Julio Iglesias. Men det har varit väldigt mycket mer snack om "Cesar Vidal – smörsångaren" än vad som hänt i verkligheten (skratt).

Niklas Simonsson

Språklig jämställdhet i musikvärlden

Krönika

Jag läste nyligen en intervju med Sahara Hotnights och den fick mig att fundera över om det blivit bättre på jämställdhetsfronten i musikvärlden. Det är i alla fall inte längre okej att kalla band bestående av tjejer för "tjejband". Det är inte heller helt okej att fråga "Hur känns det att vara tjej och spela i ett rockband?" eller "Hur kommer det sig att ni som tjejer började spela rockmusik?".

Annat var det 1995 när jag som fjorton-åring medverkade i det så kallade "Tjejrockprojektet". Projektet syftade till att bilda tjejrockgrupper i Halland och ge dem en chans till CD-produktion. De olika stegen var att träffas och bilda grupper, skriva eget material och arrangera låtar, lära sig spela live och uppträda på scen och slutligen spela in en samlingsskiva i studio. Handledarna bestod av ett gäng gamla rockrävar, däribland

Janne Bark och hårdrockssångaren Christer Mentzer. Tillsammans med tre andra tjejer bildade jag gladpunkbandet Sunda Celluliter och spelade låtar med titlar som *Snobb Arne* och *Charterresa till helvetet*. Ambitionen att få fler tjejer att spela i band var i och för sig hedervärd men när jag tänker tillbaka på den tiden känns det som om det var på stenåldern.

Konvolutet till samlingsskivan föreställer siluetten av en naken, välsvarvad tjej som blåser iväg toner över en gitarr. Inne i konvolutet står det: "Det är tack vare alla er tjejer som det blev möjligt att bevisa att ni har ett naturligt sväng i Rockmusik!". Tänk er att det hade stått något liknande om Sahara Hotnights eller PJ Harvey: "Sahara Hotnights bevisar att de som tjejer har ett naturligt

sväng i rockmusiken" eller "PJ Harvey bevisar att hon kan spela rock lika bra som en kille".

Men frågan är om den nya jämställdheten går djupare än rent språkligt. Det är visserligen inte längre politiskt korrekt att uttala sig fördomsfullt om kvinnliga artister, men det ändrar inte det faktum att kvinnor i musikbranschen allt som oftast måste vara snyggare och sexigare än sina manliga motsvarigheter. Att band med enbart kvinnliga medlemmar fortfarande är exotiska fåglar i djungeln av killbaserade rockband är även det ett faktum. Ta upp vilken musikblaska som helst och räkna efter hur många artiklar som innehåller tjejer jämfört med hur många artiklar som innehåller killar. I majnumret av Groove innehöll fem av femton artiklar kvinnliga medlemmar medan tretton av artiklarna innehöll manliga med-

lemmar. Sorgligt men sant. Ytan är polerad men vi har långt ifrån nått den jämlikhet vi eftersträvar. Den dagen då kvinnliga artister slutar vara undantag är vi där. Tills dess: Glad sommar!

PS. Gå in på Grooves hemsida och läs min lista över de tio coolaste och dansvänligaste sommar-partylåtarna.

Moa Eriksson
moa@groove.se

Lee Zone

**GO BEHIND THE SCENES
IN THE LEE ZONE
AT ROSKILDE FESTIVAL
1-4 JULY 2004.**

**WIN TICKETS AT: WWW.LEE.BE/ROSKILDE
OR CHECK OUT WWW.ROSKILDE-FESTIVAL.DK**

**UPFRONT
SINCE 1971**

TUBORG
OFFICIAL SPONSOR

**BEHIND THE SCENES
SINCE 1889**

Skinny Puppy

Hundvalpen återuppstår

Efter keyboardisten Dwayne Goettels död och interna stridigheter splittades det legendariska syntbandet Skinny Puppy. Men nu är de tillbaka, med ny skiva och ny turné.

– Tro mig, det finns ingen som är gladare än jag över att vi är tillbaka!

Cevin Key låter uppriktigt lycklig när han berättar om *The Greater Wrong of the Right*, Skinny Puppys comeback efter de åtta år då gruppen inte existerade.

Under arbetet med deras förra skiva, *The Process*, drogs saker och ting till sin spets. Dwayne Goettel som varit medlem i bandet sedan 1986 dog efter en överdos och de båda originalmedlemmarna Cevin Key och Nivek Ogre pratade knappt med varandra. Key och Ogre slutförde *The Process* som en hyllning till Goettel och gick sedan skilda vägar. En återförening verkade långt borta.

– Ett krig pågick mellan Ogre och oss andra i bandet, men det har flutit mycket vatten under broarna sedan dess. Vi var tillräckligt kloka för att ringa varandra ibland och inte släppa kontakten helt.

Efter några år återförenade Key och Ogre Skinny Puppy för en spelning i Tyskland. Efter den spelningen kände de att tiden var mogen för en riktig återförening.

– Vi ville göra något mer eftersom vi lagt ner så mycket arbete på showen. Då började vi diskutera möjligheterna att spela in en ny skiva och sommaren 2001 startade vi arbetet på allvar.

De har varsin studio i sina hem nuförtiden, vilket inneburit att Key ofta gjort musiken och skickat över ljudfiler till Ogre för sångpålägg. Key har ansträngt

Austin Young

sig till det yttersta under arbetet med nya albumet.

– Dwayne bidrog alltid med så mycket och han kunde mer än jag om teknik och sampling. På nya skivan har jag velat stå upp för honom och göra ett lika bra jobb som vi båda gjorde tillsammans förut. Jag har utvecklats massor som musiker sedan han dog.

Hur påverkade Dwaynes död er personligen?

– Jag var chockad. Det var oerhört tragiskt och det förändrade allt. Jag tröstar mig med att jag försökte hjälpa honom så gott jag kunde.

Keys röst blir sorgen när han pratar om Goettels tragiska död. Men så fort jag för Skinnys comeback på tal kommer energin och glädjen tillbaka igen. Han berättar att deras nya liveshow kommer att bli den maffigaste någonsin, vilket i Skinnys fall förmodligen inte betyder lite. När de spelade i Göteborg 1988 bjöd de på en show som bland annat innehöll ett performance där Ogre i kirurgdräkt sprättade upp en hunddocka. Samtidigt som han ringlade tarmar och andra inälvor runt sin kropp väste han ur sig lätttexterna med sin metalliskt frätande röst. Jag var sjutton år och kände mig helt knockad efteråt.

– Haha, då ska du se vår nya, skrattar Key. Den är i sann Skinny-anda, teatraliskt och coolt. Vi kommer att bjuda på material från dom flesta av våra skivor och spela mycket från nya skivan också. Vi kommer att vara fyra på scenen, förutom Ogre och jag kommer Justin Bennett spela trummor och William Morrison bas och gitarr. Det blir jävligt intensivt.

Ett hett tips är alltså att ta sig till Arvika i sommar, för när Cevin Key utlovar den mest intensiva Skinny-showen någonsin är det något man inte bör missa.

Mats Almegård

Tacka Bush för det

krönika

Det är hemskt att säga det, men dåliga tider gör något speciellt med artister. De får inspiration, skriver vassare låtar och engagerar sig på ett helt annat sätt. Och just nu är tiderna urusla i USA. Med en skivbransch som inte utvecklats sedan sjuttioalet och som fortfarande tror att en negativ trend endast kan stoppas med prishöjningar, och en president som försöker föra landet tillbaka till medeltiden med häxprocesser, en sexualundervisning som bara får lära ut avhållsamhet, ett meningslöst krig som kostar enorma summor medan amerikanska barn knappt har skolböcker och antalet hemlösa bara ökar och ökar. Det är då musik skapas som betyder nåt, som vill nåt.

Jag vill inte tracka ner på någon, men under Clintons tid i Vita Huset kom det inte

ut hälften så mycket intressant musik som nu. Artister gav ut hafsverk utan hjärta, turnéer på sömngång nollade igenom städerna. Men nu är det ändring. Eller som Al Jourgensen, sångare i Ministry uttryckte det: "så länge Bush är president kommer Ministry bara att bli bättre och bättre, för så här arg har jag inte varit på länge". Och för att backa upp sina ord så börjar varje låt på nya skivan med W, Ministry tänker ha röstbås i konsertlokalerna så att de röstskygga amerikanerna kan registrera sig. Fat Mike, förgrundsfigur i NOFX, har gett ut *Rock Against Bush*, en platta med artister som Sum 41, Offspring, Jello Biafra, Pennywise och Billy Bragg. Och på tal om Billy Bragg, han och Tom Morello från Audioslave åkte i våras runt och spelade

akustiska shower för att höja det politiska medvetandet hos unga amerikaner.

Som ni märker så händer allt i den hårdare gitarrskolan, för tyvärr så har rapartisterna inte hängt med alls. De snackar fortfarande om horor, gräs och hur mycket guld de har på sig, och som Sick Of It All sa när jag snackade med dem: "ingen kan identifiera sig med det när man inte har mat på bordet". Men sen går också försäljningsciffrorna för rappen ner i USA medan hårdrocken och punken stadigt stiger, precis som under Bush senior och Reagan. En konservativ regering har alltid varit bra för punk och metal.

Velvet Revolver är just nu på sin första turné och biljetterna till hela turnén sålde slut på åtta minuter. Igår var jag och såg våra svenska stoltheter In Flames krossa

allt motstånd inför en 3 000 personer stark utsåld publik, medan Cardigans spelade inför 200 på en liten klubb i Brooklyn två veckor tidigare. Och även med sin bästa lineup på länge så kämpar Lollapalooza med dålig biljettförsäljning medan Ozzfest med Judas Priest, Slayer och Slipknot som vanligt är sommarens säkraste publiksuccé. Det ska vara hårt i år och ni kan tacka Bush för det.

Mathias Skeppstedt
mas@groove.se

Lee Zone

GO BEHIND THE SCENES IN THE LEE ZONE
AT ROSKILDE FESTIVAL, 1-4 JULY 2004.

WIN TICKETS AT: WWW.LEE.BE/ROSKILDE
OR CHECK OUT WWW.ROSKILDE-FESTIVAL.DK

UPFRONT
SINCE 1971

TUBORG
OFFICIAL SPONSOR

Lee®

BEHIND THE SCENES
SINCE 1889

WWW.LEE.COM

X ett subjektivt alfabet

X
När Los Angeles-punkarna X spelade in sitt debutalbum *Los Angeles* valde de **Ray Manzarek** som producent och organist. Detta var 1977 och punkarnas största fiende var hippien tätt följd av symfonirockaren. Stackars gamle Doors-keyboardisten fick stå som symbol för släktet och X blev förrädare bland de trångsynta punkarna. Men Manzarek gjorde ett bra jobb och bandets första platta låter fortfarande fräsch med sin blandning av **Black Flag** och **Doors**. Blandningen punk och psykedelia kan bli genial, men det var bara **Wipers** och **Damned** som lyckades mixa det lika bra som X. **JE**

X/O
Elliott Smith blev bara 34 år. Skivan *X/O* släppte han 1998. Av många ansedd den bästa han gjorde. Han spelade på KB i Malmö samma år och före spelningen gick han och hans crew på upptäcktsfärd bland Malmös skivaffärer. Hittade till Jukebox där han inhandlade **John Lennons** blåa box. Eller rättare sagt så var det hans flickvän som fick köpa den då han själv inte riktigt stod ut med den uppmärksamhet han drog till sig. Elliott gick ut på gatan och väntade istället. **PLGB**

XTAL
Första låten på **Aphex Twins** banbrytande genombrottsalbum *Selected Ambient Works 85-92* (R&S Records, 1992). En platta som inte bör saknas i någon skivhylla. **HS**

YEAH!
Ledordet nummer ett för pop- och rockmusik. Det enda ord som, uttalat på rätt sätt, kan skilja det slätstrukna från det upproriska, den ensamma stoltheten mot det grå massan. Ordet som med sin blotta närvaro kan symbolisera musik för sin egen skull, kaxighet, självständighet, utan sikte på något, även om det naturligtvis, som allt annat, missbrukats. Med rätta poser dessutom det enda man egentligen behöver för att vara rocker, rebell eller utåtagerande misantrop, även om kanske ordets genombrott, *She Loves You*, inte direkt pekade i den riktningen. Men allt vad stort ska bli är litet i början. **MS**

Fråga:
Varför prenumerera på Groove?

- Svar:**
- 1) Tidningen kommer hem i brevlådan.
 - 2) Du får en CD med varje nytt nummer.
 - 3) Vinn fina saker på vår hemsida.
 - 4) Du kommer åt extramaterial.
 - 5) Köp grymma kläder till rabatterat pris.
 - 6) Dina kompisar kommer att avundas din koll.

Och billigt är det också. Bara 249,- för 9 nummer. Så hooka upp dig nu. Eller varför inte ge bort Groove i present? www.groove.se

The (International) Noise Conspiracy

Kärlek och uppror

De tog sitt antikapitalistiska budskap och åkte till kapitalismens högborg Los Angeles. Tillsammans med en legendarisk hjälpreda bakom orgeln och den lika legendariske Rick Rubin bakom produktionspakarna skapades en varm och självutlämnad punkplatta.

Glen E. Friedman

Dennis Lyxzén är hemma och egentligen upptagen med att flytta. Men alla i The (International) Noise Conspiracy är vana vid att leva på resande fot. Nyligen var bandet ute på vägarna igen och lät det nya materialet, från den kommande skivan *Armed Love*, prova sina vingliga ben inför publik. – Det har fungerat jättebra för oss, men många i publiken såg ganska konfunderade ut när vi körde dom nya låtarna, säger Dennis.

Annars är just livesituationen bandets stora signum. Och det var efter en spelning i USA som Rick Rubin fick upp ögon och öron för norrlänningarna. – Han såg oss första gången 2000 och har haft ett vakande öga över oss sedan dess. Det var bara att slå klackarna i taket när han frågade. Rick Rubin är en drömproducent, förklarar Dennis. Han fick oss att arbeta hårdare, skriva bättre, spela bättre och sjunga bättre. Men det är inte bara hans förtjänst. Vi har inte släppt något på tre år och vi ville verkligen göra något bra.

Sara Almgren finns inte längre med i bandet. Men annars är det mesta sig likt. Exempelvis *A Small Demand*, *Communist Moon* och *Just Lika a Landslide* ångar av samma frustrerande

kamp mot samhället som i äldre låtar. Och fortfarande handlar det om samma briljanta blandning av soul och punk som på tidigare skivor, men nu med en ännu rakare linje.

The Way I Feel About You är ett exempel på att även texternas kärleksbudskap har flyttats fram ett steg och resultatet blir varmare än någonsin.

– Vi försökte koppla samman känslorna med det rådande samhällsklimatet redan på förra skivan och det har vi utvecklat nu. *Armed Love* är mer rakt på sak, mer från hjärtat. Men det finns ingen ren kärlekslåt på skivan, försäkrar Dennis. Det är hårda tider vi lever i, det har aldrig varit värre i världen än just nu. Men det finns hopp, vi kan göra något åt det här.

Armed Love spelades in i Los Angeles under hösten förra året. Med i studion fanns fler legendariska musikgrabbbar än Rick Rubin. I Sara Almgrens frånvaro fick bland andra Billy Preston ta över orgelspelandet. Billy Preston satt även bakom orgeln på The Beatles *White Album* och delade taket på Abbey Road med Liverpoolgrabbarna.

Det var inte bara den musikaliska inspirationen inifrån studion som fick adrenalinet att pumpa. Minst lika

mycket adrenalintillskott bidrog världen utanför med. En stor del av det som bandet kämpar mot groor i den amerikanska jorden.

– Allting kändes verkligen när vi var där, säger Dennis. Det var konstigt att befinna sig mitt i allt, men det gav extra bränsle. Fast det är inte svårt att få extra bränsle i dagens samhälle.

Samarbetet med Rick Rubin är inte avklarat med *Armed Love*. Bandet ligger numera även på Rubins skivbolag American Recordings som ska sköta lanseringen i väst. Och med det nya samarbetet kom även nya tillvägagångssätt. Skivan, som inte släpps förrän i mitten av juli, kontrolleras stenhårt. Inte ens Dennis har ett exemplar.

– Det är synd om det sprids ofärdiga låtar, men nu är skivan klar så vi lägger nog ut den på nätet snart, säger Dennis och skrattar. Vi tycker att folk ska ladda ner musik. Det är skivbolagen som förlorar på det, vi tjänar mest på tröjeförsäljning och på turnéerna. I framtiden behöver vi inte skivbolag, vi behöver folk som gör musik.

Andreas Eriksson

Nina Kinert

Love Olzon

- Missa inte Sugarplum Fairy LIVE!**
- 18/6 Hultsfredsfestivalen
 - 2/7 Skellefteåfestivalen
 - 3/7 Strandafestivalen, Timmernabben
 - 10/7 Peace & Love Festival, Borlänge
 - 23/7 Rock Off Festival, Mariehamn
 - 24/7 Sävsjöfestivalen
 - 25/7 Tullakrok, Ängelholm
 - 30/7 Storsjöyrån, Östersund
 - 31/7 Piteå Dansar & Ler
 - 13/8 Augustifestivalen, Norrköping
 - 27/8 Borås Studentkår

Sugarplum Fairy

Sugarplum Fairy's EP
"Stay Young" ute nu!

Love Olzons album
"#4" ute nu!

Nina Kinerts debutalbum
"Heartbreak town" ute nu!

Moa Arberg

Camilla Gustafsson

Ebon Tale

DIY-konceptet har blivit något av ett mantra för dagens unga band. Stockholmstrion Ebon Tale är singelaktuella i slutet av maj, och släpper skivan på egen etikett. De har även en egen distribution vilket innebär att de har full kontroll över sin musik, men samtidigt är det svårt att få pengarna att räcka till.

– Det rinner ju iväg hela tiden. Vi är ju bara tre stycken också, och det är ju oftast bara positivt, men när man ska ta kostnader är det helt värdelöst.

Den 24-åriga sångerskan och gitarristen Frida Franzén är trött efter att ha vikarierat på en skola – utöver det pluggar hon och så finns förstas bandet.

Ebon Tale bildades i gymnasiet och något år efter studenten, sommaren 2001, började de skicka iväg lite heminspelat material. Det ledde till en spelning på Tantogården i Stockholm – en milstolpe i Ebon Tales historia som fick dem att börja satsa på ett seriösare plan.

– Då kände vi att ”nu kör vi”. Sen pratade vi lite med en kille som har ett litet skivbolag om att spela in en skiva. Då blev vi så eggade tror jag, och sen sket det sig. Eller vi hoppade av det där egentligen.

Så föddes Duskligh Records som kuskas av basisten Mattias Albinsson, som utöver bolaget och bandet även han pluggar.

– Han har två heltidsjobb, säger Frida i ett ödmjukt röstläge.

Men de försöker att ha lite olika uppgiftsområden. Trummisen Alex Löfgren har hemsidan, och Frida tar hand om STIM för att inte belasta Mattias med precis allt.

Just nu är bandet aktuella med singelsläpp, och till höst är ett album planerat. Tyvärr dyker singeln upp lite i senaste laget för att hinna skapa ett intresse runt bandet inför sommarens festivaler.

– Hade den kommit för en månad sen, och om det hade blivit något surr om den då, hade det blivit lättare att få festivalspelningar. Men vi har inte kunnat få ut den tidigare helt enkelt.

Vi halkar in på skivbolagssnacket igen, och jag undrar om de skulle säga nej till ett kontrakt från bolag nu. Jag förväntar mig en utläggning om kreativ integritet, men Frida svarar överraskande att hon istället tycker synd om det skivbolag som skulle signa dem.

– Nu släpper vi en ganska poppig singel, sen ett album. Sen kanske vi vill göra en instrumental EP, liksom. Det kanske inte dom diggar så jättemycket. Det är nog ganska jobbigt att ha oss som band.

Mikael Barani

Kristoffer Jonzon

Solen skiner när jag träffar Kristoffer Jonzon utanför AF-borgen i Lund. Jag hade väntat mig en kort, lågmäld kille men Kristoffer är lång och bredaxlad och talar kraftfull malmöitiska. Att jag väntat mig en kort kille kanske hänger ihop med att Kristoffer spelar charmigt avig och känslig pop som är så långt ifrån machomusik man kan komma. Men där sprack den fördomen.

– Jag vill verkligen få utlopp för den snälla sidan hos mig själv. Jag har alltid varit en mjuk kille och jag gillar mjuk musik. Man skulle kunna säga att min musik är raka motsatsen till The Hives.

Kristoffer är tidigare känd i popvärlden som sångare och pianist i popgruppen Pendletones men på den nyläppta EP:n *Du är Gud* debuterar han som både soloartist och svensksjungande.

– Jag ville skriva pop på svenska utan att det blir schlager. I min musik är harmonierna och melodierna det viktiga och inte rytmerna. Beach Boys är mitt ideal och jag försöker göra något sådant fast på svenska. När det gäller svensk musik har jag hämtat mycket inspiration från Jakob Hellman och Ted Gärdestad.

Att Kristoffer överhuvudtaget fick idén att sjunga på svenska var följden av att han halvt på skoj skickade in ett bidrag till Melodifestivalen. Låten kom inte med, men det fick Kristoffer att inse hur roligt det var att sjunga på sitt modersmål.

– Med Pendletones spelar jag mer Beatlespop. Jag älskar Beatles men jag har alltid känt att man är en kopia och en av miljoner band. På svenska är det lättare att göra något som känns eget.

Just nu spelar han in en fullängdare i Thomas Troelsens (Superheroes) studio Delta Lab i Köpenhamn.

– Jag skrev ett brev och frågade om han behövde en svensk praktikant och det ville han ha. Jag plockar undan askfat, ställer upp mickar och andra typiska praktikantgrejer men sen får jag använda studion så mycket jag vill.

När jag frågar Kristoffer om han ändrat sitt efternamn från Jonzon till Jonzon ser han helt förfärad ut.

– Nej, det har jag inte. Fy fan! (skratt) Hoppas inte att folk tror det. Vad mesigt det hade varit i så fall. Men jag heter ju så. Jag kan ju inte ändra till Jonzon. Det hade ju varit ännu mesigare, att inte våga sticka ut på något sätt liksom.

Moa Eriksson

Johannes Grietas

Quant

– Jag tänker nog inte på det som en musikscen. Det känns mer som en go grej och jag vill inte ta det på så stort allvar.

Jonas Quant har bett att få ta intervjun över en runda discgolf i Slottsskogen i Göteborg. Efter att vi gått runt de arton hålen vilar vi på en parkbänk med varsin glass i handen.

Vi har just kommit in på huruvida stämpeln ”Gonkyburg” kan betraktas som en ploj eller som en allvarligt menad sak. Jonas är nära vän med de andra artisterna i Plej, Swell Sessions och Similou, men någon scen vill han alltså inte tala om. Överhuvudtaget verkar han något trött på att andra människor sätter etiketter på hans musik. På omslaget till Quants senaste album *Getting Out* (utgiven av det österrikiska bolaget Ecco Chamber) står det ”file under: dance, electronica, broken beats och nujazz” som en uppmaning till alla skivaffärer. Men Quant hade gjort annorlunda om det var han som hade försett skivan med instruktioner.

– Broken beats och nujazz känns så pretentiöst och tufft på något sätt, jag kallar nog hellre min musik future soul eller nåt.

Vadå, vill du inte vara tuff?

– Nej, jag vill göra skön musik, det är det jag vill. Fast lite tuff vill jag nog kanske också vara, haha.

Att Quant har lyckats med sin intention att göra skön musik är en självklarhet inte minst efter *Getting Out*. I tio låtar gör han cool och urban funkdominerad klubbmusik med fria ytor för knäppa idéer och mystiska ljud. I och för sig var föregångaren *Quantastical Quantasm* mer späckad med konstiga ljud och låg närmare electronican än det Quant står för idag. Det märks att Quant velat göra en bredare skiva som bygger mer på låtstrukturer och sång än på rena experiment. Singelspåret *Tryin'* borde exempelvis redan ha blivit sönderspelad i radio med sin trallvänliga refräng.

– Tanken med detta album var att nå ut till fler, inte bara klubbfolket. Men jag vet nog inte hur man gör egentligen och jag vet inte riktigt vad jag har för målgrupp.

I sommar lär han få svar på frågan om hur målgruppen ser ut. Då möter Quant nämligen sin publik på ett par spelningar i Sverige. I augusti utvidgas dessutom målgruppen förhoppningsvis stort genom att *Getting Out* släpps på licens i USA.

Mats Almegård

Läs mer om Quant på www.groove.se

Slagsmålsklubben

Den luriga syntkvintetten från Norrköping har blivit en Malmöbaserad sextett. Och i en lägenhet vid Möllevången pular Slagsmålsklubben med nya ljud och nya låtar. Deras nya singel *Den officiella OS-låten* är en furiös viseldänga som hade fått Pierre de Coubertin att hänga guldmaljar runt deras halsar. Arbetet med en video till OS-låten har påbörjats. Men videon innehåller varken olympiska eldar, dopning eller inoljade sportkroppar med svällande biceps. Däremot ett destruktivt gymnasiktiktema.

– Det blir en alla-bränner-alla-lek med blomkrukor istället för mjukbollar. Vi har börjat arbetet med att samla ihop barn som vill vara med. Castingen sker i den lokala livsmedelsaffären. Ryktet måste ha spridit sig snabbt för det kommer ofta fram ungar och frågar om dom får vara med i vår video, säger Frej Larsson.

Enligt dem själva är det just mötena med nya människor som är roligast.

– Men också alla äventyr vi hamnar i när vi är ute och spelar, säger Joni Mälkki.

– När vi spelade i Södertälje var det en kille som firade en hockeyvinst genom att klä av sig naken och komma upp på scenen med penisen vajande, säger Frej Larsson.

I höst är det dags för SMK att följa upp debutskivan *Den svenske disco*. Mycket av materialet till skivan är redan inspelat. Men SMK letar efter någon lugn plats där de kan göra färdigt skivan i sommar.

– Vi har kollat lite stugor. Det spelar ingen roll var stugan ligger bara det inte finns någon populärkulturell klubb i närheten som kan dra uppmärksamheten ifrån arbetet, säger Frej Larsson.

– Men det är svårt att sticka ifrån Malmö. Vi gillar Möl- lan för mycket, säger Hannes Stenström.

Vad i er musik tror ni tittalar folk?

– Det är bra låtar med mustiga melodier. Jag tror att folk gillar naiviteten, menar Frej Larsson.

– Det är melodipop med upptempo och relativt enkla melodier som inte kan slå fel, säger Hannes Stenström.

Kommer SMK någonsin att ta in kontrabasar eller några andra akustiska instrument?

– Det kanske kommer in någon tråkig gitarr på den kommande skivan, säger Hannes Stenström.

– På *Den officiella OS-låten* har vi ju vissling och banjo. Vi känner oss inte bundna till syntarna. Man vill ju aldrig känna sig bunden, säger Frej Larsson.

Johan Joelsson

Wendy

Det var en gång två rivaliserande band i Mjölby...

För att göra en lång historia kort: En dag splittrades de och ur spillrorna uppstod Wendy. Året var 1999. Till en början var alternativcountry nischen. Syntens melodislingor tog över och de undrade vad de pysslat med. Och sedan dess är det electropoprock i fokus.

– Vi är inget skittrendigt band, men vi är seriösa. Jag får utlopp för allt genom musiken, det funkar som en ventil. Man kan bugga eller bygga pussel eller vad som helst. Det är livsfarligt om man inte har något, om man har förhållanden som hobby till exempel, säger Jimmy Lindholm.

Som demoband har de kämpat på, haft en massa spelningar och låtar finns på lager i väntan att få komma ut. Förra året signerades skivkontrakt och debutsingeln *Champagne Love* kom under våren. Och till hösten blir det en EP.

Musiken har sina rötter i åttiotalets stora melodier och skrivs av alla sex medlemmarna tillsammans. Texterna är det Jimmy som får cred för. Och det är många unga flickor som finns i deras beundrarskara. Kanske är det svärtan och den vilsna vemodigheten som tittalar dem, eller Jimmys röst som kryper in under huden på ett lömskt sätt.

– Varje text utgår från mig själv, en liten del handlar om mig. Det tenderar att bli politiskt, och då är man ute på hal is. Försöker ta ställning, läser en massa och ser på TV, och då blir man rädd. Jag kan belysa problem i texterna, men ej presentera en lösning. Det är stora saker och jag får min chans att ventileras.

Vad texterna egentligen handlar om bevarar han för sig själv, allt är fritt att tolkas och blir någon berörd så är det fulländat.

Champagne Love som kom nu i vår har tolkats på ett underligt sätt i gästboken på Wendys hemsida.

– Någon trodde att det var en homogrej, att det handlade om ett blowjob, skrattar Jimmy.

I sommar ska de spela på Stockholm Pride, och det är ett sätt att ta ställning och visa vart man står i viktiga frågor. Wendykillarna vill inte vara några pretty boys och synas i onödan på fel sätt.

– Jag har valt att sjunga, så då är det automatiskt jag som syns mest. Dom andra är skitglada för att slippa det.

Och Jimmy har syns, han har varit med på Aftonbladets inlänga. Och det kanske är en merit.

Sandra Vogel

LONDON CALLING - YOU'RE SO LUCKY

Amerikanska kvartetten London Calling har på sitt debutalbum "You're So Lucky" inspirerats av dagens moderna rockband såsom Fountains Of Wayne, Lit och American Hi-Fi. Vi hittar även inslag från några av gårdagens storheter såsom Cheap Trick och The Sweet. London Callings sound kan även beskrivas som explosiv Pop!

RUSH OF USHERS - DELIGHTFULLY

På "Delightfully" av den Los Angeles baserade duon Rush Of Ushers hittar vi 13 otroligt bra låtar! Mycket stark tidlös amerikansk poprock med stämsång, kraft och massor av sköna gitarrer. Tänk er lite Jellyfish, Tal Bachman, Butch Walker, U2, Coldplay och kanske även en aning Tom Petty innan han blev alltför för sömnig!

A.C.T - IMAGINARY FRIENDS

Äntligen finns A.C.T:s andra platta "Imaginary Friends" att köpa igen efter att ha varit utgången en längre tid! Denna nyutgåva är re-mastrad, har ett helt nytt omslag samt en upprätskad CD bok. Som bonus finns här en tidigare utgiven inspelning i form av en cover! Här finns även en CD-Rom del med en elva minuter lång dokumentärfilm om inspelningen av "Imaginary Friends".

SHUGAAZER - SHIFT

Det hästa med kanadensiska Shugaazer är att de inte anstränger sig för att vara något speciellt, dom helt enkelt bara är vad dom är - opretentiöst, kompromisslöst och här för att bli upptäckta av hela världen. Klassisk rock i en modernt uppdaterad tappning och med en explosiv produktion - 10 låtar som du varken vill eller kan få ur skallen!

www.atenzia.com

Atenzia Records AB, Birger Jarlogatan 55/4b, 111 43 Stockholm | info@atenzia.com | tel: 08 - 411 25 68 | fax: 08 - 411 25 48

ginza.se

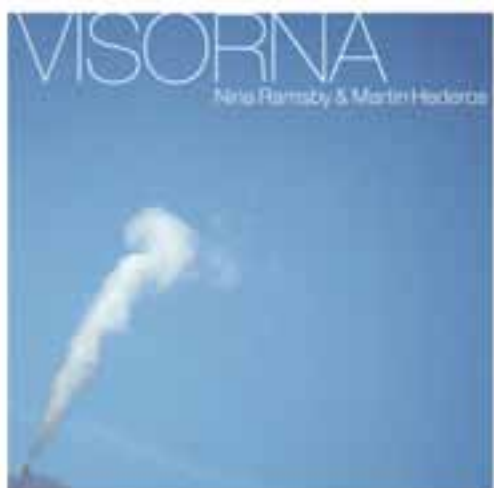
Finns att köpa hos Ginza

www.bonnieramigo.com

Distribueras i Skandinavien av Bonnier Amigo

Bonnier Amigo presenterar...

Eva sjunger från då och nu: Fred Åkerström, Eva Dahlgren, Carl Michael Bellman, Cornelis Vreeswijk, Olle Adolphson, Bo Kaspers, Barbo Hörberg m fl

Visorna Nina Ramsby / Martin Hederos
AMCD 897

www.amigo.se

Cirera debuterar med helt oensurerade bitar ur dagboken på albumet "Honestly - I love you *ough*" som släpps den 18 augusti. Första singeln "Road trippin" finns ute nu!

BAD RELIGION THE EMPIRE STRIKES FIRST

"En fullständigt bländande kombination av harmoni och raseri, med lyrik så bra att man kan börja grina." Close-Up Magazine

Årets bästa punkplatta är här!

SKIVBUTIKEN SKIVHÖRMAN
PUNKEN SKIVVUGGET.SE
MAJX PRAJZ
SEXFÖNGSTAL

Di Leva

Popens mys- farbror

Det har gått några år sedan sist. Bortsett från några enstaka liveframträdanden har det varit tyst, trots att man gång på gång insett att han är en röst som behövs. Nu kanske mer än någonsin. Och nya skivan *Tiden faller* visar hur rätt den insikten varit.

Mia Olsson

Nödvändigt och bra. Det är så Thomas Di Leva beskriver känslan inför att släppa en ny skiva. Och med tanke på tillkomsten är det en förstäligen känsla. Egentligen höll han på att arbeta på en ny engelskspråkig skiva när låtarna till *Tiden faller* bara kom till honom. När han sett hur människor mår idag, hur alla går omkring och bär på negativa känslor, fasta i spindelnät, springande runt i ekorrhjul. När han har sett hur det stått till.

Skivan är i många stycken också betraktelser och reflektioner över dessa tillstånd, men också små hoppbringande ljusglimtar. Som alltid. Lyssna på *Rädda livet*, till exempel. En text som direkt adresserar ovan nämnda symptom. Själv tycker Di Leva dock att han lyckats bli förskonad från att hamna i samma tillstånd.

– Jag tycker att jag har ett rikt inre liv som gör att jag inte alltid känner på det sättet, jag har någonstans att ta vägen. Jag har förmånen att kunna gå omkring och observera och känna medkänsla, men inte ha någon egen oro.

Och det är nog ett av svaren. Medkänsla, att kunna bry sig om andra, att visa det för andra. Små handlingar räcker väldigt långt, små handlingar förändrar världen.

– För att ta ett exempel så var ju Napster en liten sak, en liten handling, bara ett litet program. Men det har förändrat världen för musikindustrin.

– För att komma bort från dom negativa tankarna måste man försöka hoppa av ekorrhjulet medan tid är. Det finns så mycket mer. Man måste våga följa sitt hjärtas innersta dröm.

Tiden faller är en skiva som visar upp Thomas Di Leva från en mer fokuserad och kritisk sida än på mycket länge, både i text och musik. Singeln *Vad är frihet?* är ett exempel, med en text som sätter fingret på precis de saker han nämner som orsaker till skivans ursprung och upphov. Att människor springer runt i sitt ekorrhjul, utan att kunna stanna upp, utan att ha möjlighet till reflektion och kontemplation: att bara åka med i den berg- och dalbana världen blivit. Han säger att titeln är ett bra exempel på frågeställningar som borde debatteras och diskuteras mer; att man skulle kunna komma bort från de negativa tankarna om man bara försökte prata om dem.

– Jag tror att folk skulle tycka det var bra. Jag tror att många när dom kommer hem skulle välkomna att inte bara behöva sitta ner vid TV:n och se folk tävla mot varann.

Det är lätt att se *Vad är frihet?*, och hela *Tiden faller*, som politisk, och Di Leva håller med om det, men inte att det bara är förbehållet skivan, utan allt i hela samhället håller på att bli politik idag. Allt har förgreningar i politik, fokuseringen på krig, vapen, ekonomi, ägande, men det blir sällan föremål för diskussion, utan förvandlas till, och ersätts av, ytlig debatt och reklam. Om man hårdrar det hela, är det lätt att hemfalla åt konspirationsteorier, vilket Di Leva till viss del håller med om.

– Jag brukar säga att ingen har 100 procent fel. Det kan ligga mycket i många konspirationsteorier, det brukar finnas något korn av sanning.

Även om Di Leva blivit mer och mer folkjär genom åren, och mer och mer accepterad, så är han ändå lite av en säriling. Med sina klädval, med sina texter och uttalanden och, kanske lite märkligt, med sina förkunnanden om kärlek och tolerans. Något många säkert undrar över är om Di Leva är samma person privat som han ger sken av i det offentliga rummet, på scen och i andra situationer, något han framhåller att han faktiskt är. Att det är skulle vara omöjligt att hålla en offentlig yta mot en annan privat.

– Fast jag kanske skruvar ner mig själv lite när jag är på café, till exempel. Jag kan nog vara lite bullrig annars.

Det har inte blivit mycket turnerande för Di Leva de senaste åren. Eftersom det handlat om en handfull tillfällen varje år, är törsten efter en liveupplevelse stor hos publiken, liksom hos Di Leva själv.

I sommar åker han runt med Kalas, tillsammans med bland annat Backyard Babies, Marit Bergman och Infinite Mass. Han ser fram emot Kalasturnén, säger att han längtar efter livesituationen. Han håller sig ju numer med en rätt diger låtskatt, och brukar gå efter vad som känns bäst att sjunga från tillfälle till tillfälle. Men under turnén kommer tyngdpunkten, fullt naturligt, att ligga på låtar från *Tiden faller*.

– Det är den som känns mest aktuell och relevant just nu. Den innehåller det jag vill säga till alla.

Och troligen kommer alla att lyssna. Alla, som tagit Di Leva till sig. Alla, från äldre till yngre, från dansbandsfrälsta till punkare. Hela det brokiga svenska folket, de han är ett med. Som han själv säger: ”Vi är alla punkare inför Gud”.

Magnus Sjöberg

Kejsarnas nya kläder

Man kan inte förneka Förintelsen. Eller att Sveriges bästa garageband kommer från Fagersta. Eller att de är sellouts. Kristofer Ahlström ställer in sig hos The Hives och inser att de är vårt nya favoritband. Fortfarande.

Han säger sånt.

Den de kallar Howlin' Pelle.

– Att förneka The Hives storhet skulle vara som att förneka Förintelsen.

Tro fan att pressen gillar att uppvakta The Hives.

I de fyra år sedan förra fullängdaren *Veni, Vidi, Vicious* kom har den samlade hären musikjournalister hängt i hasorna på Fagerstas stoltheter och envetet frågat när nya skivan kommer.

– Direkt när vi kommer hem från Hultsfred så gör vi klart den, sa Pelle förra året. Sen väntar vi skitlänge med att släppa den.

Väntan.

Väntan.

Väntan.

Försommar 2004: skitlänge är nu.

Hardrock Café betyder hårdrockscfé, men har ingenting med musik att göra.

Hardrock Café är en turistfälla där käftarna rostat igen.

Varför The Hives vill att vi ska träffas här kan jag bara gissa, kanske försöker de planera en kupp liknande den som Pete Zaremba och hans Fleshtones genomförde när de en gång vallade ut ett fullsatt Hard Rock Café barnfamiljer med stjärkarna på tio.

Men Hard Rock Café på Sveavägen är redan så öde det kan bli. Så gott som.

Vid ett bord i hörnet som vetter mot Seven Eleven-butiken i korsningen Oden-

gatan sitter fyra killar i identiska vita träningsjackor över svarta pikéskjortor. Med lite guldkedjor och högre härfaften hade man kunnat missta dem för polska bilhandlare.

De skickar laminerade dessertmenyer mellan sig.

– ”Ett berg av vaniljglass och hot fudgesås på en hemlagad Brownie, toppad med hackade 'Brazil nuts', strössel, nyvispad grädd”, läser Nicholaus Arson, förste yxman i bandet, tillika storebror till Pelle, och pekar på något i menyn som får hjärtmuskeln att brisera vid blotta anblicken.

Förutom Nicholaus och Pelle är Chris Dangerous, trummor, närvarande, liksom Dr Matt Destruction, bas. Andregitarristen, köttpaketet Vigilante Carlstroem, är den ende som saknas. Enligt skivbolaget är han pappaledig.

Pappaledighet är sellout.

Fråga bara Mando Diao.

Vad som mer är sellout är att The Hives efter sju år på hårt rockande Örebro-etiketten Burning Heart nu tillhör Universal, ett av världens största skivbolag.

Pelle: – Haha, men vi sålde ju oss för länge sedan!

Nicholaus: – När vi var unga så hade vi den naiva uppfattningen att småbolagen alla är reko folk som splittar vinsten lika, men så är det ju inte. Därför känns det skönt att ligga på ett bolag där man vet att dom är uppriktiga med sin girighet.

Pelle: – Typ som att umgås med någon som är tjuv. Han snor av en, men det gör inget, för man vet att han är tjuv så det är okej. Men om ens polare snor av en så är det klart värre.

Det går rykten om att Universal var långt ifrån nöjda med det ni spelat in och tvingade in er i studion igen för att göra något mer "hittigt".

Pelle: – Ja, det ryktet har jag också hört. Men det stämmer inte.

Nicholaus: – Om dom tvingade in oss i studion så är det väl för att vi tar så jäkla lång tid på oss att spela in skivan.

Pelle: – Vi har väldigt fria tyglar. Dom tänker väl typ, "vi fattar inte hur dom blev populära, men dom gör säkert nåt rätt så låt dom hållas".

I samband med att man lämnade Burning Heart fick man en stämning slagen runt halsen av sina tidigare arbetsgivare. Anledningen var att örebroarna ansåg sig ha rätt till nästa skiva med The Hives också. Själva vet de inte riktigt och verkar inte alltför engagerade.

Chris: – Åh, det händer väl inte så mycket där. Dom håller fortfarande på och processar, tror jag.

Matt: – Det är en trevlig stämning, helt enkelt.

Ni älskar krautrock!

Pelle: – Vi tycker det är skithäftigt att spela sånt som låter likadant hela tiden, när gitarrerna låter ni-ni-ni-ni-ni.

Nicholaus: – Vi gör våra låtar väldigt långa, sen skär vi bort allt som inte är absolut nödvändigt, så dom blir aldrig längre än tre minuter.

Så när kommer er första 14-minuterslåt?

Nicholaus: – När vi gjort en låt som är så lång att dess minsta existensberättigande är 14 minuter så kommer vi behålla bara dom 14 minuterna.

Pelle: – Vi hatar band som jamar, vi hatar band som flummar på scenen och inte bestämt vilka låtar dom ska spela.

Men ni brukar ju heller aldrig ha en färdig setlist.

Pelle: – Men det har vi börjat med nu.

Nicholaus: – Vi var tvungna, för vi har så taskigt närminne. Det kunde hända att man började spela en låt och så tänkte man, "fan, den här låten har vi ju redan spelat ikväll".

Pelle: – Och så hände det att man glömde spela singlarna från skivorna.

Har ni många fans i åldern 40+?

Pelle: – Vi har massor av fans i åldern 40+! När vi började lira så bestod vår fanskara av antingen 40-åriga gubbar eller unga tjejer. Och är det rock man lirar så måste det ju tyda på att man har lyckats.

Hur kul var garagevägen då?

Pelle: – Vilken garageväg?

Nicholaus: – Det beror sig på vilken garageväg man menar, vi räknar till exempel när Hellcopters slog igenom för en massa år sen som garagevägen.

Åh, ni vet vilken jag menar.

Pelle: – Fast det var ju ingen garageväg, det var bara en massa band som spelade med distade gitarrer – Strokes är ju inte nuggets, dom är ju pop. White Stripes är blues. The Vines är grunge. Och så vidare. Nicholaus: – Det var inga band som spelade i samma genre, det var inga band som kom från samma stad. Men folk tyckte ändå att det var en väg.

Hur provocerande vågar ni vara?

Pelle: – Vi brukar väl inte vara så provocerande? Eller, det är ju svårt att säga – man vet ju inte riktigt hur illa någon tar vid sig. Vi kanske ska börja dela ut enkäter efter spelningarna?

Nicholaus: – Jag har bara provocerat publiken en gång och då fick jag stryk för det. Eller också var det tvärtom, att jag provocerade dom efter jag fått stryk. Det var i Slovenien i alla fall, jag fick något hårt i huvudet. Men vi ger oss ju inte på någon oskyldig.

Pelle: – Jo, det gör vi visst – vi brukar välja ut dom som ser lite annorlunda och ensamma ut och sen mobbar vi dom. Gärna svaga personer och små tjejer.

Någon som på ett sätt eller annat blivit provocerad av The Hives är Bon Jovi.

År 2002 sa Bon Jovi:

”Det kommer alltid bra band från Sverige. Just nu lyssnar jag mycket på The Hives, dom är väldigt bra. Dom står för en helt ny scen tillsammans med The Strokes och alla dom där banden, det är cool garage-rock.”

År 2003 sa Bon Jovi:

”Jag har lyssnat på en del av medias nya kelgrisar. Vad heter han som tror att han är Mick Jagger och James Brown? Pelle i Hives? Jävla fejkande skitjäväl, skaffa dig en egen personlighet, grabben, och dra åt helvete innan du gjort det.”

Pelle: – Så nu vill du spä på vår beef med Bon Jovi?

Japp.

Pelle: – Bon Jovi gillar inte oss eller den musik vi gillar. Vi gillar inte den musik han gillar och vi gillar inte Bon Jovi, det är fullständigt logiskt.

Nicholaus: – Det är som att peta en död björn i ögat med en pinne – det finns liksom inte så mycket mer att tillägga.

Brukar ni annars tänka på era uttalanden, typ ”nu ska jag ge den här killen ett riktigt rubrikcitat”?

Nicholaus: – Nja, snarare tvärtom, man har blivit mer medveten om hur media tänker. Typ, ”Aj då, det där kommer han kunna förvränga till något”.

Pelle: – Kvällstidningar är annars roliga för man vet aldrig vilken vinkel det blir på det hela: ”NU! Hives fortfarande populära!”

Ni får rätt mycket frågor av typen ”lingon eller lutfisk?”.

Pelle: – Ja, fast det är mest lata journalister. Dom vet inget om bandet och orkar inte läsa på, så då blir det såna där frågor. Nicholaus: – I England är dom experter på att ställa lite ”knasiga” frågor. Då vet dom att dom får något knasigt svar tillbaka och vips, så har dom sin artikel där.

Pelle: – Men det är ju för att i England finns det bara skvallertidningar. Vi gillar intervjuer i musiktidningar bäst.

Det framgår rätt snart vilka som brukar föra bandets talan. Under första halvan

av intervjun sitter Chris Dangerous med armarna i kors över bröstet och tittar sig ointresserat omkring, Matt Destruction sitter ute på kanten av bordet och flikar bara då och då in enskilda fraser.

Det är bröderna Almqvist som dansar för media.

Samtidigt är det lätt att i text få intrycket av bandet som självgoda och arroganta, när deras jargong i själva verket är hjärtlig och med en glimt i varje öga. Stämningen medlemmarna emellan är samma uppsluppna, avslappnade stil du hittar i alla föreningar av människor som sedan barnsben vuxit in i varandra, tills det uppstått någon skum symbios där gruppen fungerar som en enda person, må vara med olika lynnen.

Vad är det mest GG Allin-aktiga ni gjort på scen?

Pelle: – Det har ju förekommit blod och spyor och så, men aldrig avsiktligt, för effekt. När man använder sånt som effekt så känns det som att man gör det för att kompensera för nåt annat.

Nicholas: – Fast jag kan tycka att såna band är rätt häftiga ibland.

Pelle: – Nej, det är bara om man måste kompensera för att man är kass.

Chris: – Dessutom funkar spyor och bajs jävligt dåligt ihop med vitt.

Nicholaus: – Vi är gentlemän, vi spyr bara bakom förstärkarna.

Och hur gillar ni det här då? Att sitta och ge intervjuer?

Nicholaus: – Äh, det är väl okej, så länge man får bra frågor.

Vad är en dålig fråga?

Nicholaus: – Allt tjat om nya skivan

Pelle: – Värst är ändå när dom bara frågar om är sånt dom läst i pressreleasen, typ: ”Är det sant att ni bildades 1993? Är det sant att ni släppte ett album som hette *Barely Legal?*”.

Så hur ofta ljuger ni?

Pelle: – Ofta.

Chris: – Vi ljuger rätt sällan, helt ärligt.

Nicholaus: – Det är väl mest när man blir uttråkad. När det är en massa tråkiga frågor. Fast det är ju rätt svårt att ljuga om till exempel hur nya skivan låter.

Man kan ju alltid göra en Lou Reed och driva med reportern.

Nicholaus: – Ja, jo, det kan man ju. Men vi brukar vara rätt ärliga.

I ett desperat försök att nosa upp mer nyheter om nya skivan åkte brittiska rockmagasinet Q till Fagersta för att fota The Hives nya kläder. De posade för kameran i kravatter, maggördlar och notbrodyr på kavajslagen. De påstod att stilen skulle vara inspirerad av 1930-talets Monaco, men såg mer ut som om ett kompband till Hasse ”Kvinnaböske” Andersson.

På bilderna jag har sett ser ni ut som omslaget till *Kramgoa låtar*.

Pelle: – Du menar de från Q? Jo, men vi har bytt sen dess.

Nicholaus: – Våra nya kläder är en blandning av högvakten och Colonel Sanders, KFC-gubben, du vet.

Hur kommer det sig att i ett land där man inte får skryta med hur bra man är, så är ni älskade mycket för att ni gör just det?

Nicholaus: – Vi är inte från Sverige, vi är från Världen.

Okej.

Nicholaus: – Hehe, jag tror det var Fire-side som sa det.

Okej.

Chris: – Vi har ju alltid trott att vi är bäst och då är det klart man säger det.

Nicholaus: – Det är som fårskocksmentalitet: säger man något tillräckligt mycket så tror alla på det till slut.

Fråga bara Bon Jovi.

Kristofer Ahlström

Mitch Ikeda

Skjuter från höften

Vapen och nakna bröst. Amerika och Europa. Jonathan Davis jämför kontinenterna inför Korn's spelning på Hovet i Stockholm den 30 juni. Groove passade också på att fråga om hat, välgörenhet och texter som räddar liv.

Det är tio år sedan Korn dunkade ner sin självbetitlade milsten i musikhistorien. Tio år av kopiös uppskattning från fansen, men också tio år av käppar i hjulet från moralister i USA. På frågan om det är ett hårdare censurklimat idag än för tio år sedan tvekar inte sångaren Jonathan Davis.

– Yttrandefriheten har definitivt fått tumskruvar på sig, säger han och tar Janet Jacksons blottade bröst under Super Bowl-sändningen som exempel.

– Ni måste skratta åt oss i Europa. Jag såg det inte live men jag har sett bilder på det. Jag förstår inte varför folk blir så upprörda. Det är bara ett bröst, alla kvinnor har det.

Det har gått ett halvår sedan *Take a Look in the Mirror* släpptes – ett album som till stor del handlar om hat. Så vilka personer hatar han så mycket?

– Hat är så negativt, jag är inte inne på det så mycket nuförtiden. Musiken och texterna är ett sätt för mig att ventilerar all den ångan.

Han tycker ändå att man måste ha några fiender i sitt liv, och att vissa människor är svåra att älska eller hålla sig neutrala till.

– Jag hatar min svärmor. Jag hatar folk som utnyttjar mig. Jag är en ganska god-

trogen och schyst kille som brukar lita på alla jag träffar.

Under tiden som Korn har hållit ihop har alla medlemmar blivit kändisar. Jonathan Davis plågoandar sedan skoltiden har vänt kappan efter vinden, de som en gång mobbade honom och kallade honom bög tycker plötsligt det är coolt att ha varit skolkamrat med en kändis. Hat?

– Jag hatar dom inte precis, det var deras trakasserier som gjorde att jag började med musik och gick med i ett band. Stöter jag på några av dom idag så går jag bara iväg.

– När vi har spelat i Bakersfield har jag sett gamla flickvänner och cheerleaders stå längst framme vid scenen och titta upp på mig. Det kändes som en revansch. Och ganska skumt faktiskt. Efteråt skrek dom mitt namn men jag brydde mig inte om att vända mig om.

Exfrun, då? Det ryktas att hon stämt honom på pengar. Hat?

– Nej, henne hatar jag inte. Hon är mamma till min son Nathan så det går inte att hata henne.

Nathan föddes 1995. I en intervju i tidningen USA Today lovade den vapenintresserade sångaren att han skulle lära sin son

att skjuta så fort han fyllde åtta. Den födelsedagen var i höstas, och löftet höll han.

– Japp. Jag lärde honom skjuta i trädgården. Nu skjuter vi ofta, och det är skitkul. Han gillar det skarpt, ”Oh, daddy I hit bull’s eye”. Ni européer är så förvånade över oss amerikaner och vapen, men jag tycker det är ett bra sätt för honom att lära sig vapen, hur man vårdar det och inte skadar andra människor med det.

Jonathans intresse för vapen ledde honom till en vildsvinsjakt förra året. Hans allra första jakt någonsin, faktiskt. Och han skjuter lika skickligt som sin son.

– Det var jag och några kompisar, bland annat min syrra och vår busschaufför, och eftersom ett vildsvin måste blöda ur så var någon tvungen att skära upp halsen, och det fick bli jag. Syrran och busschauffören blev helt vita i ansiktet!

Han förklarar att han är van vid att hantera döda kroppar sedan han jobbade som coroner-assistent i Bakersfield.

– Huvudet hänger på väggen i kontrollrummet i min nya studio. Allt kött skänkte jag till en familj i närheten av där jag fällde vildjuret. Dom fick kött för flera månader.

Får ni någonsin cred för välgörenhet från alla moralister som hackar ner på er?

– Cred? Jag bryr mig inte om det i så fall. Jag gör det inte för deras skull.

Korn har på senare tid skänkt signerade mikrofoner till en välgörenhetsauktion. Pengarna går till att förebygga hörselskador hos musiker. Bandet har också spelat en konsert för att stödja MS-sjuka. De skänker dessutom pengar till Make-A-Wish Foundation, en fond för barn som lider av en dödlig sjukdom. En del vill åka till Disneyland, en del vill bli fotograferade som modeller.

Andra vill helt enkelt bara träffa Korn innan de dör.

Ett sånt möte ledde fram till låten *Justin* på *Follow the Leader*, och Korn har fått träffa många dödsjuka barn sedan dess.

Men Korn's musik betyder mycket även för friska människor. Jonathan Davis tvekar inte när jag frågar honom vilken kommentar som berör honom mest när han möter sina fans.

– ”Ni har räddat mitt liv. Jag tänkte begå självmord men er musik och era texter fick mig att ändra mig.”

Torbjörn Hallgren

best of Pixies
wave of mutilation

BEST OF PIXIES: WAVE OF MUTILATION
Ny samling med det bästa som Pixies spelade in 1987-1992. Innehåller "Here comes your man", "Monkey gone to Heaven" och "Debaser".
CAD 2406CD

PIXIES
Ny DVD med den legendariska spelningen på Town & Country Club i London 1998. Innehåller även unikt extramaterial.

DVD
playground
www.4ad.com www.playgroundmusic.com

OAD
playground
www.4ad.com www.playgroundmusic.com

DVD
playground

BADLY DRAWN BOY
ONE PLUS ONE IS ONE
Nytt album ute 21 juni! TNXLCD 179 / TNXLDP 179

BADLY DRAWN BOY
BDB DVD - The video collection
TNXLDVD 176

Unik DVD med alla tidigare videor och exklusivt extramaterial.

OAD
playground
www.4ad.com www.playgroundmusic.com

DVD
playground

www.xlrecordings.com www.playgroundmusic.com

The laidback California twist of streetwear & culture...

Addict / G-Shock ltd edition. 3990 kr
Zoo York cap 299 kr
Lovers Rock T - 350 Kr
Xlarge T - 299 Kr (399 Kr)
CBGB T - 350 Kr
Freshjive T - 399 Kr
Vans: 499 kr (799 kr)
Retro, limited edition

cali

Store / Gallery - Brunnsgratan 9, 111 38 Stockholm

www.caliroots.se

Buy online: Freshjive / Addict / Xlarge / Xgirl / Milk Fed / Vans / Fuct / Upper Playground / Zoo York / lpath. Free shipping +500 kr

DESIGN - www.filtered.org.uk

Beastie Boys

Tre gubbar & en

På To the 5 Boroughs visar Michael "Mike D" Diamond, Adam "MCA" Yauch och Adam "Adrock" Horowitz upp sig från sin mest mogna sida hittills. På både gott och ont.

DET ÄR EN KYLIG KVÄLL i maj och det ösregnar. Flera hundra inbjudna och tävlingsvinnande personer köar utanför Nalen för att se Beastie Boys första Sverigespelning sedan 1998. Trots att intresset för gruppen inte varit på topp det här årtusendet så vill naturligtvis ingen i branschen riskera att missa något. Efter över en halvtimmes köande kommer vi fram till första anhalten. Arrangörerna har inte lämnat något åt slumpen, man måste visa giltig legitimation och bli avprickad på listan för att få sitt brandgula plastarmband. Proceduren behövs för att ingen ska kunna sälja sin plats på gästlistan.

På väg in till konserten sitter stora skyltar som tillkännager att hela lokalen är rökfri på artistens begäran. När vi ska gå förbi den långa garderobskön blir vi stoppade av vakter som berättar att vi måste lämna ifrån oss våra telefoner eftersom det råder strängt fotograferingsförbud. För en gångs skull blir jag tacksam för min kameralösa relik och tänker fortsätta in. Då får jag veta att min telefon också är förbjuden eftersom jag skulle kunna ringa till någon under spelningen och låta den personen lyssna på de nya superhemsiga låtarna.

Efter att ha hängt in jacka och telefon och sedan blivit muddrad för säkerhets skull är jag till slut förbi det sista hindret. Då kan man andas ut över en öl i plastmugg. Men den får inte drickas i samma rum som scenen. Man måste kämpa för sin rätt att festa med Beastie Boys årgång 2004.

PÅ ETT HOTELL VID MARIATORGET dagen före konserten diskuterar ett gäng danska journalister hur många "ch" det egentligen är i *Ch-Check it Out*. Efter ett tag får vi lyssna på plattan *To the 5 Boroughs* en gång. Att få ett eget exemplar flera veckor innan release är otänkbart.

Beastie Boys senaste platta, 1998 års *Hello Nasty*, var gruppens klart mest spretiga och futuristiska hittills. På *To the 5 Boroughs* tar gruppen, utan hjälp från Mario C, några sjumilakliv tillbaka och bjuder på 15 raka hiphoplåtar som klockar in på drygt 40 minuter. Mycket på plattan andas elektronisk old school hiphop från tidigt åttiotal. Resultatet är mestadels habilt men för ovanlighetens skull pressar Beastie Boys inte den musikaliska utvecklingen framåt. *Triple Trouble* bygger till exempel på samma uttjatade sampling (*Here Comes that Sound* av Sun) som Sugarhill Gang använder i intro till *Rapper's Delight* och Skillz använder i *Crew Deep*. Att sampla

EPMD och Big Daddy Kane känns inte heller så fräscht.

Som titeln antyder är skivan i stora delar en hyllning till New York. Den centrala låten är *An Open Letter to NYC* där Beastie Boys lägger uppmuntrande verser till och om sin multikulturella hemstad. Refrängen "Brooklyn, Bronx, Queens and Staten/From The Battery to the top of Manhattan/asian, middle eastern and latin/white, black, New York you make it happen" gör att den halskar farligt nära pekoragränsen, men man kan ju tycka att det är skönt att Beastie Boys släpper lite på den coola fasaden.

To the 5 Boroughs är gruppens klart mest politiska album hittills. Speciellt MCA försöker väga upp sin allt raspigare röst och sitt obefintliga flyt med texter om att han vill ha bättre vapenkontroll och att "We got a president we didn't elect/The Kyoto treaty he decided to neglect". Mike D och Adrock låter piggare och kör några bra verser i till exempel *All Life Styles*. Tyvärr förstörs den fina ansatsen av den töntiga hooken "We gotta keep the party goin' on/All life styles, sizes, shapes and forms". Med sex år sedan förra albumet och två år i studion borde Beastie Boys kunna lägga mer genomarbetade texter. Ett plus är i alla fall att de har skurit ner på den ibland irriterande ovanan att alltid fylla i sista ordet i varandras rim.

INTERVJUEN ÄR EN ROUND TABLE där vi är fyra skandinaviska journalister som ska försöka koordinera våra frågor. Det första jag reagerar på när vi lotsas in i konferensrummet är att Beastie Boysen är ännu kortare och tunnare än jag trodde. Dessutom börjar alla närma sig fyrtioårsstreck, de ser ut att ha åldrats en hel del sedan *Hello Nasty*. Adrock är snart lika gråhårig som MCA och är tillbakalutad och skämtsam. Mike D är solbränd och låter nästan lika retlig som på skiva. Han är rastlös och pillar med sin högteknologiska telefon när han inte pratar. MCA är artigast och verkar i egenskap av äldst i gruppen ha tagit på sig rollen att ibland svara allvarligt på frågor.

Efter en inledande diskussion om 9/11 kommer vi in på musiken. Mike D vill först inte kännas vid att *To the 5 Boroughs* låter old school men ångrar sig snart.

– Vissa element är old school, till exempel hur vi rappar över varandra. Det finns knappt några andra riktiga rapgrupper längre utan bara grupper där en emcee kör sina 16 bars och sen kör nästa sina 16 bars.

Adrock går med på att *Triple Trouble* är inspirerad av *Double Trouble* men annars är han inte pigg på att diskutera var de häm-

tat inspiration under inspelningen. Mike D:s bästa förklaring blir "En del sexiga grejer och en del mindre sexiga grejer".

Att plattan helt saknar punklåtar och liveinstrument verkar mest vara en slump.

– Vi började med hiphop och sedan stannade vi bara i den sinnesstämningen, förklarar

MCA. På *Check Your Head* och *Ill Communication* gick vi igenom fler faser. Där började vi med låtarna där vi spelade och gled sedan över mot hiphop. Man använder en annan del av hjärnan när man spelar instrument än när man programmerar

DJ

Tsuyoshi Ando

beats. Dom två åren vi spelat in plattan har vi fokuserat på beats och rhymes. Vad gjorde ni de första fyra åren efter *Hello Nasty*? – Vi turnerade en del i början. Resten av tiden är höljdd i dunkel och så vill vi att det ska förbli, skrattar Adrock.

Adrock och Mike D fortsätter att diskutera alla grillfester de haft och hur mycket Mahjong och Alfapet de spelat. MCA som regisserat flera av gruppens videor under aliaset Nathaniel Hornblower berättar om DVD-samlingen han satt ihop.

FÖRRA ÅRET SLÄPpte BEASTIE BOYS *In a World Gone Mad* på internet som kritiserade Irak-kriget. Låten var ett fint initiativ även om rader som "Don't get us wrong/Cause we love America/But that's no reason/To get hysterica" är svåra att ta på allvar. Mike D berättar att de blev kraftigt påverkade av kriget och behövde få ur sig låten för att kunna fortsätta med skivan. MCA säger att de ibland på *To the 5 Boroughs* aktivt försöker påverka folk politiskt men att de oftast bara vill berätta vad de känner. När Bush gör något idiotiskt vill de också visa omvärlden att inte alla amerikaner tycker likadant.

När den finska journalisten på svajig engelska pratar om Michael Moore och frågar om Beastie Boys inte heller vill att George W Bush ska bli omvald kan inte Mike D och Adrock hålla sig borta från den berömda ironin.

– Vi älskar Bush, säger Mike D. Vi skojar bara på skivan.

– Politiskt är vi mot allt han säger men på det personliga planet är han en sexig kille, fortsätter Adrock.

När de skämtat färdigt berättar alla att det trots att bandet snart firar tjugofem-årsjubileum fortfarande är spännande att ge ut ny platta. Mike D säger han att han är lite nervös för hur plattan ska tas emot eftersom den skiljer sig så mycket från *Hello Nasty*. MCA håller inte med utan menar att det viktiga är att han gillar plattan.

– Vissa kommer att gilla den och vissa inte. En del fans kommer alltid tycka att vi skulle ha hoppat från en klippta efter *Check Your Head*.

Mike D försöker förklara att han inte är orolig utan spänd men blir ändå fortsatt pikad för sin nervositet av Adrock och MCA.

DET SPÅR SOM STICKER UT mest på *To the 5 Boroughs* är *Hey Fuck You*. När jag först såg titeln utgick jag från att låten skulle vara politisk och riktad mot George Bush, men den är en klassisk diss mot rappare som stjal eller är wack. Med tanke på hur stor andel av Beastie Boys rim som är snodda och MCA:s vokala insatser på *To the 5 Boroughs* känns det hela lite magstarkt, men ändå roligt.

Ni har aldrig gjort en sån låt tidigare.

– Jo, i våra hjärtan, förklarar Adrock.

– Vi har en hardcorelåt som heter *I Am Yes, You Are No* som är liknande men vi har inte släppt den, berättar Mike D.

Tror ni inte att *Hey Fuck You* kan tas på fel sätt av många?

– Hur kan man ta den på fel sätt, undrar Adrock? Fuck you, vilket annat sätt kan man ta det på?

Vem är den till?

– Den kan vara till vem som helst, förklarar Mike D. När det är jul sjunger man julsånger, när någon fyller år sjunger man

Happy Birthday och när man är förbannad på någon sjunger man *Hey Fuck You*.

Vissa säger att den är riktad mot 50 Cent.

– Varför skulle vi vara arga på honom, fortsätter Adrock? Hoppas bara att inte han tror det!

Hur relaterar ni till den delen av scenen?

– Jag lyssnar på mycket olika grejer även om jag inte identifierar mig med texterna, säger MCA. Det är intressant att studera andras flow och beats.

Adrock funderar lite på om han kan identifiera sig med Fiddy och konstaterar sedan att han faktiskt, vid ett flertal tillfällen, har varit på klubben med en flaska bubbel.

– Jag borde ha skaffat upphovsrätt på det, då hade jag varit en rik man idag!

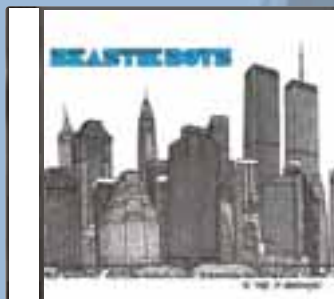
PÅ NALEN INLEDER MIX MASTER Mike med ett imponerande femminutersset. Till slut lägger han på *Root Down* och Beastie Boys intar scenen till stort jubel. Mike D är på strålande humör och svamlar om sina nya solglasögon. Kepsen har perfekt sned vinkel och t-shirten med en söt hund känns igen från gårdagens intervju och olika pressbilder. Adrock har en tight Le Tigre-t-shirt och visar lite olika dansmoves som han uppmanar publiken att göra. MCA däremot verkar trött och står med handen i fickan på sin blåa munkjacka och halvlutar mot en vägg. Hans röst är så skrovlig att han knappt kan köra fylls på de andras verser, men han tänker till lite när han får säga viktiga rader som "the disrespect to women has got to be through". Mike D däremot satsar så hårt på att underhålla att han glömmet bort sin vers i *Three MC's and One DJ*. Efter hjälp från Adrock och spydiga kommentarer från MCA ("Har Mike glömt vad han heter?") kommer han till slut ihåg att "My name's Mike D and I'm the ladies choice...". MCA fortsätter retas och härmar Mike D som skakar hand med folk i publiken.

GRUPPENS NYA MATERIAL LÅTER faktiskt bättre live än på skiva och Mix Master Mike ger klassikerna nytt liv också. Han kastar in instrumentaler på både nya hits som *Tipsy* och gamla standards som *Let Me Clear My Throat* via *Nothin'* och *Made U Look*. Efter sista ordinarie låten *Ch-Check it Out* återstår bara extranumret *Intergalactic*. Mike D får kvällens största ovation när han gör både "The Wop" och "The Flintstone Flop" samtidigt som han rappar om dem. Spelningen är över på mindre än en timme men då har vi fått höra hits som *Time to Get Ill*, *Shake Your Rump* och *Sure Shot*. Och även om Beastie Boys inte är så spännande år 2004 kommer de att gå till historien som en av förra århundradets allra största rappgrupper.

Daniel Severinsson

JUKEBOX SOMMAREN 2004

12 skäl att besöka skivaffären...

BEASTIE BOYS To The 5 Boroughs
Efter 6 år är 90-talets mest legendariska, coolaste och kanske viktigaste band tillbaka! På "To The 5 Boroughs" har man jagat i fatt den känsla och det sound som rådde i New York på det tidiga 80-talet. Samtidigt som man självklart behåller sin högra fot någonstans i framtiden.

KINGS OF CONVENIENCE Riot On An Empty Street
Vacker "Bergen-pop" från Kings Of Convenience. Nytt ljuvligt album.
Musik för alla årstider...
Release 23/6!

MISS KITTIN I Com
Miss Kittin har lämnat "electro - clasher" men sjunger, skriker och rapar vackrare än någonsin. "I Com" är fyllt av grymma beats, berusande atmosfärer och sköna texter. På albumet har hon fått hjälp av b la Peaches, Chicks On Speed och Michel Amato (the hacker). **Ute nu!**

PINK GREASE This is for real THE PINK GREASE ARE GONNA MAKE YOU SWEAT! Sheffield's finaste band släpper ett album fyllt av fantastiska låtar som girar mellan disco, glam, massivt gitarrangel och den punkigaste funken. Ett av årets album? Förmodligen! **Release: 16 juni**

THE BEES Free The Bees
Med rötterna i 60 och det tidiga 70 talet. En unik stilblandning! Ett av årets bästa album.
Release 30/6!

DR. JOHN Nawlinz Dis, Dat Or D'udda
Dr Johns hyllning till New Orleans. Med gäster som B.B. KING & WILLIE NELSON.

EUROBOYS Soft Focus
Sommarens somrigaste platta!
En kursändring musikaliskt, när man närmar sig 70-tals band som AMERICA och STEELY DAN i ljudbilden.

J.J. CALE To Tulsa And Back
8 år sedan sista albumet. Nu är väntan över. 13 låtar med Cales typiska signum. "You can't rush the good things in life."

BIND GUARDIAN Imaginations Through The Looking Glass
Fet dubbel-DVD ifrån de hårda tyskarna. 215 minuter med live och bonusmaterial.

CALEXICO World drifts in
Live inspelning från legendariska The Barbican i London. Det är så klart makalöst och tillsammans med Mariachi orkester, dokumentärer, intervjuer, video och turné klipp ett måste för Calexico älskaren. 5.1 ljud. **Release: 23 Juni**

SUPERGRASS "...Is 10. Best Of 1994-04"
Supergrass firar 10 år med CD och DVD. CD-albumet innehåller 18 klassiker fram till idag. 2 helt nya spår. Dubbel-DVD med dokumentär, TV inspelningar samt alla bandet videos på separat disc.

MELODY CLUB
Ny singel: "Take Me Away"
Release 30 juni
Album: 25 augusti

THE PLAN
Ny singel: "Friends Getting Cold"
Release 23 juni
Album i September

EMI www.emi.se www.virgin.se

Denna kupong berättigar till **10% rabatt** på de annonserade albumen i angivna butiker. Tag med kupongen eller sidan, eller varför inte hela tidningen till din sjssta skivnasare.

SKIVFÖNSTRET
STOCKHOLM

SKIVHUGGET
www.skivhugget.se

NAJZ PRAJZ
ORÉBRO

SKIVBÖRSEN
VÄSTERÅS

TROPEZ RECORDS
Göteborg

SKIVHÖRNAN
Östersund
2003-2004

CD

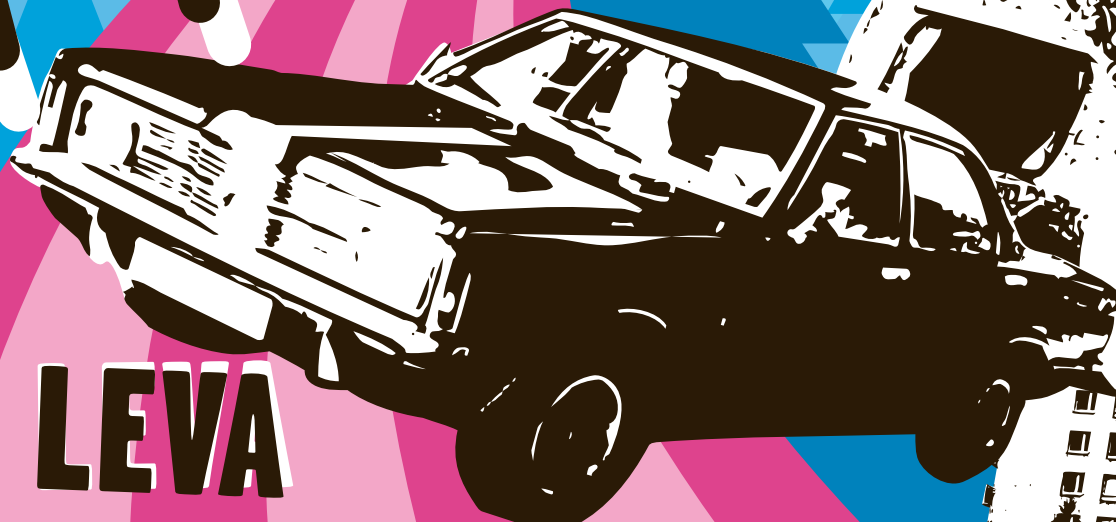
FOLK Å ROCK
Måsk Lund Skövde Kungälv Kilsås

NORRLANDS STÖRSTA SKIVAFFÄR
SKIVBUTIKEN

BEST BUY

KALAS

20
04

DI LEVA
BACKYARD BABIES
MARIT BERGMAN
INFINITE MASS
The 21st CENTURY NOISE
med flera...

FREDAG 9 JULI KALMAR

LÖRDAG 10 JULI ÖREBRO

SÖNDAG 11 JULI GÄVLE

FREDAG 16 JULI HELSINGBORG

LÖRDAG 17 JULI GÖTEBORG

FREDAG 23 JULI LYSEKIL

LÖRDAG 24 JULI MALMÖ

SÖNDAG 25 JULI KARLSKRONA

FREDAG 30 JULI VARBERG

LÖRDAG 31 JULI NORRKÖPING

FREDAG 6 AUG KARLSTAD

LÖRDAG 7 AUG STOCKHOLM

Pris 350 kr, barn & ungdomar tom 14 år gratis i målsmans sällskap
Förköp: BiljettDirekt 077-170 70 70,
ATG-ombud, www.ticnet.se samt lokala ombud.

**UNITED
STAGE**

TELLA

FESTIVALAKTUELLA

PICK NICK FESTIVALEN 11-12 JUNI

KRISTOFER ÅSTRÖM
LOUPITA

HÅKAN STEEN, AFTONBLADET

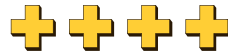
STORSJÖYRAN 31/7

RON SEXSMITH
RETRIEVER

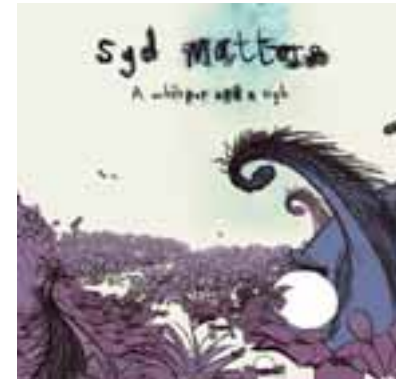

"Golden Retriever"
Quetzala Blanco, Nöjguiden

HÅKAN STEEN, AFTONBLADET

PICK NICK FESTIVALEN 11-12 JUNI

SYD MATTERS
A WHISPER AND A SIGH

Patrik Forshage, Nöjguiden

ACCELERATOR THE BIG ONE 8 JULI

BLOC PARTY
BLOC PARTY EP

HULTSFRED 19/6

THE BRONX
THE BRONX

ANDREAS NORDSTRÖM, EXPRESSEN

HULTSFRED 19/6

TIGER LOU
IS MY HEAD STILL ON?

LENNART PERSSON, EXPRESSEN

NYHETER

THE FINE ARTS SHOWCASE
PRESENTS GUSTAF
KJELLVANDER
AND THE ELECTRIC
PAVILLION

SHUGGIE OTIS
INSPIRATION INFORMATION

ZAP MAMA
ANCESTRY IN PROGRESS

DOMENICO+2
SINCERELY HOT

MY RED CELL
13 IN MY 31

SUSANA BACA
BEST OF

Högenergi på sparlåga

Efter 2002 års *Murray Street*-album är Sonic Youth tillbaka med ännu en egensinnig, vacker och som vanligt väldigt elektrisk platta. *Sonic Nurse* är New York-kvintettens 14:e platta och Grooves Mathias Skeppstedt har träffat trummisen Steve Shelley i New York.

Sonic Youth är ett av få band som fortfarande blir bättre för varje album, och numera har jag faktiskt svårt att lyssna på de första skivorna från början på åttiotalet. Sedan 1990 års *Goo* har de ständigt gått framåt och med varje platta flyttat gränsen lite längre bort för vad de kan göra. När jag sitter uppe på skivbolagskontoret i ett extremt tråkigt och sjukhuslikt rum och pratar med Steve nämner jag detta.

– Det är snällt. Men det är dock sant och är mer av en universell sanning att alla band var bättre förr och att alla album efter ett tag suger. Jag vet många som inte gillar nåt Bowie gjort sen 1979. Och man vill aldrig hamna i den situationen, men det händer.

– Och det finns mycket folk som aldrig kommer att köpa en Sonic Youth-platta igen efter *Daydream Nation*. Och vi gjorde den när ingen brydde sig och det är fortfarande ingen som bryr sig, men vi tycker det är roligt och så länge vi tycker det är roligt kommer det fortsätta att komma Sonic Youth-plattor. Vi är ett band som alla har hört talas om men väldigt få har hört.

Så hur länge till kommer ni att fortsätta släppa plattor?

– Å herre gud, vi har aldrig pratat om det. Nej, det vore hemskt att ha ett möte och prata om det. Jag har faktiskt ingen aning.

Så länge vi har kul kommer vi att hålla på tror jag.

I juni släpptes *Sonic Nurse* och i sedvanlig ordning är den inspelad i bandets egen studio på Murray Street i downtown Manhattan – och producerad av bandet med Jim O'Rourke. Det är en ganska så lugn skiva, väldigt intensiv, men väldigt mellantempo. Steve hajar till och tittar förvånande när saken kommer på tal.

– Huh... verkligen? Hmmm... och jag som trodde att den var som *Dirty*. Du vet, en högenergiplatta. Tycker du verkligen det? Det kanske märks mer när vi spelar live.

Jag tycker att den påminner mer om *A Thousand Leaves*.

– Verkligen? Haha, där ser du hur mycket vi vet.

Hur går det till när ni gör en ny platta?

– Vi planerar ingenting, vi har inga konceptuella idéer eller nåt. Vi träffas och ser vad som händer, och hoppas på det bästa. Sen när vi har lite musik klar så tar någon hem det och skriver en text och den som skriver texten sjunger låten. Allt är väldigt okomplicerat och oplanerat. Och när vi har 45 minuter musik så släpper vi det.

På första versionen av plattan som jag fick så fanns det en låt som hette *Maria Carey and the Arthur Doyle Handcream* men när

jag nu får den slutgiltiga versionen så har låten döpts om till *Kim Gordon and...*

– Vi behövde inte ändra titeln, men vi bestämde oss för att göra det. Vi visste inte vad som skulle hända om ett år eller två. Och hur lång tid vill du tillbringa i en rätts-sal? Även om vi har rätt och man får kalla sin låt vad man vill, hur lång tid vill man prata om det? Och låten är inte ens emot Mariah Carey eller nåt, det är bara en kul titel.

Vad kommer omslaget från?

– Det är inspirerat av en målning av Richard Prince. Han gjorde en hel serie med målningar som såg ut som omslag till kiosklitteratur och de hade alla ordet nurse i titeln. *Surfer Nurse*, *Strange Nurse*, *New England Nurse* och vi ville ha en som hette *Sonic Nurse*. Så vi fick tillåtelse att använda dom till skivan. Jag tycker omslaget är skitsnyggt och är väldigt glad att vi fick ha målningarna.

Sonic Youth kommer att tillbringa sommaren med att spela på den turnerande festivalen Lollapalooza tillsammans med Morrissey, Pixies, PJ Harvey och Flaming Lips. De var med om det 1995 också och klagade då på organisationen.

– Vi är så gamla nu att vi har glömt alla anledningar varför vi hatade att spela där.

Men är med mest för att man får chansen att spela för folk som inte skulle gå på en Sonic Youth-konsert annars. Så det var mycket lättare att säga ja den här gången än det var 1995. Vi kommer fortfarande att spela egna konserter under tiden på lediga dagar dock.

Hur blir det med Europa då?

– Det är just det som är problemet, på grund av Lollapalooza kommer vi inte att spela i Europa och Japan i sommar och Sonic Youth turnerar inte under skolåret eftersom flera medlemmar har barn som går i skolan. Så kanske till våren eller nästa sommar.

Sedan snöar Steve in på ett resonemang om hur fruktansvärt bra de återutgivna Marvin Gaye- och Bob Marley-plattorna är och när jag lämnar kontoret sitter Thurston Moore i en soffa utanför och pratar poesi med en finsk journalist som ser måttligt intresserad ut. Det verkar vara så att deras egen musik är så självklar att de inte riktigt vet hur de ska prata om den. Så de bara spelar och låter oss ta hand om analyserandet. Steve jagar ikapp mig i korridoren.

– Menar du att plattan känns lugn? Faan, jag måste prata med Thurston om det...

Mathias Skeppstedt

...dags att möta sommaren!

AYESHA
Jade fever

Fantastisk debut från fantastiska Ayesha! Hennes egendistribuerade singel Ghetto Princess spelades på all radio värd namnet, video flitigt roterad på Z-TV - och nu kommer albumet! Fyllt av en gränsöverskridande mix av reggae, hiphop, ragga och afrikanska vibes - magiskt!

BEBEL GILBERTO
Bebel Gilberto

Inget är svalare än Bebel Gilberto! Hennes debut Tanto tempo är en av genrens världsmusik mest sålda album globalt! Hon var först med att ta salsa/latin in i ett sparsmakat electronicaland. Nu kommer nya platta, en sagolik platta - ingen låter som Bebel.

BOB MARLEY & THE WAILERS
Roots of a legend

Vilket paket! En konsert DVD med en 1977-spelning som inkluderar alla de största hitsen, grym ljud och bildkvalite givetvis, plus en CD med 21 klassiska Marley-inspelningar - låtar som Sun Is Shining, Kaya, Lively Up Yourself, Small Axe, Trenchtown Rock etc - totalt 21 låtar! Kostar bara som en CD!

JESSE MALIN
Heat

Efter sverigesuccén med den Ryan Adams-producerade debutplattan Fine art of self-destruction är nu Jesse Malin tillbaka med ett nytt album, lika fullpackat med lysande rock'n'roll-låtar, födda och inspirerade av klassisk New York-rock och Springsteens 70-tal. Debuten var bra, men nu visar Jesse musklerna på riktigt!

BUC FIFTY
Serve the devil praise the lord

Los Angeles egen Buc Fifty är tillbaka med ett efterlängtad, nytt album betitlat Serve The Devil, Praise The Lord. Buc är tillbaks med det hårda streetsound som blivit hans adelsmärke. Denna gång backad med produktioner av; J-Swift, Ralph M, Nucleus och DJ Revolution. Buc is back !

DUNGEN
Ta det lugnt

Nu kommer det andra häpnadsväckande albumet från den talangfulla unga Svenska multiinstrumentalisten Gustav Ejstes aka Dungen. Detta är den efterlängtrade uppföljaren på hans debut som blev mycket uppmärksammat både här hemma och i utlandet. "Ta Det Lugnt" som bjuder på ljuv musikalitet och trollbindande Svensk psykedelisk rock ton!

KID 606
Who still kill sound?

Alla hyllade Kid 606's Ipecac-platta från förra året - Kill sound Before Sound Kills You. Nu kommer uppföljaren, denna gång på hans egen etikett. Den fortsätter att visa på hans genialitet inom gebitet att sätta samman ljud och rytmer och skapa ett hypnotisk gung. 16 spår där en hel del är mixar /megamixar, allt så där ljuvligt skevt som det ska vara med Kid 606 som underhållare!

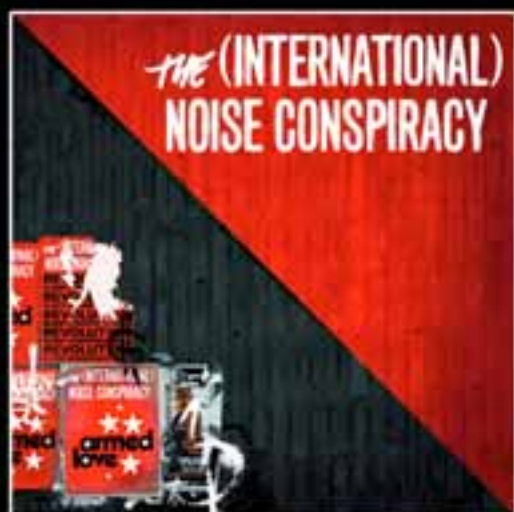
Sophie B. Hawkins
Wilderness

För tio år sedan låg Sophie i topp på de flesta topplistor med sin Damn I wish I was your lover. Ett par tre plattor senare är hon redo igen, och det med besked! Producerad av teamet som kallar sig Berman Brothers, och det resulterar i ett sound som är helt i linje med det klassiska sound som bl.a. Madonna hade innan Music-plattan. Stor pop, ofta dansant dito, och potentiella hits finns det gott om!

★ ★ ★ ★ ★

THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY

Producerat av RICK RUBIN!

ALBUM I BUTIK 14 JULI!

Innehåller två nya exklusiva låtar!
SINGEL UTE NU!

armed love

DIVISION OF LAURALEE

DASNOT COMPUTE

ALBUM UTE NU!

REFUSED are fucking dead

ALSO AVAILABLE: REFUSED - THIS JUST MIGHT BE THE TRUTH CD - REFUSED - THE DEMO COMPILATION CD

The Shape Of Punk To Come
Digipack!

Songs To Fan The Flames Of Discontent
Re-mastered digipack!

The E.P. Compilation
Re-mastered digipack med ny tracklist!

ALBUM UTE NU!

DVD RELEASE I HÖST!

SNOW PATROL

FINAL STRAW

Glasgow-bandet Snow Patrol bjuder på skön brittisk pop med attityd.
Det kritikerrosade albumet "Final Straw" har sålt Platina i England och
innehåller singlarerna "Spitting Games" och "Run".
Live på Hultsfredsfestivalen 17 juni (Atlantis-scenen kl 15:00)

polydor

KEANE

Nytt album 'Hopes And Fears'

Årets mest hyllade brittiska band!

Vackert, vemodigt och väldigt bra melodier.

denimbirds

www.denimbirds.com

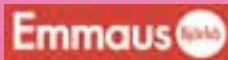

Sommar & sol Solidaritet & shopping!

Kläder • Kuriosa • Böcker

- Göteborg, Halmstad, Växjö,
Björkå, Malmö och Svalöv -

Samtidigt som du shoppar sköna kläder gör du även en solidarisk handling med folket i Angola, Nicaragua, Palestina och Västsahara. För mer information, öppettider och adresser gå in på www.emmausbjorka.se

Återanvändning & Solidaritet

LUGER PRESENTERAR

MALMÖ: I SAMARBETE MED KULTURBOLAGET. GÖTEBORG: I SAMARBETE MED RED TOP PRODUKTION & HERRSTRÖM

ACCELERATOR

THE BIG ONE 2004

6 JULI MALMÖ FOLKETS PARK
7 JULI GÖTEBORG TRÄDGÅR'N
8 JULI STOCKHOLM MÜNCHENBRYGGERIET

THE SHINS • BROKEN SOCIAL SCENE • LALI PUNA • LAAKSO • JENS LEKMAN
EXPLOSIONS IN THE SKY • MODEST MOUSE • THE FIERY FURNACES • U.N.P.O.C.
THE GO! TEAM • ELECTRELANE • THE TOUGH ALLIANCE • EXISTENSIMUM
THE HIVES (END, MALMÖ) • FRANZ FERDINAND (END, MALMÖ & GBG) • WILCO (END, GBG & STHLM)
THE VON BONDIES (END, MALMÖ & STHLM) • M CRAFT (END, STHLM) • BLOC PARTY (END, STHLM)
JONAS KULLHAMMAR QUARTET (END, STHLM) • LONE PIGEON (END, STHLM)

sonic
501ANTI-FIT.SE

FÖR SENASTE INFO KOLLA WWW.KLUBBACC.NU

this is our music

LUGER OCH MOTOR PRESENTERAR:

WHERE THE ACTION IS

STOCKHOLM SJÖHISTORISKA 21 AUG
GÖTEBORG FRIHAMNEN 22 AUG

THE HIVES, BRODER DANIEL, TEDDYBEARS STHLM, SAHARA HOTNIGHTS
FLER EMINENTA AKTER TILLKOMMER FÖRMODLIGEN GANSKA SNART!

Biljetter: Biljett Direkt/Ticnet, Pet Sounds, Sound Pollution samt Record Hunter. 18 års åldersgräns.
Gbg: Pusterviksbiljetter, Bengans samt sedvanliga förköpsställen. 18 års åldersgräns.

Sommarens största turné med den grymaste musiken och actionsport: skateboard, BMX och motorcross är tillbaka:

3/9 Oslo •
5/9 Köpenhamn
10/9 Stockholm •
12/9 Helsingfors

För mer info se www.heartattack.nu

impala^{ia}
regementsgatan malmö

GALAXEN PRESENTERAR STOLT

KRAFTWERK (D)
FAITHLESS (UK)
SKINNY PUPPY (CAN)
ECHO AND THE BUNNYMEN (UK)
CRADLE OF FILTH (UK)
THE SOUNDTRACK OF OUR LIVES

Arvikafestivalen 15-17 JULI 2004

ÖVER 120 ARTISTER PÅ 6 SCENER UNDER 3 DAGAR

KRAFTWERK (D)	WEeping WILLOWS	QUARTET	DJ MORG	MASSIVA	MONKEYSTRIKES
FAITHLESS (UK)	OLLE LJUNGSTRÖM	WOLFSHEIM (D)	DJ TOBIAS & DANIEL	MAGNET (N)	RICHARD REAGH
SKINNY PUPPY (CAN)	VIVE LA FETE (B)	ELLEN ALLIEN (D)	SUN	ALLIED VISION (E)	& WWR2
ECHO AND THE BUNNYMEN (UK)	HER MAJESTY	IN STRICT	GABRIEL LE MAR (D)	DATAROCK (N)	SEVENTRIBE
CRADLE OF FILTH (UK)	JENS LEKMAN	CONFIDENCE (D)	SARA NOXX (D)	PATRICK WOLF (UK)	MOONBABIES
KEANE	FSOL PRESENTS	THE IMMORTAL LEE	SUB6 (ISR)	IRIS (US)	THE LEGENDS
BRODER DANIEL	AMORPHOUS	COUNTY KILLERS (US)	BAMBOO FOREST (FR)	LAAKSO	GUSTAV & THE
AUF DER MAUR (CAN)	ANDROGYNOUS	DJ ANTARO (D)	ETNOSCOPE	THE LOW FREQUENCY	SEASICK SAILORS
MALE OR FEMALE (B)	FIXMER/MCCARTHY	DJ DIMITRI NAKOV	SPACE TRIBE (AUS)	IN STEREO (N)	THIS FISH
MARIT BERGMAN	(FR/UK)	(UK)	WIZZY NOISE (GR)	DISCO VOLANTE	NEEDS A BIKE
MY DYING BRIDE (UK)	PROMOE	DJ D-NOX (D)	YAHIEL (ISR)	THE ACCIDENTS	C.AARME
MESHUGGAH	ESKOBAR	DJ PUSHAYA (D)	SOPHIE RIMHEDEN	BLANKA	STURM CAFE
THE SOUNDTRACK OF OUR LIVES	ALICE IN VIDEOLAND	DJ TATI (BRA)	LUSTANS LAKEJER	BURST	CHANDRA
	JONAS KULLHAMMAR	DJ LLOPIS (DK)	UNIVERSAL POPLAB	NICCOKICK	MINUS (ISL)
		DJ KVASI	MODER JORDS	SNOOK	DEPORTEES

FLER ARTISTER TILLKOMMER WWW.ARVIKAFESTIVALEN.SE

EN TREDAGARSBIJETT TILL ARVIKAFESTIVALEN KOSTAR 830 SEK + SERVICEAVGIFT. BIJETTET FINNS HOS ALLA ÅTG-UMBUD SAMT HOS BIJETTDIRKET PÅ 077-170 70 70 ELLER WWW.TICNET.SE.

monstera presenterar

VER. 4.0 / 2004

Bishop Allen (US)
15/7 Arvikafestivalen, 17/7 Härnösand - Nybrokällaren,
22/7 Stockholm - Hellmut @ Debaser, 23/7 Köping - Kaktusfestivalen,
24/7 Visby - Volymfestivalen, 25/7 Ängelholm - Tullakrok

C.Aarmé
17/6 Hultsfredsfestivalen, 19/6 Vrångsholmen - Megafestival,
30/6 Sundsvall - Pipeline, 8/7 Borlänge - Peace and Love,
23/7 Skellefteå - Tråstock, 17/7 Arvikafestivalen, 31/7 Haninge - Blow up a Panda, 6/8 Lindsberg - Augustibuller, 7/8 Göteborgskalaset,
28/8 Huskvarna - Hovstock

Captain Murphy
28/5 Stockholm - Popaganda, 16/7 Tornsberg - Slottsfjellsfestivalen (N),
29/7 Köpenhamn - Klubb Yeah Yeah @ Rust (DK), 14/8 Bergen - Kvartéret (N),
9/6 Sundsvall - Pipeline, 16/7 Slottsfjellsfestivalen (N), 22/7 Skellefteå - Tråstock, 24/7 Arboga - Kaktusfestivalen, 29/7 Köpenhamn - Rust (DK)

CDOASS
29/5 Stockholm - Popaganda, 3/6 London - Electric Ballroom (UK)
(Support till The Hives), 19/6 Hultsfredsfestivalen

David Sandström
29/5 Stockholm - Popaganda, 23/6 Sundsvall - Pipeline,
23/7 Skellefteå - Tråstock, 4/8 Stockholm - Fritz & Corner @ Kulturhuset,
5/8 Norberg - I Karlekens Namn, 6/8 Lindsberg - Augustibuller

Dialog Cet
24/7 Visby - Volymfestivalen

José González
29/5 Hässleholm - Sista 2004, 3/6 Copenhagen - Løben (DK),
4/6 Århus - Spot festivalen (DK), 19/6 Hultsfredsfestivalen,
3/7 Skellefteå - Festivalen, 9/7 Borlänge - Peace & Love,
10/7 Jakobsberg - Festivalen (SF), 11/7 Åbo - Ruksrock (SF),
24/7 Visby - Volymfestivalen, 25/7 Ronne / Bornholm - Crashfestival (DK),
31/7 Lidköping - Stadsfrågården, 4/8 Orust - Slussens Pensionat,
5/8 Orust - Slussens Pensionat, 7/8 Haldern - Pop Festival (DE),
8/8 Varberg - Majjas vid Havet, 11/8 Oslo - Ova festivalen @ Mono (N),
15/8 Malmöfestivalen, 26/8 Oslo - Studentfestivalen (N)

Immortal Lee County Killers (US)
9/7 Borlänge - Peace and Love, 10/7 Stockholm - Fritzs Corner @ Debaser, 14/7 Oslo (N) - Elm Street, 15-16/7 Arvikafestivalen,
17/7 Göteborg - Hendriksberg

KVLAR
12/6 Stockholm - Mondo, 23/7 Arboga - Kaktusfestivalen

Last Days of April
29/5 Hässleholm - Sista 2004, 30/5 Stockholm - Popaganda,
8-10/7 Borlänge - Peace & Love, 31/7 Haninge - Blow up a Panda

Mattias Hellberg
26/5 Århus - Voxhall (DK), 27/5 Köpenhamn - Rust (DK),
28/5 Göteborg - Bommens Salonger, 29/5 Hässleholm - Sista 2004,
30/5 Stockholm - Popaganda, 10/7 Borlänge - Peace and Love,
31/7 Haninge - Blow Up a Panda, 14/8 Göteborgskalaset

Leif Karate
7/7 Sundsvall - Gatufesten, 6/8 Lindsberg - Augustibuller,
24/7 Skellefteå - Tråstock

Nine
23/7 Arboga - Kaktusfestivalen, 24/7 Visby - Volymfestivalen,
6-8/8 Lindsberg - Augustibuller

(Ingenting)
28/5 Umeå - Umeå Pop 04, 12-14/8 Emmabodafestivalen,
31/7 Haninge - Blow up a Panda

Satirnine
10/7 Kristianstad - Tivolirock, 24/7 Visby - Volymfestivalen

Seven Feet Four
24/7 Visby - Volymfestivalen, 6-8/8 Lindsberg - Augustibuller,
12-14/8 Emmabodafestivalen

Soviac
29/5 Stockholm - Kulturhuset/Terrassen, 15-17/7 Arvikafestivalen,
24/7 Visby - Volymfestivalen, 28/8 Eskilstuna - Sommarens sista suck

The Legends
28/5 Umeå - Umeå Pop 04, 17/6 Hultsfredsfestivalen,
9/7 Borlänge - Peace and Love, 10/7 Kristianstad - Tivolirock,
15-17/7 Arvikafestivalen, 23/7 Skellefteå - Tråstock

The End will Be Kicks
28/5 Umeå - Umeå Pop 04, 31/7 Haninge - Blow up a Panda

Richard Reagh & wwnb2
28/5 Stockholm - Popaganda, 19/6 Hultsfredsfestivalen,
29/5 Kalnskröna - Rundgång, 15-17/7 Arvikafestivalen,
23/7 Malmö - We/You Festivalen, 24/7 Arboga - Kaktusfestivalen

Voice of a generation
18/6 Vrångsholmen - Megafestival, 24/7 Arboga - Kaktusfestivalen,
31/7 Haninge - Blow up a Panda, 6-8/8 Lindsberg - Augustibuller,
19/8 Malmö - Festivalen

Unisex
29/5 Hässleholm - Sista 2004, 8-10/7 Borlänge - Peace & Love,
31/7 Lidköping - Stadsfrågården

Suburban Kids With Biblical Names
23-24/7 Malmö - We/You Festivalen, 31/7-1/8 Haninge - Blow up a Panda,
17-18/7 Kroksjö - Kroksjö festivalen, 5-6-7/8 Fagersta - I kärlekens namn

Biljetter:
Biljett Direkt 077 - 170 70 70, www.ticknet.se, samt sedvanliga lokala försäljningsställen. Fler datum och turnéer tillkommer inom kort. För mer information besök www.monstera.se

monstera, odengatan 102, 113 22 stockholm, sweden
PH: +46 (0) 8-32 61 01, CELL: +46 (0) 704-13 71 01,
info@monstera.se

monstera
scandinavian booking agency

tivolirock 2004

DEN 10:E JULI ÄR DET DAGS IGEN!
TIVOLIPARKEN I KRISTIANSTAD

Moneybrother + Weeping Willows
The Latin Kings **Bad Cash Quartet**
Randy Jodda **Med Siv** **The Mo** **Arise**
Freedom Call(D) **Nina Rochelle** **Paris**
Satirnine **The Legends** **Artmade** **Esther**
The Bustups **Enfaced** **Project Explosion**
Demolator **The Eds**

Biljettpris förköp: 200,- + förköpsavgift, i grunden 250,-
Gratis inträde för personer över 65 år (medtag legitimation),
samt för barn under 12 i målsmans sällskap.
Tivolirock arrangeras av rockklubben Kid Skreol.
► www.kidskreol.com ► www.tivolirock.com

MOKS

Sommar betyder festival!

Groove har också i år ett tält på Arvikafestivalen. Där kan du njuta av unpluggedspelningar, träffa artister och få skivor signerade. Fler tillkommer – håll utkik på groove.se!

Torsdag

Immortal Lee County Killers
Monkeystrikes
Alice in Videoland

Fredag

Faithless
Universal Poplab

Lördag

Weeping Willows

Syns vi?

PREMIÄR FÖR NEFERTITIS SOMMARKLUBB, VS.

BLACKALICIOUS

30 JUNI

BLACKALICIOUS är utan tvekan en av de allra fetaste grupperna just nu. Hiphop live blir inte bättre än så här. Från samarbete med bl.a. Gill Scott-Heron, DJ Shadow och Zack De La Rocha tar de hiphopen till nya höjder. Ett band som från början hade mycket gemensamt med The Roots och Black eyed peas, men valt att ta ut svängarna åt soul, afrobeat och funk.

ARTISTER UNDER SOMMAREN:

ADL & Swing Fly (Blacknuss/Teddybears STHLM) VS. Timbuktu & Chords (JUJU)
Bwanaclub VS. Studio One, Kaah vs Moneybrother, DJ Sleepy VS. DJ Amato,
Kingston Airforce VS. JMY Haze beatbox plus en hel del överraskningar!

Varje onsdag under hela sommaren. Tid: 21-03, Ålder: 20 år,
Plats: Nefertiti, Hvitfeldsplatsen 6, Försäljning: www.nefertiti.se
eller de vanliga försäljningsställena.

Nefertiti

CD / DVD duplikation

CMM Group har sammanlagt 30 års erfarenhet av CD- och DVD-tillverkning både i Sverige och USA.

Vi ger samma professionella och snabba service oavsett om din order är 10 eller 10 000 cd-skivor.

Kontakta oss. Vi hjälper dig att spara tid, pengar och energi.

Tel 08-441 45 40,
info@compassmm.com

CMM GROUP

Cirkus Miramar The Kid Tribeca

Barn DANS Kår Capoeira Reggae Öi Tält
Jämlighet TEATER Trumma Folkmusik POESI
Kortfilm Gruvhål KONST Vin Filosofiskt Café
Tårta Sång Träsöjd PERFORMANCE Skrot
KÄRLEK Graffiti FÖREDRAG Blött...

5-7 Augusti Norberg Bergslagen

Kärleks festival

www.ikarlekenamn.nu

DELETED ART

OUT NOW!

**HAWNAY
TROOF**

WHITE MEN IN SUITS 7"
no-fi electronica / oakland ca

NEXT

JAPAN THER 7"

bass drum noise pop duo / brooklyn ny

LATER

CURSE OF THE BIRTHMARK (US) 12"

**EXPERIMENTAL
DENTAL
SCHOOL (US)**

**LIMITED EXPRESS
(HAS GONE) (JAP) split 7"**

CLIPD BEAKS (US) cdep

THREEMINUTEPOPSONGS (SE) cdep

DELETED MAILORDER!

online mailorder with titles from:
Tapes, GSL, Load, ThreeOneG., X-mist etc...

WWW.DELETEDART.ORG

INFO@DELETEDART.ORG

CD 5 • 2004

Jaha, då var det sommarlov igen. Ut i solen och galna sig i gröngräset är det som gäller nu. Grooveredaktionen vill i samband med detta lämna ut ett fint soundtrack till sommaren -04 till prenumeranterna, Groove CD 5. Om du inte redan är uppkopplad så tycker jag att du ska gå in på www.groove.se och anmäla dig. Det blir fyra nya skivor i höst, dessutom kan man alldeles snart beställa alla 2004:s skivor separat. Med hopp om den bästa sommaren nånsin!

Omslag till CD:n finns att ladda hem från www.groove.se

1 The Confusions

Window

Tre killar och en tjej. Sundsvallsbandet The Confusions ger i höst ut sitt femte album. Denna gång producerat av Patrik Frisk. Första singeln är *Window*, en sprudlande och härlig poppärla att avnjuta i hängmattan i sommar. Ni som har vägarna förbi Gatufesten i Sundsvall får inte missa The Confusions!

www.cabal.port80.se/massproduktion/confusions

2 Nervous Nellie

Peace Pipe

Nervous Nellie kan spela brallorna av vilket rockband som helst! Influenserna har de hämtat från Pixies, Sonic Youth och Dinosaur Jr. I sommar åker de ut på turné i Europa och USA. Förutom klubbspelningar kommer de även att spela på The Vans Warped Tour där Bad Religion och The (International) Noise Conspiracy uppträder. EP:n finns att ladda ner gratis från bandets hemsida. www.nervousnellie.com

3 Euroboys

One Way Street

Norska Euroboys har gått från instrumental surf-, garage- och psykedeliarock till melodisk pop med sextiotalskänsla. Nya plattan *Soft Focus* som släpps den 16 juni är bandets fjärde på åtta år. Första singeln heter *One Way Street* och är en charmigt svängig sommarhit! Euroboys gitarrist Knut Shreiner är för övrigt även känd som Euro-boy i kultbandet Turbonegro. www.euroboys.no

4 The Gmeyner

My Angel

Hög kvalitet och rutin genomsyrar denna nya svenska konstellation. Sångerskan Irya Gmeyner från Urga har samlat ihop medlemmar från några av landets allra bästa band. Conny Nimmersjö från Bob Hund, Jejo Perkovic från Bear Quartet och Stefan Axelsen från Weeping Willows. I sommar kan de ses på Kalasturnén. www.thegmeyner.com

5 London Calling

Super Natural Girl

London Calling är en kvartett från Indiana, USA. Bandet leds av Jamie Rowe (ex. Guardian) och

spelar explosiv powerpop med refränger som biter sig fast och gör en glad. Albumet *You're so Lucky* finns ute nu!

www.atenzia.com

6 Beastie Boys

Ch-Check it Out

Beastie Boys är tillbaka i rampljus efter många långa år. De har alltid haft ett stort politiskt engagemang och på albumet hyllar de den terror-drabbade hemstaden New York och uppmanar folk att rösta bort Bush från makten. Denna singel är annars solid old school hiphop. www.beastieboys.com

7 Red Light District

Sun

En massiv vinylsjua med rött härligt omslag är vad göteborgsrockbandet Red Light District kokat ihop till sin debut-EP. I låten *Sun* drar de igång med en skönt sugande melodi och refrängen sätter sig direkt som klistrad i bakhuvudet. Körsång drar som vanligt upp betyget! www.redlight.tk

8 Niccokick

Rich Brunettes

Nu är det dags igen! Båstadssynglarna Niccokick släpper en ny EP. Även denna gång är det Ronald Bood som producerar och ingen sommarmatt lär bli komplett utan Andreas Söderlunds karaktäristiskt desperata falsettsång. Kort och gott kan Niccokick summeras som det bästa av det bästa. www.niccokick.com

9 Cirera

Roadtrippin'

En lysande debutsingel från Daniel Cirera! *Roadtrippin'* skrevs en julidag på stranden i San Diego men passar lika bra en svensk sommar dag i hängmattan. Det handlar om medryckande gitarrpop med ytterst personliga texter. Albumet *Honestly I Love You "Cough"* kommer i augusti. www.danielcirera.com

10 Chandra

Summer in the Sun

Hypade sexmannabandet Chandra släpper i dagarna sin debut-EP på lilla etiketten Hej Musik. En godispåse med blandad popkonfekt där *Summer in the Sun* är av den lågmälda sorten. Annars har Chandra gjort sig kända som ett hejdunderandes liveband och för de som är nyfikna på hur det kan te sig kan man se dem på Arvikafestivalen. www.chandra.se

11 The Luscious Four

Never Trust a Man with a Womans Hips

The Luscious Four är ett rutinerat Malmöband med över 500 spelningar i ryggen, och det är något som hörs på låtarna! Nuförtiden spelar de skön melodisk lo-fi-rock men medlemmarnas bakgrund rymmer allt från alternativcountry till punk och hårdrock. Man kan tänka sig att de har lyssnat på en och annan Dinosaur Jr-platta i sina dagar... www.thelusciousfour.com

12 Sugarplum Fairy

Your Eyes

Efter sommaren kommer Sugarplum Fairys efterlängtnade debutalbum. Ingen kan väl ha undgått att höra Mando Diaos attitydstinna lillebröder som det senaste året har turnerat flitigt i vårt avlånga land. Rock'n'roll med allt vad det innebär av tajta skinnjackor, långa luggar och utstuderade poser. Allt i läskande lyxförpackning! www.sugarplumfairy.nu

13 Tony Clifton

Manassass Love (Part 1)

Tony Clifton är någonting så exotiskt som ett rockband från Gotland. De har spelat ihop i sex år och efter ett år i London bor nu medlemmarna i Stockholm. Låten *Manassass Love (Part 1)* har tydliga influenser från Radiohead och när plattan damp ner på Grooveredaktionen togs det små glädjeskutt av lycka. För Tony Clifton är bra.

14 Gemy

Doing Some Thinking

Gemy består av sångerskan och låtskriverskan Jenny Lundin, gitarristen Lasse Axelsson och trummisen Daniel Gibson. Bandet har funnits i över åtta år och gjort ett otal spelningar, främst i hemstaden Göteborg. Och det är Jennys fina röst och bandets jazziga popsound som lyfter Gemy till oanade höjder. www.gemy.net

15 Nina Ramsby & Martin Hederos

Två tungor

Nina Ramsby från Grand Tone Music och Baxter slår sina påsar ihop med virtuosen Martin Hederos och tolkar visor av allt från Cornelis till Eva Dahlgren. Och resultatet är fantastiskt! Nina sjunger med en otrolig närvaro ackompanjerad av Martin Hederos känsliga pianospel. *Visorna* är en skiva att verkligen ta till sitt hjärta! www.bonnieramigo.com

16 Dreamboy

Ready! Set! Go!

Dreamboy – ett rockband med stor hitpotential! Debut-EP:n är producerad av Ronald Bood och bjuder på en jäkla massa rök och kalasstämning. En engångsgrill, ett paket grillkorv, en back sockerdricka och Dreamboy i högtalarna så är kvällen gjord. www.dreamboy.nu

17 Convoy Roadstar

Hepstar Steps

Convoy Roadstar är en electropopduo från Malmö som gör sin musik i pojkrummet. Deras ganska rubbade och flerpiga electropop lyckas med konststycket att inte vara speciellt arbetssamt trendig och tuff, utan mest rolig. Se upp för en utlovad 7" till hösten.

18 The 21st Century Noise

It's Alright, It's OK

The 21st Century Noise bjussar på punkig garage-rock i ett rasande tempo. I debutsingeln *It's Alright, It's OK* kör trion på i hundrannittio redan från början och under resans gång blir det inget annat än bättre! I höst kommer fullängdaren som vi ser fram emot med tillförsikt. www.the21stcenturynoise.com

19 Cherry Red

You Got that Something

Detta är en solklar dansgolvsrökare. Stockholmsbandet Cherry Red låter lite som Runaways möter Beach Boys men med ett alldeles eget driv. Plattan är inspelad i olika studior i både USA och Sverige och bandmedlemmarna har pendlat fram och tillbaka för att hålla igång det musikaliska arbetet. Bandnamnet är lånat från namnet på lacket på en av Gibsons gitarrer... www.lionheart-int.com

20 My Orchard

A List of Things

Gitarrpopbandet My Orchard består av fyra unga män från Sundsvall. Ett flitigt livespelande och ett ypperligt låtmateriale har gjort dem kända även utanför stadens gränser. Minialbumet som släpptes i maj har varit efterlängtat! Läggs 7 juli på minnet för då spelar de på Gatufesten i Sundsvall. www.myorchard.net

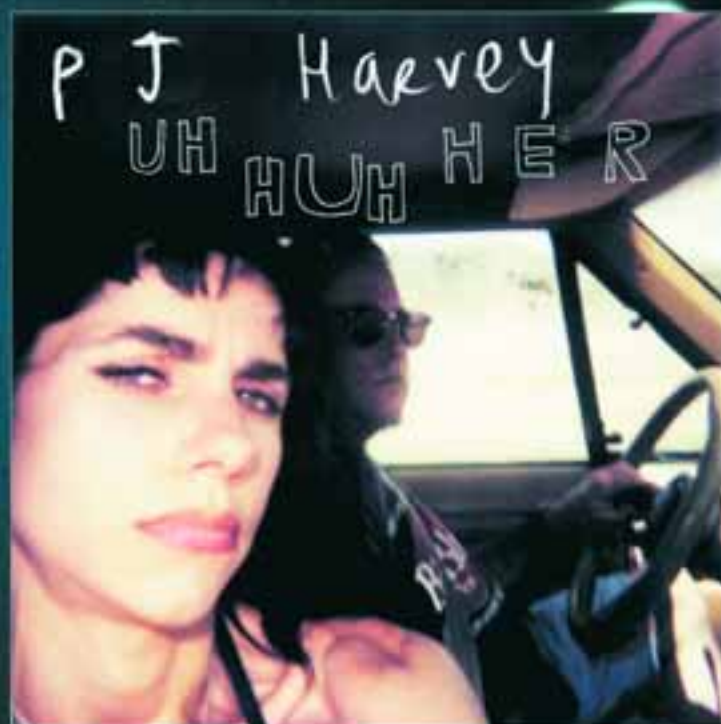
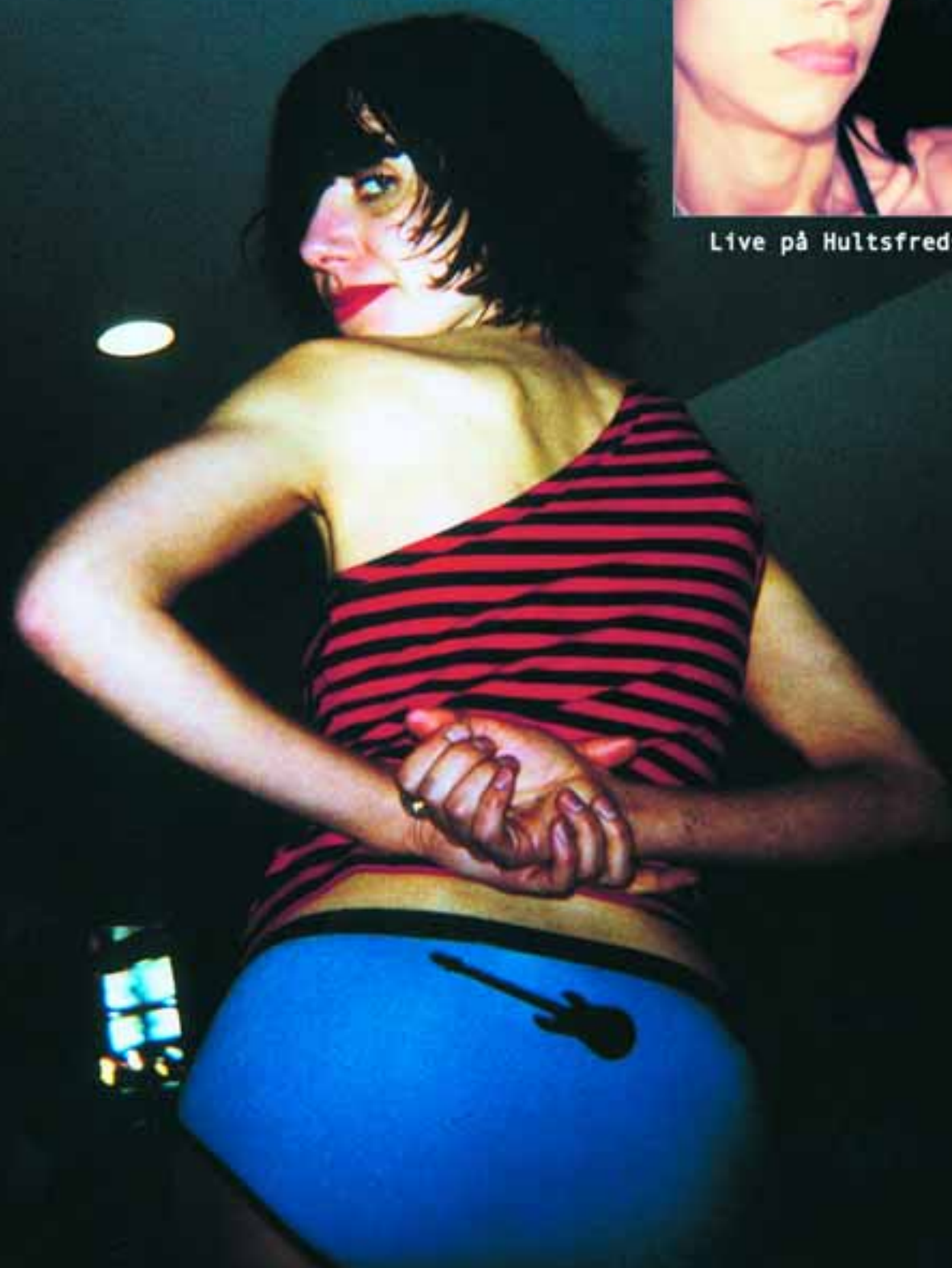
21 Trendkill

Dedication

Agressive Serpent har bytt namn till Trendkill men fortfarande handlar det om den hårdare sortens metall. Med ett säreget anslag och ett alldeles eget tonläge spelar de en högst personlig dödsmetall. Live har dessa Varbergsskillar spelat tillsammans med storheter som Entombed, Nine och Disfear. www.trendkill.se

Nytt efterlängtat album innehållandes singeln "The Letter" !

PJ HARVEY • UH HUH HER

Live på Hultsfreds-festivalen 17 juni

A18
"Dear Furious"
Victory/Border

De säger sig spela hardcorepunk och det kan jag skriva under på. Däremot tycker jag inte att det är bra för fem öre. Låtarna är i princip identiska, och innehåller en massa svinjobbigt skrikande och dämpade ackord som aldrig vill ta slut. Gäsp.

Mikael Barani

A GIRL CALLED EDDY
"A Girl Called Eddy"
Epitaph/BonnierAmigo

Bakom namnet gömmer sig Erin Moran, en New Jersey-dotter som jobbar i lugnt singer/songwriter-tempo. Inte lika genomgripande svärmodigt och ångestladdat som de flesta manliga kollegorna dock. Hennes små epos ger snarare känslan av ensamhet, stilla små liv mitt i det neonfyllda storstadsmyllret. Ömsom är det hemmakvällslugna låtar, som inledande *Tears All Over Town* och smygande *Somebody Hurt You*. Emellanåt påminner det dock om Jewel, även om hon ligger ett par steg före Moran vad gäller röstresurser. Men det snygga stråkarangemanget i slutet av *People Used to Dream About the Future* och avslutande gitarrdrivna *Golden* indikerar att talangen finns där. Bara att hoppas att den förvaltas rätt.

Niklas Simonsson

AIRLOCK
"Symptomatic"
One Little Indian/Border

Tre killar bakom syntar, samplingslådor och trummaskiner och en skönsjungande tjej – där har ni Airlock. Stråkar som sveper genom syntetiska tonfigurer och som backar upp söta poplåtar är receptet. En given referens är Dido som liksom Airlock gör musik som mer känns som en bakgrundsutfyllnad än som musik som står upp på egen hand. Det blir helt enkelt för sött, förutsägbart och tråkigt för att det här ska vara något man orkar lyssna på någon längre stund.

Mats Almegård

ALABAMA THUNDERPUSSY
"Fulton Hill"
Relapse/Border

Sedan starten 1996 i Richmond, Virginia, USA har nu fem album sett dagens ljus. De tre första på Man's Ruin Records och de två senaste har Relapse som hemvist. För min del spelar det inte så stor roll hur många album som pränglas ut på marknaden så länge de behåller sitt bedrövliga bandnamn. Även den nytilkomna sångaren John Weills låten är i det närmaste olysningsbara i vissa låtar. Synd, då den dynamiska rock'n'roll de levererar är en riktig skattkista fylld av svängiga riff och goda låtidéer.

Roger Bengtsson

ALF
"Augustibrev"
Dolores/Capitol

Att Alf, eller Håkan Åkesson som han egentligen heter, har en utpräglad känsla för melodier är det inget snack om. Inte heller att han med små medel bygger meningar som har en förmåga att lägga sig på minnet. Underfundigt, kanske man kan kalla det. Inte så osammanhängande som de rader hans skånske textförfattarkollega Thomas Öberg i Bob Hund presterar, men ändå är det nåt som känns gemensamt. Ja, förutom dialekten då. Men där nämnda band gör skev rock fylld med infall, ägnar sig Alf åt att framställa raka poplåtar om somrar och städer. Enkla bevis på att tre ackord, otvungen text, en stark sångmelodi och inget mer är vad som behövs för att göra bra låtar. Det är de snabba, poppigare låtarna som övertygar på Alfs debutalbum, singeln *Gröna linjen*, inledande *Augustibrev*

och dängen *Mitt i Malmö city* har alla sing-a-long-potential på sommarens festivaler. Balladerna känns stela och onödiga i jämförelse. Men som helhet en lovande och i sina bästa stunder riktigt bra debut.

Martin Lundmark

ANNIHILATOR
"All for You"
AFM/Playground

Den vanligaste platsannonsern i DN de senaste tio åren har varit "Annihilator söker ny sångare". Den lycklige denna gång är Dave Padden. Han låter tyvärr ganska pryd och tafatt, även om han har ett brett sångregister.

Kanadensaren Jeff Waters Annihilator spelade från början pretentiös thrash men rockar idag låtar som DJ:n på Sticky Fingers glatt slänger in i repertoaren. Som titelspåret *All for You*, en rolig, lättsam tuggummipoppare svår att inte nynna med i.

Allt som är catchy måste dock inte vara bra. Även om musiken på *All for You* fastnar och ofta är ösigt thrashig så känns det ibland töntigt och allt för stylat. På det kontot hamnar Limp Bizkitballaden *The One*, stressiga *Demon Dance* och en del textinsatser.

All for You är en oxymoron, som sötsur sås och fulsnygga människor – bradålig.

Torbjörn Hallgren

ASRAI
"Touch in the Dark"
Transmission/Border

Denna nederländska konstellation kan knappast beskyllas för att ha bråttom. Från starten 1988 tog det ända till 1997 innan debuten släpptes. Att sedan vänta sju år innan uppföljaren blir färdig är verkligen att ta det lugnt. Efter genomlysning av *Touch in the Dark* funderar jag allvarligt på vad de sysslat med under de senaste sju åren. Helt klart har de inte filat på låtarna för denna skapelse där goth möter metal är så händelsefattig och tråkig ut tapeterna släpper och parkettgolvet vrider sig i plågor. Man kan inte annat än hoppas att det dröjer minst lika länge till nästa platta dyker upp.

Roger Bengtsson

ATREUY
"The Curse"
Victory/Border

Hård metal med växelvis hård sång respektive skönsång brukar kunna funka. Om man gör det i någon låt vill säga. Atreuy gör det i varje låt och låter som ett brutalare Linkin Park - minus scratchen.

Albumet känns oerhört platt och utstuderat, dessutom är produktionen någon sorts halvmesyr mellan death och nu metal. Tur för mig att jag kan grundläggande exorcism och kan lyfta *The Curse* genom att ta ur skivan ur skivspelaren.

Mikael Barani

AVOID ONE THING
"Yakisoba"
SideOneDummy/Sound Pollution

Joe Gittleman som lirar bas i Avoid One Thing är inte ett helt okänt namn för dem som känner till ska-hjältarna The Mighty Mighty Bosstones eftersom han även lirar där. Det är därför inte helt ovanligt att soundet banden emellan har vissa likheter, även om det ska sägas att Avoid One Thing lutar åt det punkrockiga hållet. Det oerhört enformiga tempot är den största fienden, och bäst är väl att undvika bandet för annars kommer ni, som jag, snart tycka att *Yakisoba* borde ha hetat jagvillsova.

Mikael Barani

JOHAN BERGQVIST
"Throwaway Moments"
Pristine Music

Pianobaserad pop. Till en början känns *Throwaway Moments* lite slätstruken, lite tråkig. Utan förmåga att engagera. Men efterhand börjar man märka saker. Någon liten strof här, en vändning där. Det får konturer, får ramar, får liv. Ett par spår tangerar nästan Ben Folds Five-klass, men, det ska sägas, tyvärr är de alldeles för få. Ibland blir det också lite väl bombastiskt, lite för mycket. Mer yta än innehåll. Och då blir det åter tråkigt. När inte den intensiva ådran finner sig. När inte glöden finns där och tänder. Tyvärr tar också ytan överhanden för hela skivan. De toppar som finns räcker inte för att hålla intresset uppe. Och då försvinner allt i bakgrunden.

Magnus Sjöberg

DAS BIERBEBEN
"No Future No Past"
Shitkatapult

Hade man inte insett det före Atari Teenage Riot gjorde man det då. Den moderna punkmusiken spelas inte på gitarr, bas och trumma. Det är uppfuckade trummaskiner, analoga syntar och keyboards, vars klaviatur med bortbrutna tangenter ser ut som en tandlös gubbes skeva leende, som gäller. Kollektivet Das Bierbeben (med medlemmar från bland annat Tocotronic) är förvisso inte lika förbannade och ödesmättade som Alec Empire och hans kollegor i ATR var. Men med titeln *No Future No Past* och Das Bierbebens do it yourself-attityd är det inget snack om saken – det här är punk.

Musikalt handlar det väl i och för sig mest om ganska snäll techno med arg sång. Influenser som spökar på skivan är bland andra DAF, Liaisons Dangereuses (främst i *Mach deinen Fernseher kaputt*) och andra tyska syntpunkare. Das Bierbeben gör med andra ord techno som är djupt förankrad i Neue Deutsche Welle-scenen. Vissa låtar bärs upp av den uppkäftiga attityden och det taffligt söta kompet, andra känns mer oinspirerade. Allra bäst tycker jag det blir när de ger sig på lite djupare Detroittechno i *Taub*.

Mats Almegård

BLUT AUS NORD
"The Work Which Transforms God"
Candlelight/Border

Fransmän som spelat black metal sedan början av nittiotalet, och är något av pionjärer – åtminstone i Frankrike som knappast är känt som något metal-land för den breda massan. Frankrike som faktiskt i Osmose har ett ledande skivbolag i genren. I vilket fall som helst så gör Blut aus Nord bitvis mycket vacker black metal. När de väljer att tona ned sig en smula och gå på halvfart. Då hör jag ekon av Killing Joke och Cure. När de blåser på låter de som vilket annat dussinband i genren som helst. Rätt tråkigt med andra ord.

Per Lundberg GB

DANIEL BOYACIOGLU
"The Very Best"
Moserobie/BonnierAmigo

Han är din granne. Han är din kompis. Han är rösten som ropar mellan höghusen. Han gör allt för att överrösta mediebruset och det hiphop-jazz-konstmusikaliska arrangementet.

Efter att ha gett ut diktsamling, spelat teater och rest landet runt med sin moderna, men vardagliga, lyrik släpper Daniel Boyacioglu nu sin första skiva. Daniel Bingert ackompanjerar. Och trots att det är lite svårigt och skevt så river och berör Boyacioglu på – och i ett sammanhang där ord är så viktiga känns det nästan smärtsamt att använda ett så slitet – riktigt. Fast med glimten i ögat.

Han ropar *Stenhård glöd* som den bästa Bruno K Öijer, men växlar lika snabbt till sitt eget uttryck där förtortssvenskan lyser igenom. Det glimrar och är kantigt på samma gång. *The Very Best* är ingen rapp-latta. Den är en upplevelse i ett gränsland där hiphop skakar hand med spoken word över en kopp kaffe, blinkar och säger ett par sanningar om livet. Det är ingen slump att skivan kommer ut på frisinnade jazzbo-laget Moserobie. Fritänkande är bara för-namnet.

Det kanske är lite svårt att riva av hela plattan i ett svep, men den är onekligen den bästa diktsamling Boyacioglu har gett ut hittills. Poesi ska ju höras, inte läsas. Gärna som ett rop mellan höghusen.

Kalle Malmstedt

THE CATHETERS "Howling... It Grows and Grows" Sub Pop/BonnieAmigo

Det ska sägas direkt, jag är inte svag för garage-rock som flirar vilt med sextio- och sjuttioåret. Tröttare genre får man leta efter. Hur många svettiga unga orakade män med larmande gitarrer i profilposer orkar världen egentligen med? Uppenbarligen hur många som helst. The Catheters gör inget som någon annan inte gjort på tusen plattor innan dem. Visst, det är energiskt, visst det är välspelat, men ungefär lika spännande som en rostig Toyota Corolla. Fast om du gillar distad sång, bredbent rif-fande och de andra grejerna som hör gen- ren till så gillar du säkert The Catheters med. Och, handen på hjärtat, låten *Between the Creases* är rätt bra. Annars? Nä.

Martin Lundmark

THE CHARLATANS "Up At The Lake" Island/Universal

The Charlatans är givetvis en lika omöjlig nittiotalsföreteelse som Oasis eller Suede. Eftersom de aldrig nådde de riktigt stora arenorna slapp de dock förlora sin värdighet inför allmänhetens beskådan, istället försvann de bara ut i periferin. Ett nytt album med dem känns hur irrelevant som helst.

Det känns som att det måste vara ännu längre än fjorton år sedan det här bandet gjorde *The Only One I Know*, det är i alla fall svårt att tro att de så sent som för ett par år sedan - tack vara den utmärkta singeln *A Man Needs to Be Told* - fortfarande kändes som ett någorlunda intressant band. Men tiden går snabbt. Och när Charlatans gubbrockar sig igenom den här sömni-ga samlingen låtar har den verkligen sprungit ifrån dem.

Thomas Nilson

CHARLEMAGNE "Charlemagne" Loose/Border

Det är country och psykedelia som gäller. Åtminstone för engelsmannen Carl Johns som är frontfigur i bandet NoahJohn och som nu gjort en skiva på egen hand som Charlemagne. Han sjunger och spelar akustiska visor som med gitarr och en åldrig trummaskin drar lätt åt country och lite psykedelia. Resultatet blir inte övert även om det finns en hel del artister som låter ungefär så här.

Robert Lagerström

CHERRY RED "The Record" Lionheart Records

Det är en herrans massa tufft och distat strängdämpande på *The Record*, och det är ju ett bra sätt att få mig att tappa intresset fram till den sjätte låten titulerad *Teenage Kicks* (ungefär lika blasfemiskt som att döpa en låt till *Smells Like Teen Spirit*). Där får strängarna äntligen klinga ut, och efter detta stycke får skivan en mycket

bättre karaktär, med riktigt fina ballader och catchy popdängor.

Tyngdpunkten ligger väl antagligen på att skapa hittar, och det är riktigt överproducerat, men en godkänd debut.

Mikael Barani

THE CORRS "Borrowed Heaven" Atlantic/Warner

Jag börjar bli trött. Riktigt trött. Trött på att mer och mer är på väg att stöpas i samma form, på att likriktningen fortsätter och är på väg att överta så mycket musik. Jag hade inget emot The Corrs. Jag tyckte att de när de slog igenom ändå var lite av en frisk fläkt på listor världen över. Men på senare år har det känts som att de varit på väg på samma autostrada där Britney Spears, Christina Aguilera med flera agerar vägskyltar. Och på *Borrowed Heaven* bekräftas alla misstankar och farhågor. Och tröttheten sätter in. Det bli så urbota trist, det blir så desillusionerande debilt. För även om jag är övertygad om att hårt arbete och goda låtskrivarkvaliteter ligger till grund, så känns ändå resultatet som något som går flyktigt förbi, som går förlorat i den stora massproduktionens bakgrunds-brus.

Singeln *Summer Sunshine* kommer antagligen att nå var mans öra i sommar, och det säger jag inget om. Det jag blir trött på är att det allt oftare slipas på produkter så att varje tillstymmelse till särart försvinner. Jag hör inte att det är Corrs längre. Jag ger upp i det fallet.

Magnus Sjöberg

DE/VISION "6 Feet Underground" E-Wave/Sound Pollution

När de bildades 1988 var de fyra tyska killar som nog hade både en och annan Depeche Mode-plansch på vägen. Idag är De/Vision en duo, av originalsättningen återstår nu Steffen Keth och Thomas Adam. De gitarrbaserade låtarna som de experimenterade med på *Two* är numera borta och på ett sätt kan man säga att de valt att gå tillbaka till rötterna, vilket innebär melodisk och melankolisk syntpop. Naturligtvis hörs det att de utvecklats som musiker för det är mer kompetent än tidigare, men särskilt roligt blir det aldrig. De långsamma och vemodiga sångerna saknar driv och det känns inte direkt som att De/Vision har så mycket eget att komma med. Satsa hellre pengarna på någon Depeche Mode-skiva.

Mats Almegård

DIMITRI FROM PARIS "Cruising Attitude" Discograph/Playground

Dimitri har blivit en legend inom den internationella lounge-musikscenen och är en flitigt anlitad DJ på glamourösa partyn. Han har remixat storheter som Björk, New Order och Quincy Jones. Hans kvällar i Hugh Hefners playboyvilla har förevigats på skiva och sålt bra över hela världen (*A Night at the Playboy Mansion* och *After the Playboy Mansion*). Ursprungligen en radio-DJ har Dimitri byggt upp en image som en riktig jetsettare och globetrotter och det är uppenbart att detta, hans andra, album ytterligare håller bränsle på den elden. Snyggt förpackad i en sån där biljett-ficka man får när man ska flyga ligger CD-album, CD-singel, ett låtsaspass med stämplar från hela världens flygplatser och en polaroidbild på Dimitri i flygkaptensuniform. Skivans gästlista spänner också över hela jordklotet: här återfinns japanska Piz-zicato Five-medlemmen Maki Nomiya, Londonbon Victor Davies och New Yorkarna i Masters at Work.

Musikaliskt orienterar sig Dimitri också mot ett flärdfullt sound som gjort för kän-

dispartyn och hotellbarer. Nu är det inga fester jag drömmer om direkt. Faktum är att hans blandning av easy listening, disco, samba och jazz ibland blir så utslätad att jag föreställer mig att detta måste vara den perfekta flygplansmusiken. Alltså, sån där musik som drar igång några minuter innan start för att ingen i planet ska panika ur. Musik som sömmedel. Synd, för jag tror inte riktigt att det just är denna flyg-plansstil Dimitri vill uppnå. Det är ju så bra producerat, så kompetent. Men ack så trist.

Mats Almegård

DISEN GAGE "The Screw-Loose Entertainment" RAIG

Jag undrar, jag tänker, jag känner. Jag lyssnar. Försöker förstå, försöker begripa vad jag egentligen tycker om Disen Gage. För å ena sidan är det baserat på, uppbyggt av och ornamentat med mycket progressiv rock med rötter i sjuttioåret. Å andra sidan är det flyktigt flyhänt, jazzyt smidigt utan att gå vilse på massonala myrstigår. En del bra låtar och en del rätt tråiga passager. En del avslappnad loungekänsla och en del poserande tuggande. Det är en mix av det jag omedelbart kan ta till mitt hjärta och det jag inte ens kan höra talas om utan att få permanenta utslag. Av det onda och det goda. Men, som i alla holistiska sammanhang skapas en jämvikt av ytterligheterna, och det är väl den jämvikten som gör allt förvirrande. För visst gillar jag Red Snapper, men har inte så mycket till övers för *The Darkness*. En kanske irrelevant parallell, men ändå en talande bild. Okej, hellre friar jag än faller, men i vissa partier tar det emot. Helhetsintrycket är ändå rätt bra. Men att allt utförs av ett band som består av biokemister (inklusive doktorsgrad) från Moskva gör ju inte vilsheten mindre.

Magnus Sjöberg

DIVERSE ARTISTER "Brazilectro - Latin Flavoured Club Tunes Session 6"

Audiopharm/Border
Lagom till sommaren kommer en stor Gott och blandat-påse med brasilianska rytmer. Vilken tajming. För med denna dubbel kan du sparka igång sommarfest efter sommarfest. Det är bara att programmera låtarna och sätta stämningen på önskat sätt: coolt strandhäng, ösiga dansgolvsuppsvisningar eller som soundtrack till bilresan. *Brazilectro* gör dig inte besviken i något av fallen. De tjugosex låtarna är dock inte brasilianska. Det vill säga, det är ingen skiva med artister ursprungligen från Brasilien. Här handlar det om musikstilen. Artisterna och remixarna kommer från hela världen, Sverige är också representerat. Det som binder allt samman är dock kärleken till samban, till den brasilianska känslan.

Där andra samlingar av liknande slag kan gegga ner sig i taktgittja och instrumentala uppsvisningar går *Brazilectro* fri från detta. Låtval kan ju alltid diskuteras, men faktum är att *Brazilectro* är en skiva som håller från början till slut. Och det är inte illa när tjugosex låtar och lika många artister trängs om utrymmet.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER "Buddyhead CD Sampler" Buddyhead/Sound Pollution

Här är en dubbel-CD som först sparkar ut tänderna på dig och sedan förväntar sig att du ska skratta. Band som figurerar med låtar här inkluderar The Icarus Line, Burning Brides, At the Drive-In (skön reggae-remix på *Rascuache*) och The Dillinger Escape Plan. Och svenska Text med sin fantastiska gospelstänkare *Sound is Compressed; Words Rebel and Hiss*. Radio Vagos *Mail Order Bride* känns annars mest spännande. Dessutom får vi höra ett antal

busringningar till diverse folk i musikbranschen som är relativt skojfriska, ibland till och med riktigt gapflabbiga.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER
"Jeans & Summer 2"
Groover/Border

Förra årets *Jeans & Summer*-platta innehöll spår med José Gonzalez, Phunky Drakes, Ulf Stureson, Niccokick och Steetwaves – betoningen låg sålunda på indie. Nummer två säjs vara gubbigare. Men Mats Jonsson har återigen tecknat omslaget, och norrlandsrockbandet Streetwaves är med igen. Men bästa låten kommer definitivt från en "gubbe" i sammanhanget. Kent Norberg från Sator gör nämligen på *Åh Jesus* en vemodigt charmig countrylåt som andas rejäl längtan efter flyktad kärlek. Den är enkel och rak men siktar in sig på ditt hjärta och släpper sedan inte taget. Lysande. Annars är *Duality* med The Martial Arts och Steve Reynolds flyhänta *Forsaken* skönast.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER
"PartyKeller"
Compost/Border

Med en party-CD utan dess like klickar Florian Keller igång helgen (eller valfri vardag) för alla som är det minsta sugna på disco, old school hiphop och svettig funk. Öppningsspåret är coola reggaeklassikern *Uptown Top Ranking* med Althea & Donna, efter det bjuds både Giorgio Moroder och Black Sheep. Och allt däremellan. Som du förstår är denna platta en högtidsstund som inte bör missas.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER
"Public Works"
Dumb Unit/Import

Jeremy P. Caulfield ägnar sig inte enbart åt att pendla mellan sina hem i Tyskland och Kanada. Han äger ett skivbolag och är en flitigt anlitad DJ också. Skivbolaget heter Dumb Unit och det är just bolagets egna artister som Caulfield skickligt mixar ihop på denna CD. Musikaliskt handlar det främst om minimal techno och techhouse. Att Caulfield plockar ut russin ur sin bolagskaka gör naturligtvis att samlingen känns homogen och sammanhållen, men det betyder inte att allt låter likadant. För det gör det inte. Snarare så att det inte blir några tvåra kast utan musiken får tid på sig att utvecklas, glida över i något annat och på så sätt får man en helgjuten bild av den musik Dumb Unit vill föra ut i världen. Här finns de tidiga spåren med renare tech och minimal, men även den senare tidens lite rockigare nummer. Jag föredrar nog när gitarrerna hålls kort och man satsar på sköna syntljudd och grooviga basar, men det är egentligen ingen invändning. För i händerna på Caulfield flyter allt samman till ett enda långt skönt stycke musik.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER
"reMIXED"
Om/Border

Det är svårt att få grepp om den amerikanska etiketten Om. Kvaliteten på det som ges ut är ojämn men ibland glimmar till. Även på den här samlingsplattan där ett dussin låtar i non-stop-mix presenteras med artister som King Kooba, Afro-Mystik och Naked Music. Bäst sköter sig Thievery Corporation, Derrick Carter och Marques som gör högklassiga houseversioner.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER
"Rockin' Memories - 20 Golden Tracks 1956-1963"
Dew Drop/

Jag framhärdar i mitt motstånd till samlingskivor. Hela tiden, gång på gång. Men

hittar allt oftare undantag, sådana samlingskivor som trots allt fyller någon form av berättigande, någon form av funktion. Nu hamnar visserligen *Rockin' Memories* i mitt tycke någonstans däremellan, men det finns något här som fyller nämnda funktioner. Framförallt häftets listning av låtarna, med korta kommentarer av Robert Hultman (som också sammanställt skivan) kring dem, lite kurios, lite väsentlig kringinformation, allt baserat på den bakgrundskunskap man ändå har. Skrivet med kärlek och respekt: man behöver ingen biografisk pamphlett om Jerry Lee Lewis varje gång man hör honom. Och här finns också låtar som väl representerar tidsåldern och tidsandan: den period som väl är det musikaliska 1950-talet. *Good Golly Miss Molly*, *Apache*, *Bouna Sera*, *I'll Save the Last Dance for You*. Låtar man hört förr. Nästan alltför ofta. Men i en inramning man gärna tar till sig. Om kärleken finns.

Magnus Sjöberg

DIVERSE ARTISTER
"Rural Psychogeography"
Nexsound Records

Psychogeografi är ett begrepp som myntades av den situationistiske poeten Guy Debord på 1950-talet för jag lära mig i det lilla häftet som följer med *Rural Psychogeography*. Begreppet betecknar de effekter som den omgivande geografien har på det mänskliga psyket. De sexton medverkande artisterna på denna samlingskiva har alla försökt gestalta detta, vilket resulterat i musikstycken som är fascinerande svårgräpbara. Till stor del handlar det om fältinspelningar. Det vill säga, omgivningsljud som spelas in och som fungerar som ljudinstallationer eller ambienta ljudsjok utan vare sig rytm, harmoni eller melodi. Andra artister som till exempel österrikarna Radian bearbetar sina omgivningsljud och strukturerar dem tillsammans med datorljud och försiktiga små antydningar till rytmer.

Som sagt, det är en ganska svår skiva det lilla ukrainska bolaget Nexsound gett ut, men samtidigt är det en fascinerande lyssning. Med hjälp av dessa sexton stycken kan man föreställa sig en världsomspännande resa: bidragen är inspelade på vitt skilda platser. Här finns en tunnelbanestation i Toulouse, Frankrike, en stadsdel i Zürich, Schweiz, en stad på Nya Zeeland och däremellan Sydamerika och Kina. Jordan runt på 73 minuter ungefär.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER
"Starsky & Hutch"
TVT/Warner

Retrocrazykomedirullen med Ben Stiller och Owen Wilson i huvudrollerna (och med Snoop Dogg i full pimp-utrustning) åtföljs av ett sinnessjukt vägranande soundtrack. Dröser av klassiker trängs på vårens mest uppenbara partyplatta. Deltar gör Johnny Cash, Bill Withers, The Band, Chicago, KC & the Sunshine Band, Jackson 5 och Maxine Nightingale. Snoop är dock inte med, istället bjuds vi på ett original: Leon Haywoods *I Want to Do Something Freaky to You* använde Dr Dre och Snoop som förlaga och samplingsoffer när de 1992 skapade sin egen klassiker *Nuthin' but a "G" Thang*. Jag börjar gilla blandskivor mer och mer...

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER
"Sudd. Spring Collection 04"
Sudd

Det lilla oberoende skivbolaget Sudd säger sig vilja bredda både synen på och utbudet av electronica i Sverige. En god idé med tanke på electronicans marginaliserade ställning i detta rockdominerade land.

Så hur går det då för dem på denna värsamling? Lyckas de med sina intentioner?

Ganska bra. Samlingen spänner över ett antal subgenrer som house, jazzig electronica, clicks & cuts, electronica med hiphopinfluenser och electro i Kraftwerks anda. Det är kanske inte den mest utmanande och spännande samling man kan införskaffa sig, men den är bra och kompetent. Dessutom visar den upp ett antal små svenska artister som förtjänar uppmärksamhet. Framförallt gillar jag Fujasakis Autechreinspirerade *Uninvited Guests in the Bathub* och Weight Lifters skruvade electro i *Rurhgebeats*. I den sistnämnda knorrar basen förfräffligt och skaver bra mot de glittrande syntslingorna.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER
"West Coast Unified"
PPB/Border

West Coast Unified är en standardsamling med amerikansk västkusthiphop och rim om "Christopher Reeves doin' the crim walk". Fokus ligger på undergroundartister som ljuger om att de är rika gangstas. Scott Storch och DJ Quik bidrar med beats och Snoop Dogg, Xzibit, Warren G med flera västkuststjärnor ger också välbehövlig draghjälp. Av de cirka hundra telefonskiten är det enda som är lite roligt det när Ras Kass ringer från fängelset. *West Coast Unified* får sorteras in någonstans i mitten av den enorma högen "inte dåliga men tråkiga" hiphopsamlingar.

Daniel Severinsson

DOTTIE & THE WOLFPACK
"Watch Out!"
Tail Records

Rockabilly är väl inte den genre som det talas mest om i media nu för tiden. Ännu mindre om kvinnliga rockabillyartister, eller chickabilly som man också kan kalla det. Dottie kommer från Askersund som tillsammans med Wanda Jackson och Janis Martin faktiskt kan kalla sig chickabilly. *Watch Out* är inspelad i Tailstudion som nästan kan kallas för ett femtiotalmuseum. Allt där inne andas detta årtionde och det speglar givetvis av sig. Visst svänger det på ganska bra och visst sjunger Dottie bra. Gillar att hon har sin egen stil. Men jag har ändå svårt att ta det här på allvar. Visst är det kul att gå på museum, men inte varje dag.

Per Lundberg GB

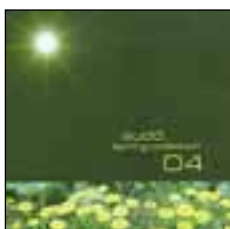
KEVIN DUBROW
"In for the Kill"
Mascot/BonnieAmigo

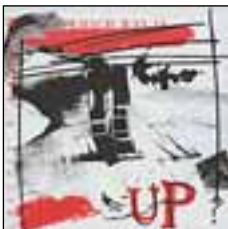
I samma era där Mötley Crüe var det tuffaste jag visste hade Quiet Riot en hit med *Cum On Feel the Noize*. Ett inköp av *QR III* från 1986 gjordes men besvikelsen var stor när det visade sig att låten jag var på jakt efter fanns på en annan skiva. Denna tillbakablick hade troligen aldrig plockats fram ur minnet om inte den före detta Quiet Riot-sångaren Kevin Dubrow nu är aktuell med sin första soloplatta. Kanske beror det på att *Cum On Feel the Noize* var en sådan hit som han valt att köra coverspåret fullt ut eller så ville inspirationen inte finnas sig. I vilket fall som helst kan jag inte påstå att en sångare som låter som en blandning mellan Vince Neil (ex-Mötley Crüe) och Blackie Lawless (Wasp) och kör skapliga tolkningar av Queen, Deep Purple, Sweet och Nazareth känns särskilt intressant. Självklart finns här en hel del schyssta låtar, men tyvärr när de bara i undantagsfall upp till originalen.

Roger Bengtsson

EAGLES OF DEATH METAL
"Peace Love Death Metal"
Ant Acid Audio/Border

Sångaren Jesse "The Devil" Hughes ser ut som Dave Grohl men låter mer som Elvis på vandring i den amerikanska öken. *Peace Love Death Metal* är Eagles of

Death Metals debutalbum och i producentstolen sitter Josh Homme. Men det är inte den traditionella stonerrocken som förmedlas. Eagles of Death Metal blandar ihop en egen mix av inhemsk folkmusik, hillbilly blues och sexig southern soul med tillhörande handklapp och river av covern *Stuck in the Middle with You* mitt i allt. Jesse och trumminen Mr Baby Duck med förstärkningar i form av Nick Oliveri och Tim Van Hammel bjuder på en lekfull stämning på *Peace Love Death Metal*. Det är inte alltid bra med för mycket allvar. Eagles of Death Metal är ett bevis på det.

Andreas Eriksson

EVERLAST "White Trash Beautiful" Def Jam/Universal

Har alltid varit svag för gamle House of Pain-frontmannen Everlasts soloutflykter, hans släpiga countrydoftande hiphoproock är rätt så trivsamt faktiskt. Men den balanserar samtidigt på trägghetens klippavsats, ibland känns det väl segt i hans musikaliska trailer trash-universum. Rösterna är raspig och sträv, men texterna är alldeles för simplistiska och platta för att man ska bli berörd. Men som sorl i musikrummet hemma funkade *White Trash Beautiful* bra.

Gary Andersson

FENOMENON "Hourglass"

Mukatsuku/Beatservice

Norge har definitivt gett sig in i striden med Gonkyburgarna om vem som gör schysstast broken beats och nujazz. Vet inte om det behövs västkust för den här typen av musik? Strunt samma. Konstateras kan dock att Kjetil Ingebretsen och Håvard Rosenberg utgör ett hot mot Quant, Similou och de andra om jazzelectronicatiteln. Delvis i alla fall. För när norrmanerna bryter ner sina beats och jazzar till det i låtar som *Lucy Said* och *Space Continuum* är det riktigt slickt och bra. Och när de avslutar skivan med det vackra pianostycket *Sleepy Meadows of Buxton* går mina tankar så långt som till Massive Attack. Inte illa. Däremot så är åttioårsinfluenserna ofta till hinder för Fenomenon. *Just Pretend* låter trött radiosoulpop från 1988 och en cover på Tears For Fears gamla *Everybody Wants to Rule the World?* Nej, just det.

Mats Almegård

THE FINE ARTS SHOWCASE "Gustav Kjellvander Proudly Presents: The Fine Arts Showcase & The Electric Pavilion"

Startracks/BonnierAmigo

Att Gustav Kjellvander låter som om han vore bror både till Jay Farrar och Lou Barlow blev uppenbart redan på *Songs of Soil*-skivan som släpptes för några år sen. Kanske hintades det redan på *Sideshow Bob*-tiden, men nu är det omöjligt att inte tänka på sångarna från det stora landet i väster när man hör *The Fine Arts Showcase*. Rätt hyggliga förebilder han har i alla fall. Brodern Christian har nått framgångar med sin blandning av folkrock och alt-country men Gustav väljer att bjuda på en större, skramligare och poppigare ljudbild. Ett habililt hantverk utan tvekan, det saknas inte begåvning direkt. Lite mer egensinne hade inte skadat dock. Men – för att vara en debut – visst, den är bra.

Martin Lundmark

FIXMER/MCCARTHY "Between the Devil..."

Synthetic Symphony/Playground

Gamle Nitzer Ebb-sångaren Douglas McCarthy tar en paus i sitt arbete som reklamare och greppar micken igen. Denna gång backas han inte upp av Bon Harris utan av technoproducenten Terence Fixmer. Fixmer har aldrig hymlat med att han är tungt influerad av åttiotalets EBM-artister.

Det visade han på samlingen *Aktion Mekanik* som han satte samman för något år sedan och där bland annat Nitzer Ebb medverkade. De båda herrarna lärde känna varandra när Fixmer på uppdrag av Mute Records skulle göra en mix på gamla Ebb-låtar. Och vänskapen ledde till ett musikaliskt samarbete som resulterade i tolv låtar samlade på albumet *Between the Devil...*

Det börjar väldigt bra. *Freefall* är en avskalad syntfunkis där de analoga syntljuden spritter i bakgrunden och McCarthy sjunger som i fornstora dagar. Han är en av de få inom EBM-skolan som faktiskt vågar sjunga på riktigt, inte bara följa syntslingornas melodi med rösterna. Självklart låter det mycket Nitzer Ebb, men det kan man väl ta? Fast efter ett tag kan man inte ta det längre. Variationen i de tolv spåren är alldeles för liten. Och där Nitzer Ebb var monotona till förbannelse hade de ändå en energi och aggressiv styrka som bar låtar som *Murderous*, *Smear Body* och *Getting Closer* framåt. Det har inte Fixmer/McCarthy. Och det är precis där som jag inser vad faran med nostalgiska återblickar för med sig. I alla fall för den här typen av musik som kanske framför allt baseras på ett uttryck eller en känsla. Och när den känslan är en kvarleva från gamla tider blir det helt enkelt inte tillräckligt starkt för att man ska orka bry sig.

Mats Almegård

FREEDOM CALL

"Live Invasion"

SPV/Playground

Sedan 1998 har tyskarna hunnit med tre fullängdsalbum och EP:n *Taragon* som utgavs endast i Frankrike och Japan. På nyanlända *Live Invasion* är explocket från fullängdarna ganska jämnt fördelat och som en liten bonus medföljer *Taragon* och två covers på en separat skivan.

Liveformatet hanterar germanerna med bravur och för gruppens fanskara är detta ett givet köp. Problemet är snarare låtarna i sitt ursprungsskick. Freedom Call rör sig i samma liga som Edguy och Primal Fear och det är på tok för klämkäckt och glatt och skulle passa betydligt bättre i Schlagerfestivalen än i en riktig skivsamling. Det snygga omslaget och den förvånansvärt tunga *The Quest* lyfter dock albumet några snäpp.

Roger Bengtsson

CRISPIN J. GLOVER

"Which Way is Up?"

One Little Indian/Border

Att Felix Da Housecat har fingertoppskänsla och alltid ligger i frontlinjen är ingen nyhet. Alltså borde jag ha reagerat kraftigare över det växande gitarrmanglet på hans *Devin Dazzle* och *the Neon Fever*. När jag fick den tyckte jag mest det kändes trött och som en återgång till ett new wave-sound från igår. Men huskatten bjöd även på sväng, och det berodde inte på rocktrådarna han vävde in i sin musikaliska matta. Vad jag borde insett är alltså att det är den här vägen det verkar gå. Housemusiken suger musten ur gammal independentrock för förnyelse. Jesus. Eller använder man "Kristi Brud" som kraftuttryck nuförtiden? Ingen som kommer ihåg vad som hände när synten och rocken parade sig? Crossovergenren gav oss förvisso Nine Inch Nails, men den drog ju med sig läbbigheter som Rammstein och Oomph också.

Crispin J. Glover ger oss en uppstompad cover på PIL:s *This is Not a Lovesong*. New wave alltså. Han pular gitarrlager i *House Freak* och han solorunkar som värsta Yngwiekopian i *Let's Rock!*. Det är synd, för när han struntar i de där influenserna får han till bra sväng, som i *Splash* och *Are You Gonna be There?*. Precis som Felix Da Housecat alltså.

Mats Almegård

GOMEZ

"Split the Difference"

Hut/Capitol

Popflummarna i Gomez var en frisk fläkt i brittopland när de för ett gäng år sedan debuterade med plattan *Bring it On*. I kollektivet utanför Leeds droppade de enorma mängder syra och spelade in psykedelisk blues med seriöst ojämna kanter. Den stora behållningen, förutom låtarnas groove och spännvidd, var tveklöst sångaren Ben Otwell. Hans självfullt mjuka vibrerande stämma låg som ett värmande täcke över ett stort antal låtar (fler i bandet sjunger, desutom brukar de byta instrument med varandra), och man kände att detta kunde bli något stort. Med facit i hand var Gomez dock lite för udda för att omfamna framgången fullt ut, och på *Split the Difference*, bandets fjärde fullängdare, fortsätter de sin kniviga och ojämna stig. Låtarna är melodiosa, harmonispäckade och varma, men de fastnar inte riktigt. De har ingen hitpotential, man går inte och nynnår på någon av dem även om man lyssnat igenom plattan fem gånger på raken. Man mår bra av att vistas i Gomez musikaliska cirkel, men *Split the Difference* är en platta som inte kommer att plockas ut ur CD-hyllan särskilt ofta.

Gary Andersson

GRAVENHURST

"Flashlight Seasons"

Warp/Border

Det brittiska skivbolaget Warp gör ibland oväntade saker. Som nu när man ger ut ett album med Gravenhurst. Trion rör sig nämligen långt ifrån bolagets skruvade elektroniska tongångar och spelar skiv och vemodig akustisk musik som domineras av gitarristen Nick Talbot. Han sjunger sina melankoliska sånger med ljus och bräcklig stämma, sneglar emellanåt mot Nick Drake men bjuder ändå på tillräckligt med egensinne för att skapa någonting personligt. Det är vackert och melodiskt men utan minsta tendens till smörighet; sångerna är alltför fyllda av svärta, innerlighet och vemod för att kunna förvandlas till bagateller. Skivan är som gjord för den mörka hösten och kommer garanterat att snurra i skivspelaren under regniga och hemska kvällar.

Robert Lagerström

GYLLENE TIDER

"Finn 5 fel!"

Elevator Entertainment/Capitol

Sveriges skrynkligaste poprockdinosaurier Gyllene Tider med Jurassic Park-Gessle i spetsen svänger ett kvartssekel senare fortfarande kärleksvisans vimpel frenetiskt. De verkar aldrig vilja lägga ner verksamheten helt. Och varför skulle de inte återförenas igen? Gessle höll ju förra sommaren allas öron i sin hand och nu visar det sig att även GT kan sälja ut hur stora arenor som helst. Poplyckan tillsammans med karameller som *72*, *Speciell*, *Solsken* och *En sten vid en sjö i en skog* kommer att vara total under en klarblå sommarhimmel – för vem kan egentligen motstå orgelslingorna och Pers naiva lyrik?

För *Finn 5 fel!* är en kioskvältare av rang (surprise!) med sina avslappnade små melodikompositioner. Känns faktiskt som att gubbarna i bandet har riktigt kul tillsammans, och det unnar jag dem. Att de skulle göra något annat än en klatschigt mogen popplatta hade jag inte väntat mig. Får se om de siktar mot 50-års-jubileum...

Gary Andersson

HAVERGAL

"Elettricità"

Secretly Canadian/Border

Någonstans i staten Texas sitter Havergal och grejar med sina hemmainspelningar. Fullständigt opåverkad av countrymusiken

gör han ödsligt minimalistiska låtar med luftig gitarr och enkla rytmer som får stöd av lågmälda effekter som inte sällan drar åt psykedelia. Ibland hörs också ekon av artister som Terry Riley och Tangerine Dream. Men medan musiken stundtals håller hög klass dras intrycket ned av Haverlags ganska onyanserade pratsång.

Robert Lagerström

HAWTHORNE HEIGHTS
"The Silence in Black and White"
 Victory/Border

Posthardcore i trakterna kring Quicksand och *Desert City*-soundtrack avhandlas på debuten från amerikanerna som tidigare gick under namnet A Day in the Life. Förutom en hardcoreskrivande vokalist som dyker upp ibland är det inte så värst mycket hardcore, snarare emo-rock, typ Misprint med gästspelande kraxsång. När bandet innehåller tre gitarrister och tre som hjälps åt att sjunga skapas en ganska massiv ljudbild även om det är lång väg kvar till Phil Spector's storslagna ljudväggar. Efter en textanalys konstateras snabbt att grabbarnas liv vore tämligen bekymmersfria om det motsatta könet inte existerade. Det finns en tendens till tjatighet att behandla samma tema i varje låt och även det faktum att de musikaliskt ligger väldigt nära varandra bygger på tjatighetsaspekten.

Roger Bengtsson

HEART
"Jupiter's Darling"
 Eagle/Playground

Med en hit som *All I Wanna Do is Make Love to You* i bagaget är det inte konstigt att gruppen haft hemvist på ett knippe baladalbum och samlingar. Kanske är det fler än jag som enbart förknippar Heart med den låten och därför, troligen helt i onödan, utdömt gruppen.

Jupiter's Darling är deras första platta på över tio år och systarna Wilson med company har vässat geniknölarna betänkligt. Folkinspirerad och en smula melankolisk rock som ofta för tankarna åt Led Zepelin med gäster som bland andra Jerry Cantrell (ex-Alice in Chains) och Mike McMready (Pearl Jam) står på programmet. Hade några fler låtar hållt samma klass som *Oldest Story in the World* hade skivan placerat sig högt upp på kommande årsbästaistor.

Roger Bengtsson

HOUSE OF SHAKIRA
"First Class"

Lion Music/Border

Melodisk rock med en sångare som låter rätt likt John Farnham står kanske inte överst på önskelistan. Egentligen har jag ingen aning om vad jag tycker om det här. Det är varken ovanligt dåligt eller bedärande bra. Refrängstark rock med antydning till hårspråymetal. Skönt i alla fall att de lagt ner tid på att författa texter med någotsånär innehåll. Särskilt *Hey Lord*, som behandlar konsumtionssamhället, sticker ut från mängden. Tyvärr passar refrängen in lite väl bra på deras musik: "Hey lord, what are we waiting for/everything seems so damned plastic/it won't last one minute more".

Roger Bengtsson

HUMAN BLUE
"Electrolux"

Spiral Trax/Goldhead

Dag Wallin är tillbaka med sitt Human Blue. Han är en av anledningarna till att det talas så mycket om svensk trance i utlandet. Och när man lyssnar på *Electrolux* förstår man varför. Smiskande hårda beats blandas med smekande syntkaskader och i låtar som *Virtual Turnaround* rockar Wallin byxorna av många dansgolv. Likt all annan trancemusik finns alltid risken att det blir stelt och stillastä-

ende även om beatsen pumpar, hihatsen jobbar och allt rullar på. För trance är ju liksom gjort för att vara monoton. Och visst, ibland mal det på lite utan mål, men det tillhör undantagen. Dessutom är det mer kritik riktad mot hela genren än mot denna skiva. Har man inga problem med denna monoton är Human Blue något att satsa på. För han spelar definitivt i transcens proffliga.

Mats Almegård

RODNEY HUNTER
"Hunter Files"
 G-Stone/Border

Om soulig, modern dansmusik får dig att lystra har Rodney Hunter det du behöver. Själv söker jag musik som inte är fullt så slätstruken. Basen blir aldrig riktigt funkig, svänget släpps aldrig lös som man hoppats. Rodney vill hålla distansen, han verkar vilja behålla lugnet. Han trivs nog med att smutta på en paraplydrink istället. Men då blir det utan mitt sällskap.

Gary Andersson

ICON & THE BLACK ROSES
"Icon & the Black Roses"
 SPV/Playground

En kompetent debut av ett riktigt goth-band. I alla fall verkar de vara väldigt måna om att framstå som ett sådant. Det räcker med att kolla bandnamnet, gruppfotot eller låttitlarna och texterna där brusten kärlek och religiösa förtecken gärna sammanparas. Skulle inte det vara nog återstår musiken och den mörksjungande vokalisten. Möjligen ser detta väl kritiskt ut i text men det finns flera goda stunder och sångaren Johnny Icons likheter med Dave Gahan (Depeche Mode) är riktigt trivsamma. Det enda som saknas är ett vidgat perspektiv där standardmallen inte följs till punkt och pricka.

Roger Bengtsson

JOEY CAPE & TONY SLY
"Acoustic"

Fat Wreck Chords/Border

Joey och Tony som till vardags sjunger i Lag Wagon och No Use for a Name gör här en Kristofer Åström eller en Nikola Sarcevic. En akustisk platta för att visa att man kan mer än bara ge järnet och låta gitarrförstärkaren och rundgången göra jobbet. Skämt å sido så är *Acoustic* en stundtals trevlig skiva med några riktigt bra låtar. Långt ifrån Åströms vemod och Sarcevic's fina sångröst. Mer glatt och uppsluppet. Ungefär som att ta bort distortionen, sänka volymen och halvera tempot på en Lag Wagon- eller No Use for a Name-låt. *Acoustic* kommer inte vara plattan man plockar med sig till en öde ö. Inte ens om du får åka till denna ö om och igen. Funkar istället utmärkt om du behöver en dryg halvtimme av något du inte behöver tänka så mycket över. Och det kan ju vara fint nog.

Per Lundberg GB

JUDE THE OBSCURE
"The Coldest Winter"

Defiance/Sound Pollution

Det värsta som finns är band och artister som stänger in sig i ett hörn och inte vidgar sina vyer när det gäller musikaliska utflykter. Jude the Obscure är inte ett sådant band. Med grunden i hård, melodlös metal ger sig kanadensarna ut på en resa som även tar dem till lugnare plaster. Rösterna hos James Long får oftast arbeta på högt tryck, men med jämna mellanrum sänks tempo och både James och lyssnarnas öron får en andpaus som i den halvt instrumentala *Seven Steps Remix* där suggestiva ljud sveper fram.

På debuten *The Coldest Winter* brinner både gitarrer och trumskinn av ugnshet energi och det tekniska framförandet är mer inspirerande än stelt och tråkigt.

Andreas Eriksson

GORAN KAJFES
"Headspin"

BonnierAmigo

För tre år sedan kom Goran Kajfes solodebut *Home*, en skiva sprängfylld av modern klubbmusik kombinerad med jazz. Uppföljaren tar vid där *Home* slutade. Det är fortfarande på en bas av dub och electronica Kajfes kokar sin jazz. Han kanske inte är världens mest virtuosa trumpetare, men han har en känsla för samspelet med resten av bandet som påminner om storheter som Miles Davis. Förmodligen är det ett resultat av att Kajfes omger sig med några av Sveriges bästa inom jazzgenren: Per "Texas" Johansson, Per "Ruskträsk" Johansson och Mattias Ståhl, för att nu nämna några. Med dem i bakgrunden behöver Kajfes inte bekymra sig så mycket, utan kan luta sig tillbaka och avslappnat dirigera de andra genom låtarna. Sun Ra-covern *Nuclear War* är en given favorit. Här medverkar ADL och Timbuktu med sång och det är skivans mest intensiva stycke. Nästan lika bra som *Bumblebees* från *Home*.

Jämfört med *Home* är *Headspin* en resa bakåt i tiden för Kajfes. Hans pappa Davor är med och spelar dragspel på *Pulaski Bridge* och det är inte enbart detta som ger skivan en Balkanprägel (Kajfes härstammar från Kroatien). Ur denna musikaliska mylla suger Kajfes upp det han gillar och resultatet är ytterligare en skön fusionjazzplatta som inte är rädd för intryck från andra musikaliska stilar.

Mats Almegård

KINGS OF CONVENIENCE
"Riot On an Empty Street"
 Source/Capitol

Den norska duon Kings of Convenience bestående av Eirik Glambek Boe och Erlend Oye tassar vidare i samma mjuka spår som på första skivan *Quiet is the New Loud*. En stig som idolerna Simon and Garfunkel trampat upp åt dem en gång i tiden. Kings of Convenience beundras för nämnda klassiska duo verkar gränslös. Det gör att deras musik ofta snubblar på gränsen till osjälvständighet men lite härm kan man faktiskt stå ut med när det låter så här bra. I sin helhet innehåller *Riot On an Empty Street* lite väl mycket soft stämsång och väna pianoklanger (vilket kan irritera en rastlös själ), men i små doser är det högst njutbart. Som en frisk fläkt en het somrardag.

Moa Eriksson

KOOL & THE GANG
"The Hits: Reloaded"

Edel/Playground

Nej, detta var inte kul. På papperet kanske det kändes fräscht att be (relativt) nutida artister göra om gamla sönderstampade funkdiscoörhängen tillsammans med Kool & the Gang. Inte förrän Youssou N'dour och Lauryn "var-tog-du-vägen?" Hill på spår tio ger *Summer Madness* lite själ känns det bra. Efter det biter Redman huvudet av *Jungle Boogie* och Sean Paul wailar sig igenom *Ladies Night*. Sen är det roliga slut.

Gary Andersson

KRAVALLERVALENS ORKESTER
"Bäst före dagen efter"
 Get up/!

Mina första intryck av Kravallervalens var en paralleldragnig till Håkan Hellström. Faktiskt. Även om det inte kanske ter sig självklart. Samma slags respektlösa fraser i sången, ofta passager som känns som en Hellström i slow motion. Men där stannar egentligen parallellerna. För *Bäst före dagen efter* är mer återhållen i sitt utspel, ibland kanske lite väl mycket. Ibland lite väl sökta och vardagliga texter. Men på det hela taget väl förankrad i gränslandet mellan pop och visa. Här finns ett par toppar,

men inget som direkt lyfter sig över mycket annat i genren. *Svenssons ballad* är dock en liten ljusglimt. Ett par lite nostalgiska Jojje Wadenius-stämningar. Men i övrigt alltför vanligt, alltför vanligt att ta till sitt hjärta en gång till.

Magnus Sjöberg

LENNY KRAVITZ
"Baptism"
Capitol

Usch. Lenny har blivit tråkig igen. För andra gången i sin karriär.

När han övergav det analoga och bjöd in 2000-talets studioteknik under inspelningsen av 1998 års *5* blev jag djupt besviken. Än idag tycker jag att den plattan saknar själ – men lyckligtvis räddades det med efterföljande plattan *Lenny*, där det i alla fall fanns låtmateriel och råhet i produktionen som höll betydligt högre klass.

Men nu är det alltså dags igen.

Baptism är en rakt igenom ljummen historia, som snarare svalnar än hettar till under genomlysningarna. Och det är sorgligt att konstatera det. I princip är det endast förstasingslåt *Where are We Runnin'?* som håller någorlunda klass (poppiga *California* kvalar nästan också in). *Storm*, där Jay-Z gästas, är regelrätt pinsamt dålig – sett till hur bra de båda kan prestera på egen hand.

Och varför i helvete har Lenny rakpermanerat håret?

Niklas Simonsson

MATHIAS LANDÆUS
"Fringe People"

Moserobie
KARL-MARTIN ALMQVIST
"Full Circle"
Prophone

OK. Två skivor med liknade besättning. Basisten Filip Augustson, trumslagaren Sebastian Voegler och saxofonisten Karl-Martin Almqvist kör ett dubbelrace in i det behagliga hörnet av den lite mer stillsamt moderna jazzmusiken. På pianistens Martin Landæus *Fringe People* medverkar också percussionisten Ola Bothzén, på *Full Circle* sitter Jonas Östholm bakom pianot. Alla är välkända och ofta anlitade namn både här och där, så visst är det frågan om två mycket professionella anrättningar.

Martin Landæus har väldigt mycket sjuttiotalskänsla över sig. Vilket säkert bottenar i den utvecklade rytmsektionen, men även i de ofta svävande temana som liksom smyger runt bland häftiga utbrott. Inledande *Cosmic Rocks* distorderade Rhodes är en fröjd att höra, men sedan går mycket på rutin utan att för den skull vara det minsta tråkigt, dåligt eller ens särskilt ointressant. Vilket naturligtvis skulle vara en omöjlighet med alla dessa enormt välrenommerade musiker. Kanske beror det på att jag är en melodi och arrangemangssucker, för där briljerar ingen. Det är rakt och rättfram, med många gånger strålände solon, men inte så att det räddar skivan från att vara något annat än en mycket god, men ganska intetsägande, måltid. Karl-Martin kör också på den raka och enkla vägen. Låtar som i och för sig är något mer än ursäkter för solopassager men som framförallt visar upp hans egna talanger som blåsare. Inga som självständigt står och klarar sig på egenhand. En särskild fin ton och lättsamhet även i de mest krångliga ögonblick i de långa räkornas land. Fortfarande är det så att jag tyvärr inte heller på denna skiva rycks ut i superlativens himmel. Titelspåret hamnar bitvis också i den säsigaste delen av vad jag klarar av. Istället för vackert lyriskt och magiskt hamnar jag farligt nära akvarellkursens skärgårdsmotiv. Tyvärr räddar inte heller dessa enormt duktiga män jazzen från att bitvis svara för alla ens fördomar

om den. Dessutom är produktionen märkvärdigt klen. Fast vafan, jag låter ju som jag sitter och säger vilket inte alls är meningen – jag hade bara förväntat mig lite mer av båda dessa skivor.

Fredrik Eriksson

AVRIL LAVIGNE
"Under My Skin"
Arista/BMG

Det är svårt att växa upp. Inte nog med att man drabbas av alla stora känslor – större och mer äkta än någon annan någonsin innan. Man drabbas också av övergången från att vara ung och lovande till att bli tvungen att visa sitt riktiga värde.

Avril Lavigne står mitt i allt det här. Efter en storsäljande debut full med powerpunkpop och ett liv med Sk8erboys har hon blivit lite äldre, lite allvarigare och – faktiskt – lite tråkigare. Nu väger hon mellan barndom och vuxenvärld, har tonårsångest, men rör sig i ett mer trögångande arena-rockigt landskap och påminner inte så lite om en yngre Alanis Morissette. Den enda låten som ekar *Let Go* är snabba *He Wasn't*. I övrigt mullrar *Under My Skin* på med snygga arrangemang och schyssta riff som ibland blir riktigt saggiga – läs: långsamma och skittråkiga *How Does It Feel?* – och ibland helt okej – som *My Happy Ending*.

Men mer än så blir det aldrig. Även om horder av skrikande fans ännu en gång kommer att kunna leva sig in i Lavignes texter måste *Under My Skin* ses som en vägskaipplatta. Efter det här måste Avril Lavigne bestämma sig – antingen växa upp på riktigt eller falla tillbaka helt i den studiga tonårsgitarrpoppen. Det går inte att vara Alanis Morissettes lillasyster i längden – den jämförelsen kan man inte annat än förlora på.

Kalle Malmstedt

LIVID
"Livid"
Moonkrack

Emellanåt saknar jag Mazzy Star när jag hör Livids debutplatta. För de försöker jobba med stämningar och melankoli på samma sätt som de amerikanska kollegorna – jag skriver kollegor istället för förebilder, även om *Better Man* bitvis påminner väl mycket om Mazzy Stars *Fade Into You*. Dessutom är ju inte Cintia Acosta Vera på långa vägar är en lika bra sångerska som Hope Sandoval.

Plattans starkaste spår är den sparsmakat smygande, och oerhört vackra, *Ten Sad Songs*. Den borde vara oerhört effektfull live, liksom flera andra spår. Neil Young är en bland flera andra referenser som kan skyntas under plattans genomlysningar. Mycket amerikanskt, därför är det tråkigt att man alltför tydligt märker att det är ett svenskt band man har att göra med. Plus faktumet att det tänder till alldeles för sällan, slår gnistor i mörkret och tystnaden. Annars kunde det blivit riktigt, riktigt bra.

Niklas Simonsson

LOS LOBOS
"The Ride"
Mammoth/Warner

Los Lobos har under sin långa karriär ofta lyckats med att blanda influenser till ett nästan eget sound. Nästan, eftersom det ofta är rocken och bluesen som dominerar, men egentligen aldrig tar överhanden. På senare år har det dock känts som att glöden börjat falna, att de inspirerade momenten blir allt färre. Och risken skulle väl egentligen varit överhängande även på *The Ride* om det inte vore för spåren med gästartisterna: Tom Waits, Bobby Womack, Elvis Costello med flera. För det är väl egentligen de som lyfter skivan, även om det naturligtvis finns moment där allt fungerar på egen hand också. Men exempelvis

den rustikt märkliga *Kitate* med Tom Waits och Martha Gonzalez eller *Wreck of the Carlos Ray* med en Richard Thompson som hjälper spåret till blåa, klara, vackra och bekymmersfria skyar fungerar som flythjälp för alla omkringliggande låtar, de lyfter och gör dem trygga, gör dem bra och bättre. Los Lobos är ännu inga relikter, men det känns som att det krävs lite extra stimulans för att locka fram det där lilla extra.

Magnus Sjöberg

LORETTA LYNN
"Van Lear Rose"
Interscope/Universal

Loretta Lynn är numera en gammal dam som sjunger fina countrylåtar på ett sätt som ibland blivit lite för mycket svensktopp. Men det har ändå funnits något i hennes röst som vittnat om själ och allvar. Producenten och gitarristen heter Jack White från White Stripes och han sätter sin prägel på Lynns låtar med besked. Han tar stor plats och det fungerar. Men han har inte så mycket ego eller så lite vett att han sätter sig själv främst. Han är ett Loretta Lynnfän och hjälper till att lyfta hennes låtar. Som i *Portland Oregon* eller *Have Mercy* där kontrasten mellan det råa och lite snällare är perfekt. Det är också i det mötet som *Van Lear Roses* styrka ligger. I kontrasten mellan två världar uppstår något nytt.

Jonas Elgemark

JESSE MALIN
"The Heat"

One Little Indian/Border
Jesse Malins förra album, *The Fine Art of Self Destruction*, vann mycket terräng och många fans för den ytterligare vitalitet och fräschör den gav till de musikaliska rum som trakterats av bland andra Springsteen och Ryan Adams. För även om Malin var, och är, närmare Ryan Adams musikaliskt, så fanns där också spår av de rockbaserade iakttagelser Springsteen gjorde stora. På *The Heat* har nämnde Adams fått muka på sig från producentstolen där istället Malin själv satt sig. Och jag tror på något sätt att här finns kärnan till vad jag tycker är skivans problem. Det är nämligen inte så imponerande. Jag tyckte nog att det fanns mer substans tidigare än det finns här. Det känns som att Jesse Malin är på väg att dyka ner i tråkrockens djupa avgrund. Nej då, han är inte där än, han är inte ens nära kanten, men i jämförelse med tidigare har han tagit ett stort steg. Jag känner ingen glöd, jag känner ingen passion, inget av den där närheten till text och musik som fans. Den där självklara delaktigheten, att sångare, text och händelse var ett. *The Heat* känns som en rätt bra skiva med bra texter, men inte så mycket mer. Och det var det jag hade förväntat mig. Mer av hetta, ilska, uppgivenhet och objektiv beskrivning ur hjärtat. Och ibland kan krossade förväntningar nästan kännas som förnekad kärlek.

Magnus Sjöberg

JOHN MARTYN
"On the Cobbles"
Independiente/Sony

Legendariske skotten John Martyn började ge ut skivor i slutet av sextioalet. Sen har skivorna kommit i en jämn ström. Jag har haft svårt att skilja på John Martyn och The Bands Robbie Robertson. Tycker att de ligger nära varandra i rösten och sättet att sjunga. Tycker att båda är lika tråkiga, men kanske Robbie är snäppet tråkigare. *On the Cobbles* är en typisk tisdageftermiddag-i-mitten-av-juli-skiva. Bra att bara låta gå i bakgrunden medan du gör färdigt potatisalladen inför kvällens grillparty. Trevlig men inte outhärlig.

Per Lundberg GB

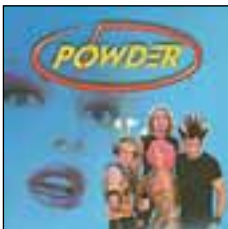

CHRISTINA MILIAN
"It's About Time"

Island/Universal

Sångerskan och skådespelerskan Christina Milian var fortfarande tonåring när hon slog igenom med singeln *AM to PM*. Nu är hon lite äldre, vilket hon manifesterar genom att musikaliskt röra sig lite mer mot r'n'b och imagemässigt lite mer mot porr. Ingen oväntat utveckling förstås. Britney har gjort det. Christina Aguilera också. Fast fröken Milian hade nog snarare fröken Knowles som förebild när hon gjorde den här skivan. Och, visst, det fungerar delvis. Precis som Beyoncé är hon till exempel ganska ointressant i albumform. Till skillnad från Beyoncé har hon däremot ingen *Crazy in Love*.

Thomas Nilson

MOB RULES
"Among the Gods"

SPV/Playground

Det känns befriande med band som inte räds att gå utanför ramarna för hur en genre brukar låta. I låten *The Miracle Dancer* hämtas inspiration från etnisk musik signerad Sydamerika och även om de flöjter som används ligger på tok för mycket i skymundan är det ändå ett steg på väg. Orienteringen har fått stå som inspiratör till avslutande *Arabia*, men jag har nog inte tillräcklig koll på dess musicerande för att märka så mycket. Till nästa gång vore det underbart om Mob Rules vågade släppa lös ordentligt och göra en riktig Soulfly-utflykt. I övrigt har *Among the Gods* rätt sedvanliga powermetal/metal-stycken att erbjuda och förutom den yngre atmosfäriska *Black Rain* och titelspåret lämnar de inte så mycket avtryck.

Roger Bengtsson

MODEY LEMON
"Thunder + Lightning"

Capitol

Thunder + Lightning är inte inspelad i en sjuttiotalsburk. Det bara låter så. I själva verket skedde bandningen av amerikanernas debutalbum i H-Hour Studios i Pittsburgh av Jason Kirker. Men tillbaka till den där burken. Det är inte tänkt att lyssna på skivan för det välproducerade ljudet. Nä, istället är det för den medryckande, gungande och skramliga soulrocken som hämtar sina tydligaste influenser från två decennier sedan. Grabbarna i Modey Lemon med sångaren och gitarristen Phil Boyd i spetsen låter som en skramligare garagevariant av Black Rebel Motorcycle Club. Och de gör det med hedern i behåll.

Andreas Eriksson

MONO
"Walking Cloud and Deep Red Sky, Flag Fluttered and the Sun Shined"

Ryko/Showtime
Det känns som japanerna i Mono har släppt album i tät följd ett tag nu, och på *Walking Cloud and Deep Red Sky, Flag Fluttered and the Sun Shined* börjar detta märkas. De kan inte spotta ur sig grymma plattor varje vecka. Till skillnad från förra årets *One Step More and You Die*, och 2001:s mästerverk *Under the Pipal Tree*, är de än mer lågmälda nu. Det smys oftare omkring bland försiktiga stråkar och gitar-kaskaderna ger sig tillkänna mer sällan. Låtarna är mastodontlånga som vanligt men i *Lost Snow* bryter helvetet löst. Äntligen! Man åker in i mangeln. Och det är lika skönt som vanligt. Men för att dramaturgin ska fungera måste fler sådana partier in på plattan, när bandet är finkänsliga och smekamma i 20 minuter börjar jag istället gåspa och undra om man inte ska gå ut och söndagspromenera. Ska ändå bli skönt att se dem på festival igen i sommar, förra årets spelning på Arvika var en höjdpunkt.

Gary Andersson

MYSTROW
"Chester Copperpotg"

Pay Per Bag Records

Inom den ganska tigha mall för hur hiphop "ska" låta, ryms de flesta på den svenska hiphops scenen. Men akter som Stacs of Stamina och Assimilated Peoples har tidigare vågat prova marken utanför och nu även DJ:n Mystrow.

Man kan inte anklaga Johan Bodin för att göra konventionell eller klassisk hiphop. På den egenproducerade skivan *Chester Copperpotg* där Johan även rappar, experimenteras det hejvild med allt annat än klassiska beats, texter och ljudbilder. Det ligger roliga idéer bakom samlingarna fast materialet är knapphändig mixat. Det osar kreativitet om skivan men det har blivit lite mycket av det goda. Gemensamt för alla spår är att de har väldigt poetiska texter som framförs på ett spoken word-aktigt sätt. Tyvärr så landar de aldrig riktigt i något budskap, det är mycket lösruckta meningar och ord. Det blir ganska svamligt fast stundtals har det sin charm ändå.

Det är kul att Mystrow vågar leka med de strikta ramarna, men han hamnar lite väl långt utanför. Så långt ut att jag faktiskt sätter benämningen hiphop i halsen, hårt. Jag tycker det är svårt att kategorisera musik i allmänhet, men jag är på tok för konservativ för att lägga det här i är hiphop-facket. Beck ligger närmast till hands om jag ska jämföra med något, så alla som gillade *Odelay* eller experimentell musik överhuvudtaget borde ge *Chester Copperpotg* en chans.

Moa Stridde

NOUVELLE VAGUE

"Nouvelle Vague"

Peacefrog/Goldhead

Jag vet inte vad som är värst. Idén att sätta ihop en skiva med gamla new wave-hits i bossanovaversioner eller faktumet att någon gör det. Resultatet är i alla fall sorgligt. Hotellbarstolkningar av Sisters Of Mercy, The Cure, Killing Joke och The Clash för att nämna några är inte direkt vad jag behöver. Det som stör mig är att jag kommer att fundera över ytterligare en "vad stinker mest", nämligen huruvida en bossa-*Just Can't Get Enough* (Depeche Mode) konkurrerar om titeln med en bossa-*Too Drunk Too Fuck* (Dead Kennedys). Jag tror jag beslutar mig för att båda är lika fel.

Mats Almegård

ORQUESTA DEL DESERTO

"Dos"

Stone Bridge/Border

Medlemmar från Queens of the Stone Age, Wool, Hermano och Desert Sessions har ett popband tillsammans. Resultatet är synnerligen lyckat. Psykedelisk och storartad pop-musik av absolut högsta kvalitet. Mycket akustiskt och en hel del flum. Lysande. Ett måste om du säger dig vara vän av allt som har med Kyuss att göra.

Per Lundberg GB

PALLAS

"The Sentinel"

Inside Out Music/Border

Pallas var totalt okända för mig och när Inside Out Music återutger detta alster för att det är en "klassiker" och ett "legendäriskt" album är det självklart kul. Det händer ju inte för jämnan att man springer på en gammal klassiker man inte ens visste fanns. *The Sentinel* släpptes ursprungligen 1984 och producerades av ingen mindre än Eddie Offord som fungerat i samma roll hos bland andra Yes. Musiken bär inslag av Genesis, Hawkwind, Pink Floyd, Alice Cooper, Dio och... ja, ni fattar säkert. Skivan som helhet är väldigt genomarbetad och allt från den fantastiska artworken och den konceptuella lyriken till den melodiska (hård-)rocken verkar ha vänts och vridits

på otaliga gånger. Det är nästan så att allt blir lite väl snyggt och polerat och även om *The Sentinel* framstår som en väldigt stark platta i sin genre har 1980-talets första hälft fortfarande en undanskymd plats i mitt musikuniversum.

Roger Bengtsson

PIEBALD
"All Ears, All Eyes, All the Time"

SideOneDummy/Sound Pollution

Bostonbandet Piebalds sångares nasala röst skär igenom instrumenteringen på ett ytterst irriterande sätt. Bandets skaterock är inte direkt heller något att hurra över. På *Put Your Slippers On Instead* gör de en 180, tar bort de distade gitarrerna och har ner tempot. Nu funkare rösten helt och hållet, och Piebald förvandlas till Pavement light. Såklart är disten tillbaka redan på nästa låt, och jag önskar att de lydde sitt eget råd och tog på tofflorna istället.

Mikael Barani

POWDER

"Powder"

Goldielocks & Xman Music/Playground

Maken till tacky skiva var det längesen jag såg. Färgkombinationerna härstammar från hemsidornas barndom då de skulle innehålla så många olika neonfärger som möjligt. Innehållet består av electro-metal av samma typ som Static-X. Ja, en av bandmedlemmarna har till och med samma frisyr som Wayne Static och kallar sig själv för Phil X. Och så klart är inte bilderna på sångerskan Ninette Terhart något som skulle gå hem i ett kloster.

Överraskande nog är musiken relativt lyssningsbar, i varje fall när Powder öser på, även om det känns daterat. Det är när de ger sig på sliskiga ballader som det bara blir ren skit.

Mikael Barani

PRO-PAIN
"Fistful of Hate"

Playground

Hardcoreveteranerna från New York kör upp en knytnäve i bakkdelen på dagens Amerika och tar tillsammans med många andra ställning mot Bush och sättet han leder sitt land på. Men det finns inte heller så mycket som är originellt rent musikaliskt med Pro-Pain. Det är samma hårda forcering som alltid och för att vara helt ärlig är jag fruktansvärt trött på denna variant av metal. Kom på något nytt är ni snälla.

Andreas Eriksson

THEQUIREBOYS

"Well Oiled"

SPV/Playground

Signade av Ozzy's fruga Sharon under slutet av åttiotalet och när debuten *A Bit of What You Fancy* kom 1990 var det stora genombrottet precis bortom knuten. Nytt album och stadiumspelningar världen runt som förband till Guns n' Roses. Sedan var det i princip tyst till 1999 då rockbjörnen stapplade ut ur idet. På *Well Oiled* återfinns tre originalmedlemmar och tre nytilkomna kamrater. Att de musikaliska influenserna är Rolling Stones och Small Faces hymlar körpojkarna knappast med och när en god portion sleaze-rock rörts ner i soppan blir resultatet helt okej. Spikes whiskystinna stämna gör sig ypperligt tydligt medryckande alster som *You've Got a Nerve* och *The Finer Stuff* men i lugnare *Too Familiar* är det lite mer Rod Stewart än jag klarar av.

Roger Bengtsson

RULERS OF THE DEEP

"Tallinn Express"

Nrkmusic/Goldhead

Att EU utvidgades för några veckor sedan kan väl inte ha undgått någon, inte ens musiknördar med näsorna djupt ner i skivbackarna. Om det skulle vara så, kanske Rulers of the Deeps mix-CD kan vara en

väckarklocka. Färden går nämligen till Tallinn och kan fungera som en introduktion till ett nytt EU-land? Nej, de flesta artister här har inget med Tallinn att göra, men skivan kan ses som en introduktion till en sprudlande partystad i öst. På del nitton i *Nite:Life*-serien bjuder Miguel Migs, Alexkid, Jazzanova och Spiritchaser på gungande house som kanske kan få igång EU-debatterna i Bryssel. Men frågan är om de får igång så mycket annat. Jag känner mig tveksam. Visst, det är snyggt mixat, låtarna är det inget fel på, men de svänger inte så där jäkla mycket. Det som bjuds är standardhouse och den har ju känts trött ett tag nu.

Mats Almegård

SANDELIN & EKMAN "I stereo"

Warner

Det första riktiga album Christer Sandelin och Tommy Ekman gjort tillsammans sedan Styles svanesång *Question of Time* 1988 är en rakt igenom nostalgisk tillbakablick. Dock inte på Style eller Freestyle - utan på soloskivorna de gjorde efter att de lade ner gruppen. Vilket förstås är glädjande nyheter för alla som med ömhet vårdar sina exemplar av *Jag tror hon inte vet* och *Det är vi som ska älska ikväll*. Ullevi nästa?

Thomas Nilson

JOHAN CHRISTER SCHÜTZ "Passion"

Acousticolour Records

Han känns som en intressant bekantskap ett tag, Johan Christer Schütz. Ett tag. För det blir lite för mycket av det goda, för mycket av det svala. För mycket svensk samba och bossanova. Det är lite synd att det är klätt i de rytmerna, för det känns som att det finns låtar som skulle göra sig bra i annan mundering; men det går inte att komma bort från samban som överskuggar allt och alla. Ibland känns det lite för överproducerat och komponerat. Att allt känns som att det stöpts i en och samma form till förlust för känslan. En del bra låtar, men det känns nästan lite falskt efter ett tag. Jag har inget emot samba som sådant, men det blir lite för mycket av ett idiom som visserligen behärskas, men som kanske mår bättre av att ha andra låtar att jobba med, samtidigt som de låtar som finns kanske skulle må bättre av att arrangeras om. Jag vet inte, jag ska inte komma med förslag, men för mig låter *Passion* lite för stereotyp, lite för dynamisk och lite för stel för att fungera. Och stelt vill jag inte att det ska bli.

Magnus Sjöberg

SENER

"SCHEMatic"
Pinnacle/Border

Brittiska Sener comebackar med hela originaluppsättningen efter sin split 1995. Musiken på nya *SCHEMatic* är en blandning av tung kommetall och Massive Attack, plus inspiration från punk, Atari Teenage Riot och Beastie Boys *License to Ill*.

Är det bra, då? Nope. Trots att inledande *Silent By* lovar gott så faller det ganska snabbt in i replokalsimprovisation, tjat och tokerier. Hade de dykt upp med de här låtarna till Stora Skivbolaget skulle vakterna slänga ut dem innan morgonkaffet var klart.

Men! De som nästan älskade Massive Attacks *Mezzanine* och bara önskade den lite hårdare kan nöjda gå omkring med Sener i hörlurarna den här sommaren. För älskare av electronica duger det här, för älskare av rock är det tummen ner.

Torbjörn Hallgren

GENE SIMMONS

"Asshole"

Simmons/BMG

Förståsigpåare verkar inte gilla Genes nya album, kanske för att de inte fattar hur man ska lyssna på den. Här kommer karta och kompass:

Hoppa över de tre, fyra första låtarna. Inledningsspåret *Sweet & Dirty Love* är en jobbig rock'n'rollare utan hook, *I'm the Firestarter* är visserligen en bättre version av Prodigys original men eftersom redan den såg så är utgångsläget bedrövt. Gene tog förmodligen med låten för att visa att han hänger med. Femtespåret *Beautiful* är också en cover, denna gång skriven av bandet Kitty Gordon - men det låter mer som Lennon/McCartney.

Asshole är absolut plattans höjdpunkt, en låt i stil med Wheatus *Teenage Dirtbag*. En garanterad radiohit som penga-Gene köpt av ett norsk band. Deras kompmusik är till och med kvar, Gene Simmons har bara lagt till sin egna sång. *Asshole* är en låt som gör lyssnaren glad. Samma glada känsla kommer i partyfunkiga *Whatever Turns You On, Dog* och *Black Tongue* som tillskrivs Frank Zappa som co-kompositör.

Småsvängiga *If I Had a Gun* borde också kunna få radiotid.

Ät det fänigare hållet finns *Now That You're Gone* och Simmons solokomponerade *I Dream a Thousand Dreams* som Shania Twain och Dixie Chicks lär ha tackat nej till. Bra för dem.

Torbjörn Hallgren

SMASH TV

"Bits for Breakfast"

Bpitchcontrol/import

Det märks att Smash TV gillar sina maskiner. Med ett retro-electrosound välkomnar de lyssnaren till en frukost bestående av syntblippar, techhouseytmer, murriga basgångar och ett allmänt knäppt sound. Oftast är det dansant och trevligt, andra gånger tar det vrickade över och det blir riktigt intressant. För det är i de skruvade omgivningarna som jag trivs bäst med Smash TV. Raz O'Hara gästas på sång och det lyfter skivan ytterligare. Däremot är jag inte riktigt lika förtjust i de gitarrlager som de släpar in i en del låtar. De stökar till det annars så inbjudande elektroniska frukostbordet och gör att de låtarna känns aningen splittrade. Turligen är detta fallet enbart med ett fåtal låtar på skivan, så i sin helhet är det bara att rekommendera den.

Mats Almegård

SMEER

"Loud and Clear"

Lion Music/Border

Suveräna Alice In Chains gav upphov till någon sorts gubbig grunge där bandet Godsmack agerar fanbärare. Smeer hör till denna skola som definieras av skumgummidistade riff, återanvändning av ackord och gutturala yeah-vrål. Layne Staley roterar i graven. Många många varv.

Mikael Barani

STOCKHOLM SYNDROME

"Holy Happy Hour"

Ulf-tone Music

David Schools (Widespread Panic) och Jerry Joseph (Jackmormons) strålade samman och kom fram till att det även kunde vara kul att sammanstråla på det musikaliska planet. De skrev en liten önskelista på medlemmiskanter och när dessa tackade ja började man repa in låtar. Den småtrevliga kombinationen av reggae och flamenco i *Sack Full of Hearts* är något så när lyckad och svänget i *American Fork* samt *Princess Cruise* ligger över genomsnittet. I övrigt är det en bedrövtlig soppa av rock, funk, västkust och stunder av jazzfeeling som i mina öron inte låter annat än skittråkigt rätt igenom.

Roger Bengtsson

ANGIE STONE

"Stone Love"

J/BMG

Kan redan nu avslöja att *Stone Love* är en synnerligen svängig och njutbar soulplatta från en kvinna med stort hjärta. Efter plattorna *Black Diamond* och *Mahogany Soul* har hon nu åstadkommit något som påminner om ett mästerverk (och jag är inte förvånad), vare sig hon gästas alldeles ypperligt av Snoop Dogg i *I Wanna Thank Ya* eller av Floetry i *My Man* - eller står på egna stadiga ben på de flesta av plattans spår. Det låter modernt men ändå inte historielöst eller reklambyråglassigt, värmen i spåren strålar ut över nejden, lekfullhet och kärlek verkar ha varit ledorden i processen fram till färdig skiva. Det krävs definitivt klass för att skapa något unikt med så väl kända ingredienser; ett småfunkigt groove, kärlekstexter och en begåvad sångerska. Men Angie har inget problem att värma mitt hjärta varje gång.

Gary Andersson

SUPERGRASS

"Supergrass is 10. The Best of 94-04"

Parlophone/Capitol

I mitten av nittiotalet störtade denna härliga trio in i vår MTV-apparat med sin snudd på ursinniga gitarrrop. Via denna tillbakablick slås jag av bandets höga energiuttag i klockrena boogiehitpar som *Richard III*, *Alright* och *Caught by the Fuzz*. Plattans två nya spår, singeln *Kiss of Life* och *Bullet*, är även de så där grabbigt framfusiga och burriga även om flummighets- och experimentfaktorn ökat en del. Framförallt *Kiss of Life* är spretig på ett tillfredsställande sätt. Men häret står ändå på ända som man vant sig med Supergrass.

Gary Andersson

TEAM SHADETEK

"Burnerism"

Warp/Border

När det vanliga är att man packar in ett tjugotal spår på en hiphop-CD så att den totalt rymmer mer än sjuttio minuters musik, är åtta låtar på sammanlagt trettio minuter givetvis något man reagerar över. Är det en EP? Nej, det är klart att det är ett album. Det är bara det att vinylalbumlängden nästan glömts bort och att allt under en timme känns snällt. Så Team Shadetek känns lite gnidna. Men till deras fördel kan man säga att en koncentrerad skiva är bättre än alla skivor som packar in material för sakens skull. Och så måste det tilläggas att Team Shadetek knappast gör någon "vanlig" hiphop. Här finns inte ett rappat ord, inga glassigt feta beats och inga superstarambitioner. Det handlar istället om experimentell musik på gränsen mellan hiphop och electronica, ungefär där Funkstörung befunnit sig några gånger. Team Shadetek gör alltså inte hiphop för de kommersiella radiokanaler som pumpar r'n'b. Det här är musik som kräver mer än att bli spelad mellan två reklamjinglar. Upphackade, uppbrutna och demolerade rytmer krockar med knaster och vemodiga melodier spelade på elektroniska instrument. Det är vackert.

Mats Almegård

THE TEMPTATIONS

"Legacy"

Motown/Universal

Tillrättalagd smör soul låter inte spännande även om bandet funnits i 40 år. *Legacy* är precis så lam som man kunde frukta.

Gary Andersson

TERROR POP

"Freak Out"

United Flesh/Sound Pollution

Så mycket terror ligger det inte över Terror Pops musik. Det rör sig istället om rak powerpop med inslag av lite knäpp sång i bakgrunden och konstiga ackordinslag.

Behållningen ligger i låtarna *Nwmm*, ett lunkigt stycke som behandlar en helt vanlig killes liv, och avslutande *Black Roof* med dess gospelkör i refrängen.

Mikael Barani

TIESTO

"Just Be"

Magik Muzik/Playground

Det var ju Faithless som avslöjade att det är DJ:n som är Gud. De tänkte förmodligen inte på Tiesto, men faktum är att holländaren nästan nått den statusen. När *DJ Magazine* listade de hundra bästa DJ:erna i hela världen förra året var det just Tiesto som knep förstaplatsen. Jag hade förmånen att kunna se honom DJ:a på en dansmusikfestival i Holland förra året och i sina dansotkiga landsmäns ögon är han faktiskt Gud. Även om jag inte tyckte det var så bra, så bjöd han ändå på ett set värt att tala om.

Så mina förväntningar på *Just Be* var relativt högt ställda. Tyvärr måste jag säga, för det Tiesto serverar oss här är inte något att gå i taket över. När han gör hårdpumpande och rak trance är han som bäst och låtarna *Forever Today* (vars stråkintrö och för sig är ruskigt pompöst och överarbetat), *Traffic* och *Nyana* håller hög klass. Vårre är det när Tiesto drar ner på farten och vill göra melodios trancepop som i *Sweet Misery* eller *A Tear in the Open*. Då blir det riktigt ointressant och Enyaliknande. Tiesto gör sig helt klart bättre bakom skivtallrikarna än som producent.

Mats Almegård

TIMBUKTU & DAMN!

"Live!"

Juju/Playground

På Hultsfredsfestivalen förra sommaren lät de som ett högskolefunkigt band utan karaktär, men då fick de ju kasta sig ur turnebussen och rakt upp på scen i solskenet och kunde inte göra sig själva rättvisa. Och det kändes trist. Timbuk är ju trots allt vårt lands främsta rimsmed och –leverantör. Nu undrar jag om det finns någon i vårt avlånga land som lyckats missa denne pågs segertåg, men tillsammans med Damn! blir det även här på liveskiva tråkfunkigt om man jämför med ordinarie uppställningens Chords och Amato. Men lägstanivån är ändå tokhög, mycket beroende på låtmaterialet. Men varför är inte världens bästa låt *Jag drar med*?

Gary Andersson

THE TORBJÖRN ZETTERBERG HOT FIVE

"Förtjänar mer uppmärksamhet"

Moserobie

Så har då Torbjörn Zetterberg toppat sig själv igen. Förra skivan *Hela Sveriges lilla fåstmö* var många gånger en alldeles förtjusande resa bland lagom sävlig swing, groove och särskilt stiliga lyriska undertoner, precis framförd av det här landets mest namnkunniga musiker. Särskilt under de långsamma stunderna blommade Jonas Kullhammars och Per "Texas" Johanssons träblås vackert inramat av Ludvig Berghes fingerande. Nu blommar det här landets kanske bästa kvintett upp till den mest färgsprakande och organiska jazzmusik jag kan tänka mig.

Två tredjedelar inspelat live på Mosebacke i Stockholm, en särskilt lyckad spelning då hela ensemblen är ett under av samspel, uppmärksamhet och fantastiska soloutflykter. Den särskilda klangen, tonen och balansen mellan enkla ostinat och ekvilibristiska utflykter är mer än väl bibehållen. Framförallt finns det ett naturligt sväng någonstans mellan Daniel Fredriksson, Zetterberg och Berghes, en avspänd men ändå drivande känsla, helt utanför musikanalytiska förklaringsmodeller. Inledande *Flickan som aldrig hade fel* är en sådan. Typisk med sin matande bas och svä-

vande melodi hämtad någonstans i spritförbudets Harlem men körd genom hett filter av öknar och blöta rörblad och klarinetter som glimmar. *Ringormens vals* flirtar med svensk sextiotalskårgårdssjazz för att sedan stanna upp i en skogsglänta med skimrande vatten, ett bas-solo och sedan en bäck med blåsare. Ett arrangemang som verkligen gör sitt till och hjälper oss till tveksamma omskrivningar. Fint impressionistiskt startar *Hurricane Ann* för att sedan glida in i en melodi lika självklar som lurig. Tempofritt och vackert transparent. Vackrast av dem alla är avslutande *Kappvårdarens sång*. Detta är en ballad som inte bara är rar, eller sammetsröd, utan fullständigt bedärande. En uppvisning i smakfullhet och popnerv, så fullkomligt förödande bra. Att Torbjörn Zetterbergs heta kvintett förtjänar mer uppmärksamhet är förstås en underdrift, denna toppjazz kommer säkert rikligt belönas.

Fredrik Eriksson

TRIAKEL

"Sånger från 63° N"

Triakel/BonnierAmigo

Det är kul att höra *Sånger från 63° N*. Det känns som att bandet utvecklats. Inte mot någon speciell genre, som ju ofta är fallet med folkband. Antingen står man och stampar, eller går mot något annat; rock, pop, metal – you name it.

Men Triakel har faktiskt lyckats gå vidare och ta sitt värv in i moderniteten utan att göra avkall på tradition och historia. Jag kan inte sätta fingret på precis vad det är, men i exempelvis inledande *Veit* finns en nerv och ett flyt som både blottar historiska vingslag och andas dagens luft. Det känns som att Triakel lyckas tillvarata svenskt musikarv snarare än att bara förvalta det. Med tramporgel, fiol och Emma Härdelins röst, som för övrigt låter mer fokuserad än jag tror jag hört tidigare. Det är målinriktat, själväkert men samtidigt ödmjukt, inför melodierna och inför lyssnarna. Allt framfört på ett sätt som nästan tangerar dagens populärmusik, utan att någonsin vara det eller vilja vara det; mer än tidlös. Lekfullt som barnvisor, elakt som satir, allvarligt som katastrofer; samhällliga och personliga. Och så är det ju kul att höra sång på jamtska.

Magnus Sjöberg

UNDER-RADIO

"Bad Heir Ways"

Lion Music/Border

I förordet till *Hjärtats språk* (1997) skriver Per-Arne Axelsson: "Det moderna ljudlandskapet skulle kunna beskrivas så här: många röster, men få tecken, få personliga röster". På Under-Radios andra skiva säljar de sig till fåtalen vilket onekligen är välkommet. Bandet startades av gitarristen Eric Zimmerman och av allt att döma var han en idog elev till läraren John Petrucci från Dream Theatre. Musiken skulle närmast kunna beskrivas som en blandning mellan grunge, stoner och progressiv rock och tillsammans med intressanta texter och snygg artwork är *Bad Heir Ways* svår att inte tycka om. Vem hade väl kunnat drömma om att något så kul skulle komma från Lion Music?

Roger Bengtsson

U.S. ROUGHNECKS

"Twenty Bucks and Two Black Eyes"

Epitaph/BonnierAmigo

Texter om arbetarklassens kamp blandas med mindre intellektuella budskap om alkohol och slagsmål på gator. Och det precis så det ska var när det handlar om traditionell kängpunk. U.S. Roughnecks är inget undantag. På *Twenty Bucks and Two Black Eyes* är det råös från start till mål och det är en mycket trevlig forcering. Vissa delar hos U.S. Roughnecks påminner om när

Rancid brann som mest i början av karriären och stundtals har sångaren Mikey Hennessey en lika len röst som Lemmy, speciellt i *Lost Paradise*. Amerikanerna vet hur riktigt punk ska låta. Skitig, skrånig och direkt från hjärtat.

Andreas Eriksson

VISION

"On the Edge"

Lion Music/Border

Ett knippe låtar skrivna mellan 1993 och 2003 som utmärks av Lars Eric Matssons medryckande gitarrspel. Ja, egentligen är han nästan hela skivan då han även spelar bas och keyboard samt skrivit både text och musik till samtliga låtar. Efter detta är det närmast en gåta varför han inte står bakom mikrofonen. John Jeff Touch må vara okej i de lugnare partierna av *Feel the Cold Wind* men då skivan i huvudsak är en rockig historia är det inte riktigt tillräckligt. Antingen sjunger han genom näsan eller, så fort en liten höjning kan skönjas, går han vilse i katt-imitationer och te-kanne-tjut. Verkligen synd på en i övrigt bra platta.

Roger Bengtsson

MARIO WINANS

"Hurt No More"

Bad Boy/Universal

P. Diddys protegé som redan gjort sina hundår som producent i studio med storstjärnorna ska här på allvar ta över den lukrativa smör-r'n'b-branschen, men utöver Enya-samlade singeln *I Don't Wanna Know* (samma låt som Fugees snodde till sin *Ready Or Not*) och flöjtslingan i *This is the Thanks I Get* är *Hurt No More* bara en segflytande kärlekssmörja som inte höjer sig över mängden. Plattan är smetig, tandlös och allmänt mjåkig, inte ens Foxy Brown kan väcka mig i *Pretty Girl Bullsh*t*. I USA kommer Mario dock att bli framgångsrik, men här i Sverige är vi lite mer kräsna.

Gary Andersson

LEE ANN WOMACK

"Greatest Hits"

MCA/Universal

Man kan kalla Lee Ann Womack för USA:s svar på Carola eller Lena Ph. Den status som Lee Ann har i hemlandet är enorm trots att hon släppte sin första skiva så sent som 1997. Så enorm att vi i lilla Sverige inte kan fatta det. Den mitt-i-vägen-country som är gångbar här hemma beror mycket på att galjonsfiguren Dolly Parton har fått någon sorts kultstatus bland oss svenskar. Kanske kan Lee Ann Womack också få det, hon är ju fortfarande ung. En bra introduktion till hennes musik är kanske just en sån här samlingsplatta med alla hennes hits. Och svar ja. Hon har gjort en duett med Willie Nelson.

Per Lundberg GB

ZIFA & TENTENBAH

"Africa Café"

The Music Company

Mikael Eriksson, eller Zifa som han också heter, växte upp i en liten by i Kongo och kom som femtonåring till Sverige. Sitt musikaliska arv släppte han aldrig. Och den tredje skivan från honom bevisar detta ånyo. Hans signum har blivit world music, men vad är det? Termen kan väl användas i princip om all musik som inte följer populärmusikens standardmönster och som desutom integrerar folkmusik i ljudbild. Så frågan är om termen säger så mycket? Tveksamt. Det är nog enklare att beskriva Zifas musik som afrikansk folkmusik som korsats med västerländskt popbygge.

Näväl, konstateras kan i alla fall att det här svänger bra. Rytterna drar och sliter i mig, rösten och gitarrerna kommer med själslig lindring och allt utstrålar positiv kraft. Det är möjligt att inspelningstekniken bidragit till just detta. Skivan är nämligen

inspelad utomhus, under den afrikanska himlen. Live helt enkelt. Nu hörs inte det så mycket om man tänker handklapp och visslingar mellan låtarna. Men dynamiken i musiken känns verkligen levande. Intresserar man sig det minsta för afrikansk musik är det här en platta att äga och värda ömt.

Mats Almegård

Z PROCHEK

"Viewers"

Memento Materia/Border

Precis som genrens storheter Front Line Assembly har Z Prochek sneplat lite på eurodiscons låtbyggen. De äppelkäckarefrängerna och syntmattorna som pumpar för att folk ska kunna lyfta skrot eller köra ett step-up-pass i takt integreras här, som hos kanadensarna, i ett hårdare skal av samplingar, oljud och distad sång. Markus Bustad och Thomas Eberger jobbar sig svettiga och i vissa låtar får de till ett hårt maskinellt sväng som borde passa alla syntklubbar med lack- och läderklädd publik. I andra stunder är det, som så många gånger förr, sången som haltar lite. *Apart* börjar exempelvis snyggt, men sången låter oinspirerad. Bäst när de öser på alltså.

Viewers bryter ingen ny syntmark, utan lutar sig trygg på gamla erövringar. Störs man inte av det är den här skivan förmodligen att rekommendera. Personligen skulle jag vilja se lite mer nytänkande i EBM-skolan.

Mats Almegård